

Tôi Nên Bắt Cóc Em

Contents

Tôi Nên Bắt Cóc Em	1
1. Chương 1: Hotgirl Chuyển Trường Thật Lưu Manh.	2
2. Chương 2: Hoa Hoa Công Tử Bị Trêu Chọc	3
3. Chương 3: Cô Bé Tiểu Học Nhận Thua Hoa Hoa Công Tử.	5
4. Chương 4: Nữ Phụ Xuất Hiện,bị Đánh Bại Thảm Hại.	7
5. Chương 5: Giết Người Bằng Bột Mì??!!	9
6. Chương 6: Giết Người Bằng Bột Mì P2	11
7. Chương 7: Ở Rẽ??! Đừng Đùa Chứ Mama..	12
8. Chương 8: Ở Rẽ,vương Lãnh Khóc Không Hết Nước Mắt	16
9. Chương 9: Tổ Tình Trong Đêm Mưa,vương Lãnh Đồng Ý.	19
10. Chương 10: Lười Nhác Hẹn Hò	21
11. Chương 11: Ngược,tiểu Tam Thua Nguyên Phối	24
12. Chương 12: Mama Đại Ca	27
13. Chương 13: Nhan Tước Không Hải Lòng	29
14. Chương 14: Ý Đồ Đen Tối : Thời Gian Tươi Đẹp	31
15. Chương 15: Âm Mưu Đen Tối : Thời Gian Tươi Đẹp 2	33
16. Chương 16: Ý Đồ Đen Tối : Tạm Biệt,giả Dối	35
17. Chương 17: Âm Mưu Trả Thủ	37
18. Chương 18: Xin Việc	40
19. Chương 19: Lăn Đầu Gặp.	43
20. Chương 20: Đi Đạo	44
21. Chương 21: Ngày Đầu Tiên Đi Làm	47
22. Chương 22: Động Với Chảnh Dục, Mây Với Chảnh Mưa	49
23. Chương 23: Cảm Xúc	51
24. Chương 24: He Never Know.....	55
25. #25 : Rời - Tìm Lại	58
26. #26 : “đánh Nhau” Trong Xe	62
27. #27 : Gỡ Xích - Happy Ending	64
28. Ngoại Truyện 1 : Câu Chuyện Nhỏ.	67
29. Ngoại Truyện Đặc Biệt : Phỏng Vấn Timeee.....	71
30. Ngoại Truyện 2 : Bắt Cóc	73
31. Ngoại Truyện Ba Chấm :)	77

Tôi Nên Bắt Cóc Em

Giới thiệu

Vương Lãnh vẫn đùa giỡn với các nữ nhân trong lớp làm ông thầy già tức xì khói. Nhưng ông ta chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nen-bat-coc-em>

1. Chương 1: Hotgirl Chuyển Trường Thật Lười Manh.

– trật tự,hôm nay chúng ta có học sinh mới từ trường quốc tế Sidney.

Vương Lãnh vẫn đùa giỡn với các nữ nhân trong lớp làm ông thầy già tức xì khói.

Nhưng ông ta chẳng làm được gì vì không dám nhìn thẳng vào Vương Lãnh.

Thầy già sợ bản thân mình sẽ lún vào con đường đam mê trong truyền thuyết mất.

– mời vào đây Nhan Tước.

Cả lớp bật cười,cái tên Nhan Tước này thật sự rất buồn cười,lại còn giống họ với thủ tướng Nhan Nhiệm Phong nữa chứ.

Thế giới này thật nực cười.

Vương Lãnh nhướn mắt lên nhìn về phía cửa ra vào,chờ đợi bạn học sinh Nhan Tước

Một bạn nhỏ bước vào,mái tóc bện hai bên,cặp kính che nửa khuôn mặt.

– bé ơi,nhầm trường rồi em,trường tiểu học ở bên cạnh á.

Vương Lãnh vừa dứt lời,cả lớp cùng cười ồ lên.

Nhan Tước nhếch mép,ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt đuôi phượng của Vương Lãnh.

– anh ơi,ở đây không tổ chức cuộc thi tìm hoa hoa công tử ạ.

Nhan Tước vừa dứt lời,mặt mũi Vương Lãnh tái mét,mọi người xung quanh cũng im bật.

Ông thầy già đang đứng đó gần như sắp ngã quỵ.

– sao anh còn chưa đi ạ,có cần một cô bé cấp một như em dẫn đường không ạ? Em biết đường đến lỗ hổng thời gian để xuyên không đấy ạ ! Anh mà xuyên không về cổ đại đảm bảo chẳng hoa hoa công tử nào hơn anh đâu ạ !

Từ “ạ” cứ lặp đi lặp lại khiến hoa hoa công tử Vương Lãnh nổi đóa,mặt mày hết đỏ sang đen.

Cá nữ nhân bên cạnh nhanh chóng di tản ra hết,tránh xa quả bom vừa bị châm ngòi kia.

– anh à! Nên đi nhanh đi ạ ! Chứ không sẽ mất mối,không thể làm hoa hoa công tử nổi tiếng nhất đấy ạ !

Rầm...

– cô im ngay cho tôi,cút ra ngoài.

Nhan Tước thờ ơ nhìn Vương Lãnh đang tức giận.

– anh à,tôi đến đây để đi học,chứ không phải để nghe lời anh.Thế nhé.

Thầy,cho em xin phép giới thiệu.

– à..ừ

– chào,ta tên là Nhan Tước,con gái của Nhan Nhiêm Phong,không phải để khoe khoan gì,chỉ muốn các bạn tránh xa ta một chút,ta không thích kết bạn.Ok?

– rõ là khoe khoan,đã thế còn chảnh.

Hoa hoa công tử bữu môi chê bai liền nhận ngay cái nụ cười nham nhở khiến người khác lạnh sống lưng của Nhan Tước.

– hoa hoa công tử,please,shut up anh sit down now,ok? Hoa hoa công tử?

2. Chương 2: Hoa Hoa Công Tử Bị Trêu Chọc

Cô bé cấp một ngồi ngay ngắn vào cái bàn đôi,bên cạnh là hoa hoa công tử đang mặt mày hầm hầm như sắp đi chém người

– chào hoa hoa công tử chúng ta lại gặp nhau.

Vương Lãnh “xì” một tiếng dài,rồi quay phắt đi,nhìn chăm chăm vào ông thầy đang đứng trên bục.

Hắn nhớ lại lúc nãy thấy ông thầy bị con nhỏ đen đúa này kéo lại thì thầm gì đó liền bật dậy hét :

– thầy,em không thích ngồi với con nhỏ này.

– kệ em.

– nhưng,em quen ngồi một mình,không thể ngồi với con bé dân đen này.

– liên quan đến thầy không? Không thì thôi,chúng ta bắt đầu học

Vương Lãnh nghiêng răng ken két.

Chắc đây là âm mưu của Nhan Tiếu đó

– Nhan Tiếu bạn ơi.

Nhan Tước quay phắt sang nhìn Vương Lãnh nở một nụ cười tà mị.

– có gì không bạn Vương Công?

– tên ta là Vương Lãnh không phải là Vương Công.

– vậy tên ta cũng đâu phải là Nhan Tiếu.

Nhan Tước cười tít mắt,bàn tay để dưới bàn đang vận nội công hết sức để néo Vương Lãnh.

–AAAAA....

Vương Lãnh đứng bật dậy hét thật lớn.

Đồng thời có một tiếng ” xoạt ” khá to.

Mọi người xung quanh :

Vàng đen hiện rõ trên mặt Vương Lãnh

Nhan Tước cười cười như không,mở miệng nói.

– hoa hoa công tử,ta thật sự rất ngưỡng mộ người,đến cả tiếng hét cũng yếu điệu như thế.

– không...Nhan Tước..không phải

Bầu không khí nặng nề vỡ òa, cả lớp lẫn ông thầy già bật cười lớn.

Cười như chưa bao giờ được cười.

Nhan Tước bĩu môi, rồi cầm cúi vào vẽ gì đó, sau đó leo lên ghế, giơ tờ giấy trắng trên đầu Vương Lãnh.

Trên đó vẽ một con chim đang bay ngang qua để lại ba dấu chấm.

Hoa hoa công tử : = |||

– NHAN TƯỚC....

– hả?

Nhan Tước trả lời tỉnh bơ, còn khuyến mãi thêm một nụ cười hồn nhiên như cô tiên.

Giờ ra chơi,

Nhan Tước nhâm nhi miếng snack.

Tay lật từng trang sách chậm rãi, từ tốn.

Nhan Tước chỉ vào trang sách, ngón tay thon nhỏ chạm vào trang sách phát ra tiếng “bộp bộp” vui tai.

Bên cạnh là Vương Lãnh soái đang mặt đầy gạch đen

– Nhan Tước cô nương, ta xin cô, coi như nể tình bằng hữu hãy tha cho kẻ này một mạng.

Vương Lãnh cố nhại giọng trong phim chưởng, đọc lại lời thoại trong quyển sách của Nhan Tước.

Là cuốn tiểu thuyết kinh điển Anh hùng xạ điêu của Kim Dung.

Đó sẽ là không quan trọng khi....

Cái quần đang bị rách của Vương Lãnh đang bị Nhan Tước làm cho rách lớn hơn.

Vương Lãnh khuôn mặt đau khổ, viết một dòng lên quyển truyện của Nhan Tước.

” tha cho ta, người thắng rồi ”

Nhan Tước cười tà mị, nhìn chằm chằm vào Vương Lãnh.

Cầm cục tẩy lên xóa dềnh gờ mà Vương Lãnh vừa viết, Nhan Tước ghi lại một dòng khác.

” với một điều kiện ”

” ? ”

” vừa đi quanh trường vừa cầm loa hét, tôi yêu em ”

Cơ mặt của Vương Lãnh hết co giật đến chuyển màu.

Khóe môi cứ cử động mà không thét ra được từ nào, khiến Nhan Tước bật miệng lại cười khe khẽ.

” loa? Lấy đâu ra? ”

Nhan Tước cười cười, khe búng tay, một người phụ nữ mặt áo đen đi tới.

– Nhan Tước, em cần gì?

– một cái loa điện cỡ lớn, nối với loa phát thanh của trường.

– ok.

Ngày đầu tiên đi học, giờ ra chơi đầu tiên.

Là người đầu tiên khiến Vương Lãnh soái ca nhà Lam Vãn này khốn khổ và xách loa đi tỏ tình khắp trường.

Còn kết cục của Vương hoa công tử thì...tự hiểu

3. Chương 3: Cô Bé Tiểu Học Nhận Thua Hoa Hoa Công Tử.

Yui đang nhắm thì pgải.

——++——

Sau sự kiện cầm loa đi tỏ tình,số lượng fan của Vương Lãnh tăng lên đáng kể,còn Nhan Tước thì cũng khá ít đi học

Và hôm nay là ngày thứ năm Nhan Tước đi học.

– Nhan Tước,cô hôm qua lại nghỉ không phép,đừng tưởng là con của Nhan Nhiệm Phong thì cô có thể tùy tiện như thế nhé.

Vương Lãnh ra sức sỉ vả Nhan Tước,còn bạn nữ ấy thì đang ngồi cười tươi như hoa.

Nheo nheo mắt nhìn bạn Vương đang thao thao sỉ vả mình.

Nhan Tước cười nham nhở khiến Vương Lãnh khẽ rùng mình.

– cười gì mà cười? Con hâm.

– hoa hoa công tử nói rất đúng a,tà không nên tùy tiện như thế,azza ta chỉ sợ ngày nào cũng đi học thì sẽ khiến Vương hoa hoa công tử đây nổi đóa,xé quần của bản thân tiếp thôi a...

Nhan Tước vừa dứt lời,trên mặt Vương Lãnh liền hiện vô số vầng đen.

Vương Lãnh nghiêng răng,đe thấp giọng đe dọa Nhan Tước cô nương.

– Nhan Tước,ngươi ngậm miệng lại cho bổn thiếu gia.

– hớ hớ,đe dọa a nghe,tà có thể kiện ngươi vì tội bạo lực tinh thần a nghe~.

– ngươi...

I found the way to let you leave.

I never really have it coming.

I can believe the sigh of you

I want you to stay away from my heart...

– alô?

...

– được

...

– ờ

Vương Lãnh cất điện thoại vào túi,nhìn sang Nhan Tước đang nhú mày nhìn mình mờ ám.

– nhìn...nhìn gì hả?

– ngươi...qua thật là hoa hoa công tử,không ngờ ngươi cũng dùng bài này để làm nhạc chuông,thật là ái quá à nghe...

Vương Lãnh : =|||

– NHAN TƯỚCCCCC.....

– hả?

Nhan Tước vẫn cười,vẫn cười.

Cứ vẫn cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

Giờ thể dục tự chọn.

– hôm nay chúng ta dọn dẹp hồ bơi,nhanh chóng đi thay đồ và đem dụng cụ vệ sinh đến hồ bơi,mười phút nữa tập trung.

Nhan Tước nhìn xung quanh,mọi người trông có vẻ nào nề,chán chường.

Bản thân thấy mình nên làm gì đó,Nhan Tước cũng bắt đầu bộ dạng nào nề,chán nản của mình.

– người bị sao thế?

Vương Lãnh bắt đầu gỡ nút áo trắng khiến Nhan Tước vô thức đỏ mặt.

– hề hề,lần đầu thấy bo đì chuẩn như thế này hả.

Vương Lãnh cười gian manh,áp sát vào người Nhan Tước.

– tránh...tránh xa ta...ra...

Vương Lãnh soái liền nở nụ cười khinh bỉ.

Cầm đồ thể dục đứng lên nói lớn.

– các bạn nam ra ngoài đi.

Hồ bơi.

Bây giờ thì Nhan Tước đã hiểu tại sao mọi người chán chường đến thế.

Hồ bơi rất bẩn,lại còn chưa xả nước.

Mặt nước nổi đầy rêu xanh.

Bên thành hồ còn có vài con ốc đang bò trên nền rêu,địa y.

Mọi người thay phiên nhau bật ra những từ chửi thề.

Nhan Tước lò dò bước tới gần một con sên,sàn khá trơn nên nhỏ suýt trượt chân mấy lần.

Cả lớp bỗng xôn xao,một tiếng “bộp” khá nhỏ,và sau đó kéo theo một tiếng “tôm” thật to.

Ai cũng quay đầu lại nhìn.

Cơn khó thở ập lên người Nhan Tước.

Bên trên là những tiếng xì xầm,không có bất cứ ai nhảy xuống hồ để cứu nhỏ.

Nhan Tước thấy màu tóc của mình bắt đầu biến sắc.

Phần nhuộm tóc bị trôi đi,lộ ra màu tóc thật của Nhan Tước.

Bên trên một lần nữa vang lên tiếng “tôm” thật lớn và tiếng hét thất thanh

– người nhảy xuống làm gì?

Nhan Tước chau mày nhìn Vương Lãnh đang lau đầu cho mình.

– thế người muốn chết ư? Con nhỏ này,người đến gần bờ hồ làm gì chứ.

– không phải ta ngã.

Nhan Tước thờ ơ nhìn ra cửa sổ của phòng y tế.

– ta biết,người đâu phải con ngốc. Kể có thể sỉ vả ta như người không thể là kẻ ngu ngốc.

– ờ.

– cô bé cấp một,em nên cẩn thận,có ngày cũng té giếng bây giờ.

– hoa hoa công tử,huynh nên xuyên không đi,ở đây chỉ tổ làm mai mọt tài năng.

– bé con,sao em không về nhà tập viết từ vựng đi,ở đây làm gì.

– hoa hoa công tử, cổ đại đang chờ huynh.

– cô bé,mẹ đang chờ em lớn để đến tuổi dậy thì kìa.

– hoa hoa công tử...à..ờ..

– haha ghen hòng rồi...hahaha bây giờ thì người ghen hòng rồi.

Nhan Tước nhìn chăm chăm Vương Lãnh rồi dấm một phát vào bụng cái tên đang cười như một tên bị down kia.

– đau...

– haha,hoa hoa công tử,huynh bị down ư?

Vương Lãnh : •=•|||

– đùa thôi,huynh thắng ta rồi, tỉ số 2:1,ta 2,huynh 1.

4. Chương 4: Nữ Phụ Xuất Hiện,bị Đánh Bại Thảm Hại.

Đây là chap 4 hoàn chỉnh.

Yui thấy tên chap hơi bị dài ha (=''=)

——+——

Một tuần sau,Nhan Tước vẫn đi học đều đặn,không có chuyện gì xảy ra nữa.

Và sắc mặt của Vương Lãnh càng xám xịt.

– hôm nay là trò gì?

Vương Lãnh đau khổ nhìn Nhan Tước đang lú lo vui vẻ bên cạnh.

Hắn chợt nhớ lại ngày hôm qua,ngày hôm trước đó... Bất giác rung mình

Nhan Tước vui vẻ nhìn Vương Lãnh đang uể oải liền trề môi.

– chán,không chơi nữa.

Nhan Tước quay lên,nhìn tấm bảng trắng mà bực tức.

– ê bạn Nhan Tước,có người tìm.

Nhan Tước thờ ơ đứng lên,đi chậm rãi ra khỏi lớp.

Một bàn tay đập lên vai Nhan Tước là nhỏ giật mình.

Quay lại nhìn thì là một khuôn mặt lạ hoắc.

– chào Nhan Tước,tôi là Vương Tiểu Hạ.

– chào.

– chúng ta có thể đến thư viện nói chuyện một chút được không?

Dù gì bản thân cũng cảm thấy nhàn rồi,Nhan Tước gật đầu đồng ý rồi đi theo cô bạn Vương Tiểu Hạ gì đó.

– sao biết tôi?

Nhan Tước thật sự muốn tát bản thân,tự nhiên lại đi hỏi một câu lằng nhách như thế.

– Vương Lãnh.

– ồ,hoa hoa công tử.

– hoa hoa ..? Gì cơ?

– trai bao.

Nhan Tước lạnh lùng đi qua,nói chuyện với con bé Vương Tiểu Hạ này thật sự rất chán a.

– sao dám nói Vương Lãnh là trai bao,cô là ai mà dám nói thế.

Mặc cho Vương Tiểu Hạ lớn tiếng,Nhan Tước nhanh chân chạy vào thư viện lượn qua vài vòng quanh kệ sách rồi khẽ nhón chân lên với quyển sách màu đỏ cao hơn tầm với của nhỏ một bàn tay.

Vương Tiểu Hạ đi đến lấy quyển sách cho Nhan Tước rồi bắt đầu cảm rằm tiếp.

– tại sao cô lại gọi Vương Lãnh là trai bao? Cô có biết Vương Lãnh là ai không,bản thân cô là gì mà dám nói anh ấy như thế?

Nhan Tước cười cười nhìn quyển sách rồi nhìn Vương Tiểu Hạ,vừa đi đến bàn quản thư vừa nghe Vương Tiểu Hạ lầm bầm câu trên.

Đập mạnh quyển sách xuống bàn quản thư,quay sang nhìn Vương Tiểu Hạ cười cười.

– để ta trả lời nhé,thứ nhất Vương Lãnh là ai? Vương Lãnh là con của ba mẹ hần. Hai,ta là ai? Ta là Nhan Tước,con gái của ba ta,hết.

Câu trả lời hùng hồn của Nhan Tước làm Vương Tiểu Hạ cứng họng nhìn nhỏ tung tăng vui vẻ ôm sách đi về lớp

Đi ra khỏi cửa còn thò đầu vào trong nói :

– ta thích cô rồi,cô phải làm bạn với ta,không ta kiện,ta kiện.

Vương Hạ : • = • |||

Nhan Tước : (=‘^’=)

Đơn giản chỉ vì,Nhan Tước cần người lấy sách giùm.Mà Vương Tiểu Hạ lại là ứng cử viên số 1.

Nữ phụ lần đầu xuất hiện bị nữ chính đánh bại không còn manh giáp,lại bị ép làm bạn với nữ chính.

Nữ phụ số quá nhỏ..

Về lớp,Nhan Tước cười nham nhở nhìn Vương Lãnh đang nằm dài ra nói chuyện với bạn nữ bàn trên.

Nhan Tước im lặng tiến đến sau lưng Vương Lãnh đứng liền tức nổi đóa khi nghe câu đầu của hần.

– con nhỏ Nhan Tước chết bầm,dám gọi ông là hoa hoa công tử,đồ dâm đăng,ngu đần,IQ thấp,bla bla...

Cầm trong tay quyển sách dày cộp màu đỏ tươi,nó thật kích thích cho Nhan Tước Làm chuyện ác.

Trừ khừ tên đẹp trai hại nước hại dân này,Nhan Tước nhỏ sẽ trở thành lịch sử.

Bốp..xịt...

Vương Lãnh anh dũng phun ra ngụm nước bọt vào thẳng mặt nữ nhân bàn trên khiến nhỏ cứ ré lên như heo bị cắt tiết.

Nhan Tước cười méo mặt,không để Vương Lãnh quay lại nhìn thủ phạm,vung tay đánh tới tấp lần nữa,cho đến khi nữ nhân lúc này hét lên.

– hoa hoa công tử ngất xỉu rồi.

Nhan Tước : • = • Từ khi nào mà biệt danh độc quyền lại bị mọi người tự tiện gọi thế này?

5. Chương 5: Giết Người Bằng Bột Mì??!!.

Yui chưa đăng #2 à?

Nếu chưa thì cmt để Yui bk nha.

Ari nhiều =°^°=

————+—+—

Nhan Tước thờ ơ nhìn Vương Tiểu Hạ đang nói liên tục thì không nghĩ.

Người đâu mà hơi dài thế không biết?

-stop.

Nhan Tước xoa xoa hai chân mày rồi gỡ kính ra.

Rút ra trong túi áo một cái điện thoại màu xám đen và tai nghe màu xám ra.

Đeo vào, Nhan Tước thần nhiên gục đầu trên bàn, còn nói :

– tiếp đi.

Vương Tiểu Hạ ngồi đối diện lặng lẽ nhìn những hành động tự nhiên như cô tiên của Nhan Tước mà muốn nổi điên.

– Nhan Tước...

– Nhan Tước....

..

Vương Tiểu Hạ đứng dậy, đập bàn cái RẦM, miệng hét lớn.

– NHAN TƯỚCCCCC...

Ngay lập tức, Vương Tiểu Hạ bị n ánh nắng chiếu thẳng vào.

Toàn là kiểu lườm rách mắt.

Bên cạnh nhỏ xuất hiện bà cô quản thư bốn mắt già cỗi.

Già thì già nhưng gừng càng già càng cay.

Vương Tiểu Lãnh bị kiểm điểm, bắt dọn vệ sinh nam trong trường hai ngày, không được phép xuất hiện ở thư viện nữa và....bị hốt ra ngoài ngay lập tức.

Vương Tiểu Hạ muốn trách cũng không được.

Vì ngôi trường này có quá nhiều mọt sách, thanh niên tri thức.

Đứng ngoài, Vương Tiểu Hạ dậm chân huỳnh huých, miệng cứ la hét :

– NHAN TƯỚCCCCC

Còn Nhan Tước thì...ngồi thông thả đọc sách.

Hai tiếng sau...

– người cuối cùng cũng chịu ra.

Vương Tiểu Hạ đứng lên, lắc lắc mông, nhìn Nhan Tước.

– người ở đây làm gì?

– ta lo cho Vương Lãnh.

Nhan Tước thờ ơ, bước qua Vương Tiểu Hạ.

– anh trai của cô thì tự lo đi chứ.Nói ta làm gì?

– nhưng đó là hoa hoa công tử của người cơ mà.

– kệ mẹ hần.

– hoa hoa công tử của người đấy,nếu người không cần thì ta tìm người khác đấy.

– kệ.

– cuốn Thiên đường du kí,ở kệ số mười hai,dãy số bốn,ta có thể lấy cho người.

Nhan Tước đang đi liền quay lại tiến đến Vương Tiểu Hạ,cầm tay nhỏ lời đi đến thư viện.

– người lấy thì ta chiều...

Vương Tiểu Hạ cười ranh mãnh,rút ra từ balô cuốn sách dày cộp nàu xanh nhạt in tiêu đề to đùng đùng :
THIÊN ĐÀNG DU KÍ

– lấy hồi nào thế?

– hề hề,bí mật.

Nhan Tước bữu bữu môi,ngồi yên trên chiếc xe fix màu đen của Vương Tiểu Hạ.

Thăng tiến biệt thự họ Vương.

Hoa hoa công tử ngủ ngay đơ,bán Nude nữa chứ.

Chân thì kẹp cái gối ôm hình Peter Pan.

Si ri ớt lỵ?

Peter Pan?

Nhan Tước giơ điện thoại lên chụp một bức rồi thần nhiên cất vào túi.

– người không được tung

– tùy tâm trạng.

Vương Tiểu Hạ nhìn cái xác còn thở phì phò và ngáy khò khò kia rồi lại nhìn sang thái độ dửng dưng của Nhan Tước liền thở dài.

– mi có cách gì cho Vương Lãnh tỉnh?

Nhan Tước xoa xoa cái cằm nhỏ của mình,nở một nụ cười quái dị.

– mi có bao nilon mỏng chứ? Cực mỏng lun ấy,và cả bột mì nữa.

– xuống bếp tìm.

Nhan Tước hất hất tay tỏ ý bảo Vương Tiểu Hạ đi đi.

Còn bản thân thù lấy điện thoại ra chụp cận cảnh khuôn mặt đẹp trai lai mười hai con chó đốm kia.

Lưu vào thư mục riêng : Hoa hoa công tử profile.

Nhan Tước thực sự ghiền làm nghề tú bà chuyên dẫn dắt các hoa hoa công tử rồi a.

– Tước Tước của ta,có rồi,xuống đây đi.

Nhan Tước : • = • Từ khi nào mà tên mình lại trở thành Tước Tước của Vương Tiểu Hạ thế?

Nhan Tước mặt mày đen sì vừa lăm bằm vừa đi xuống.

– lát nữa biết tay ta.

Một tiếng sau,Nhan Tước nham hiểm cầm hai túi nilon được thối căn phòng lên,bên trong toàn chứa đầy bột mì trắng toát.

Nhìn sang Vương Tiểu Hạ đang cầm trong tay sợi dây thừng được nối với xô nước treo trên đầu của Vương Lãnh

Chỉ cần Vương Tiểu Hạ giật dây,đảm bảo cả xô nước có chứa đá trong đó sẽ đổ hết lên hoa hoa công tử.

– cần tới hai túi à?

– ừ. Sẵn sàng chưa?

Nhan Tước đợi Vương Tiểu Hạ gật đầu liền tiến tới.

Nhỏ cười méo mẩy,đưa tay lên cao dùng hết nội lực,đập vào khuôn mặt đẹp troai lai chóa óa thật mạnh.

BÙMMMM....

Bột mì bay tứ tung,bám lên hết khuôn mặt đang mở to mắt kia.

Vương Lãnh bật dậy,thấy Nhan Tước đang nhìn mình kiểu như : còn sống hay thành ma rồi?

– THẢẢẢ...

Vương Tiểu Hạ liền buông tay và...

ÀOOOO...

– NHANN TUỐCCC VƯƠNGGGG TIỂUUU HẠẠẠ...

6. Chương 6: Giết Người Bằng Bột Mì P2

Vương Tiểu Hạ ôm bụng cười sằng sặc,không hề để ý đến con sói cái đang cầm túi bột đứng sau lưng mình cười nham nhở.

BÙMMMM....

Vương Tiểu Hạ ngơ ngác tròn mắt nhìn tay mình.

Rồi quay sang bộ mặt dửng dưng của Nhan Tước.

Lại quay sang nhìn khuôn mặt đang đỏ chót vì nhẹn cười của Vương Lãnh.

Ở đâu đó có tiếng hét :

– NHANNNN TUỐCCCCC....

Ở đâu đó gần đó,tiếng cười khúc khích bị ngập ngừng,cộng thêm tiếng “bôm,bốp”

Đời ai đó tàn,chứ không phải là Nhan Tước tiểu thư.

Nhan Tước vẫn chiến thắng hai anh em vô tài vô đức nhà họ Vương.

Nhân lúc hai anh em còn đang đánh nhau,Nhan Tước nhanh chóng chuồn đi.

– cháu là ai thế?

Nhan Tước nhú mày,nhìn người phụ mình vừa gặp trước cửa nhà.

– dạ cháu là Nhan Tước,cho hỏi bác là...

– ayy dà dà,bác là Vương Thanh Tuyền, mẹ của Vương Lãnh,ai chà chà,cháu là bạn gái nó đúng không? Sao nhìn cháu tới tả thế? Ai da chẳng nhẽ nào con bác đã phạm pháp ư? Bác phải dạy nó lại mới được,muốn kiếm vợ thì phải cùng tuổi hay hơn chứ,ai lại chọn học sinh lớp 5? Lần này,Vương Lãnh chắc chết với bác. Làm gì mà để cháu ra nông nổi này? Ai dà dà,thằng này hư thật á nha,thân mật với bạn gái tại nhà,lại là một cô bé cực trẻ nữa chứ,ai dà...

Nhan Tước : •••||| Bác gì đó ời,cái mà “phạm pháp,thân mật,hư ” của bác là nghĩa bóng hay đen vậy?

Mặt mũi của Nan Tước ngày càng đen sì.

– bác Vương,con trai bác đúng là hư thật,hại cháu ra nông nỗi này,cháu phải kiện ạ.

Mặt của Vương Thanh Tuyền vẫn cứ tươi rói.

– bác à? Bộ bác sợ con trai mình ế vợ đến học sinh lớp năm cũng không tha à?

Hơi co giật...

– bác à! Sinh lí của Vương Lãnh yếu quá,ế là phải,cả cháu cũng không thích ạ.

Đen thui như đít nôi.

– Vương Lãnh không “lên” được bác ạ! Cháu thực sự không thích a

Ba gạch ba gạch...

Wương Thanh Tuyền quay lưng hùng hổ đi vào trong,bên trên đầu còn có đám mây đen thui đang đánh sét ùng ùng...

Nhan Tước đứng đó nghe thấy tiếng bôm bốp,tiếng la hét của Vương Thanh Tuyền,tiếng kêu gào thảm thiết của hoa hoa công tử nhà mình.

Nhỏ nghe loáng thoáng câu :

– tại sao lại sinh lí yếu? Cả một đứa bé lớp 5 cũng không thích,mày vô tù bóc lịch ăn cơm luôn đi.

– oan quá mama đại nhân,con không có sinh lí yếu.NHAN TƯỚCCCCC ĐỒ KHỐN KIẾP NHÀ CÔÔÔ....

Nhan Tước nhanh chóng chuồng thẳng về với chiến thắng khải hoàn.

7. Chương 7: Ở Rẽ??! Đừng Đùa Chứ Mama..

Nhan Tước về nhà liền lên vào phòng,rất tiếc là không được.

– con gái,nghà người vừa đi đâu về?

Nhan Tước cười “hề hề” gãi gãi đầu,bộ dạng thảm hại y như Vương Lãnh trong tưởng tượng lúc nãy của nhỏ.

– đại ca,con chỉ đi thư viện một chút thôi mà.

Nhan Nhiên Phong quay lại nở nụ cười thâm hiểm.

Nhan Tước khẽ nuốt nước bọt,miệng lẩm bẩm :

– oh my god.

– con gái,nhà người đi thư viện hay vào tiệm bột thế?

Nhan Nhiên Phong cười cười làm cho Nhan Tước càng sở gai óc.

– đại ca,mặt đại ca ghê quá,có chuyện gì cần con giúp không?

Nhan Nhiên Phong nhú này nhìn con gái rồi nhếch mép.

– thật chứ?!

Nhan Tước thắm nuốt nước bọt,thà rơi vào bẫy còn hơn là để papa đại ca làm khuôn mặt kinh dị đó cho mình xem cả tuần.

– nhân danh mặt trăng ta tiêu diệt người...

Nhan Nhiên Phong : • = •

Nhan Tước : • = • |||

Thật là phá hoại không khí a...

– con vệt chết tiệt, người có ngậm miệng lại cho tiểu thư không? Người không thấy đang đến lúc hấp dẫn ư?

Tiếng hét the thé vang lên ở phía sau ghế sofa.

Chủ nhân của nó không ai khác chính là hủ nữ của nhà này, Tiểu Tiểu.

Tên thật : Liễu Tiểu Tiểu

Hủ nữ, nữ chủ nhân nhà này.

Câu nói làm nên lịch sử : Đằng sau người đàn ông đứng đầu nước là một hủ nữ vĩ đại.

Ồi, có một mama kiểu đó thì hỏi sao bản thân Nhan Tước cô nương không bình thường.

Một gia đình không bình thường.

– mama, tại sao người lại trốn ở đó?

Nhan Tước mặt mày đau khổ, nặn ra một nụ cười méo mó.

– ta ở đây để phòng trường hợp hai cha con các người đánh nhau, ta sẽ xông ra cổ vũ. Hai người cứ tiếp tục ha ha...

Nhan Tước : • = • |||

Nhan Nhiễm Phong :

– vợ đại nhân, em vẫn thông minh như ngày nào.

Mắc ói quá đại ca ơi.

– ủa..hai người thôi đi, chị hai, tiếp tục.

Giọng con nít the thé vang lên, một đứa bé gái thò mặt ra.

– Nhan Tiêu Liên, sao em lại trốn ở đó.

Papa đại nhân hét lên, mặt mày tức giận.

Nhan Tiêu Liên, con út kiêm vợ nhỏ của papa.

Chỉ mới 5 tuổi mà đã làm ái phi của chủ tịch nước, ai da, cái gia đình này thật...

– nhóc con, giờ này đáng nhẽ em nên ở trường chứ?

Nhan Tiểu đi tới, nắm áo con bé kéo lên liền bị papa cốc một phát vào đầu.

– để ái phi xuống cho trầm.

Papa đại nhân, chẳng nhẽ người coi con gái người là ái phi của mình thật ư?

– tên thái giám kia, người buông muội muội của ta ra, nhà người nên nhớ ta là nguyên phối đấy.

Mama đại ca, cả người cũng thế ư?

– nương tử, vi phu ta cũng không muốn đâu, tại nương tử già hơn ái phi cho nên nàng thất sủng là phải.

Nhan Tước : – .-

Nhan Tước nhanh chân chuồng lẹ lên trên lầu trong sự hỗn loạn.

Rất tiếc là vừa bước chân lên cầu thang thì đã bị quản gia bắt lại.

– cô chủ, hôm nay chúng ta có tiệc, tám giờ ạ, cô chủ chuẩn bị từ bây giờ là vừa.

Nhan Tước khẽ thầm kêu lên ai oán.

Tiệc? Nhỏ ghét tiệc.

Đúng tám giờ, trong nhà nó toàn là người và tiếng cười đùa.

Papa đại ca mẫy lạnh đi chào hỏi mọi người,nâng ly champagne.

Bình thường thì trêu đùa châm chọc,làm mặt ngầu đi dọa mọi người trong gia đình,nay đã biến dạng ra như thế.

Bên cạnh là mama biến thái biến thành một nữ nhân hoàn mỹ chuẩn mực.

Khuôn mặt hoàn mỹ,nụ cười nhẹ nhàng thanh thoát,cao quý.

Khác hẳn với hình ảnh,suốt ngày nhong nhong trong nhà với bộ đồ đồng phục của Nhan Tước,hoặc là tạp dề đầu bếp màu hồng in hình kitty của Nhan Tiêu Liên,hay là cái áo ba lỗ và quần đùi cộc của papa đại nhân.

Ôi mama hủ nữ thật biến thái.

Cạnh cặp đôi hoàn hảo thanh tú đó là cặp chị em xinh xắn,cô chị tầm lớp năm,cô em tầm lớp một.

Đùa thôi.

Nhan Tước hôm nay ra dáng thiếu nữ,nhưng khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con.

Chiếc váy xòe màu kem nhạt làm da nhỏ trắng hẳn lên khác với bình thường.

Mái tóc trắng búi cao(màu tóc thật),xõa vài lọn tóc con quanh trán.

Đôi mắt đẹp lens khiến to lại càng to.

Đẹp cách mấy thì người khác vẫn nghĩ là học sinh cấp hai chứ không phải là nữ sinh năm hai cấp ba.

Còn Nhan Tiêu Liên thì...

Váy xòe màu hồng,giày hồng,cột nơ hồng,túi xanh hồng,cả tóc giả đang đội cũng là màu hồng,không những thế những cái kẹp tóc,nhẫn ,vòng đều màu hồng.

Holyman,con nhỏ này là tín đồ màu hồng.

– Nhan Tước...

Nhan Tước quay lại nhìn,rồi khẽ thì thầm vào tai mama sau đó tách đoàn ra.

Vương Lãnh cầm ly champagne đi tới.

Mặt khẽ nhăn...

– mái tóc mi...

– đừng hỏi,bạch tạng chứ gì.

– ta tưởng là thế,ai dè là thật.

– ...

Nhan Tước không nói gì,đứng nhìn Vương Lãnh lạnh lùng,xa cách.

– sao thế bé con?

– sao người ở đây?

– ta tới xem mặt phu nhân tương lai.

Vương Lãnh khoái chí trả lời.

Nhan Tước suýt thì bật cười.

Nhỏ nhẹ giọng nói :

– ái như người mà cũng có vị hôn thê tương lai à? Hoa hoa công tử?

Ngụm rượu trong miệng của Vương Lãnh suýt thì bay vào khuôn mặt trắng bệch của Nhan Tước!

– ái?

– ...

– người...

Vì tính chất thân phận,Nhan Tước nhanh chóng đi chỗ khác.

Nhưng.... Vương Lãnh cứ bám theo lâu bâu.

– người đừng đi theo ta nữa,về nhà chơi với tiểu muội của người đi..a còn vị hôn thê tương lai nữa chứ!

Nhan Tước chau mày,không nhìn thẳng vào Vương Lãnh.

– người tỏ ý gì vậy hả? Ta không biết đường nên đi theo người,với lại,người nói ta ái? Sửa lại mau...

– không.

– Tước Tước...tới đây,papa bảo.

Nhan Tiêu Liên từ đâu đứng trên ghế réo tên của Nhan Tước.

Kiểu đứng rất man,rất giống superman.

Nhan Tước lấy tay che mặt lại,vứt Vương Lãnh ở đó rồi đi nhanh đến Nhan Tiêu Liên.

– chào mọi người. Cảm ơn đã đến dự buổi tiệc nhỏ này....

Nhan Nhiêm Phong đứng trên bục,cầm ly rượu óng ánh vàng nói lớn.

Bên dưới là Nhan Tước và Liễu Tiểu Tiểu đang ăn bánh ngọt say sưa.

– hôm nay là ngày con gái tôi cùng tôi thực hiện lời hứa mười sáu năm về trước. Con gái tôi Nhan Tước sẽ hứa hôn với thiếu gia Vương Lãnh. Mời hai đứa lên đây nào.

Bánh kem trong miệng của Nhan Tước đã bị bay sang áo của mama đại ca từ lúc nào.

Đâu đó có tiếng hét của nữ giới,vì cô ấy đã bị nam nhân đối diện phun một ngụm champagne vào mặt.

Nhan Tước lẫn Vương Lãnh bị đẩy lên sân khấu trong tình trạng bất động.

– ai da,hai đứa nhỏ bị điểm huyết rồi à?

Tiếng của mama Vương Lãnh- bà Vương Thanh Tuyền.

Ngay lập tức,hoa hoa công tử có lại phản ứng.

Vương Lãnh ra sức nhìn đe dọa mama trong khi bà đang nhìn sang phía khác huýt sáo liên tục.

Ý : ta không quan tâm,không thấy,không nghe.

– Nhan Tước,cô là tượng rồi sao? Ta có thể bắt con Rai nhà ta liếm cô được rồi chứ gì?

Nhan Tiêu Liên nói lớn.

Chó???

Nhan Tước liền sực tỉnh.

– hai con sẽ được hứa hôn,và Vương Lãnh trong thời gian từ đầu đến sau khi kết hôn hai năm,con phải ở rể theo nguyện vọng của mẹ con – Thanh Tuyền.

Nhan Nhiêm Phong vừa nói xong,cầm của Vương Lãnh rơi thẳng xuống đất.

Nhan Tước cười cười,nói nhỏ :

– cầm người rớt rồi kìa hoa hoa công tử.

Vương Lãnh không chịu thua,len lén cười ranh mãnh,nói nhỏ với Nhan Tước :

– vậy người đồng ý?

– tất nhiên, chuyện này có thể hủy, trước mắt ta phải hành người cho đã tay mới được.

Vương Lãnh khê nuốt nước bọt.

– Nhan Tước, vậy vị hôn phu của người là ai? Là hoa hoa công tử lừng danh? Ai da, vậy ra lúc nãy người mày cau mặt có là do ghen? Ai dè người ghen với bản thân?

Nhan Tước khê nghiêng răng, nói nhẹ nhàng :

– đưa tay lên che miệng lại.

Vương Lãnh vô thức làm theo, Nhan Tước cười cười, chân giơ lên cao và....đạp thật mạnh xuống...ngay chân của hoa hoa công tử.

Vương Lãnh muốn la cũng không được, ôm chân cũng không được, đành đứng nghiêng răng, mặt nhăn mày nhìn Nhan Tước đang cười cười.

....

Từ nay, Vương Lãnh chính thức ở rể nhà Nhan Tước

Mama đại ca, đừng đùa chứ.

Con chỉ muốn xem mặt nguyên phối tương lai thôi mà, con KHÔNG MUỐN Ở RỂ ĐÂUUU.

Con càng không muốn Ở CHUNG NHÀ VỚI CON BÉ HỌC SINH TIỂU HỌC ĐÓ ĐÂUUUUU...

————+—+—

Wow, lập kỉ luật cmnr.

1616 từ chữ mấy

8. Chương 8: Ở RỂ, vương Lãnh Khóc Không Hết Nước Mắt

Ngay sau bữa tiệc hai giờ, trước cửa nhà thủ tướng, nguyên một dàn xe tải đi đến.

Người người đi ra đi vào.

Tối nay, nhà thủ tướng có rể.

Tiểu thư, con gái đầu của thủ tướng Nhan Nhiệm Phong, Nhan Tước có hôn ước.

Căn nhà toàn giống cái nay đã có thêm một giống đực để giống đực lâu năm duy nhất kia trong nhà có đồng minh .

Để khỏi cảnh giường đơn gối chiếc.

– Vương Lãnh, con sẽ ở chung phòng với Nhan Tước, ở chung thì ở chung, ngủ chung thì ngủ chung nhưng đừng chơi chung trên giường là được.

Nhan Nhiệm Phong nghiêm mặt dặn dò rồi quay người đi vào thư phòng.

Ui chao, sao hôm nay papa đại ca lại nghiêm nghị thế không biết.

Mặt Vương Lãnh tối thui.

Gì chứ? Cho ở chung mà không cho chơi trên giường?

Ông thủ tướng này có bị cổ hủ quá hay không thế này?

Thời đại nào rồi, nhìn con gái mình đi, non nớt mơn mớn như thế ai lại không động chứ?

Tuy nhiên suy nghĩ đen thui thủi của Vương Lãnh ngay lập tức bị dập tắt bởi một cái gót nhọn đạp vào chân của ai đó.

Nhan Tước mắt như cười, đôi môi mỏng khê nhếch lên một chút.

Vương Lãnh :kì này mình toi

– ta dẫn người lên phòng,đi nào.

Nhan Tước cười cười.

Cái nụ cười mà mỗi lần xuất hiện là mỗi lần Vương Lãnh thêm khốn đốn.

Nụ cười thâm nay càng lại thâm.

– Tước Tước làm gì thì làm,ta vẫn chưa muốn lên chức bà đầu,người nên nhớ lời của phu quân ta đấy.

Một nụ cười càn rỡ,dập tắt nụ cười thâm nay càng thâm.

Vương Lãnh trong lòng hoàn toàn báỉ phục.

– đại nhân,nô tì không dám làm phiền hai người,nô tì xin lui.

Nhan Tiêu Liên vừa dứt lời chạy tốt lên lầu,tiếng bước chân của con bé huỳnh huỳnh thấy dã man.

Quay lại thì thấy Vương Lãnh mặt mày báỉ phục.

Nhan Tước tiến tới kéo tai của Vương Lãnh lôi xình xích đi lên lầu.

– hoa hoa công tử,nhớ giữ gìn trinh tiết.

Sắc mặt của Nhan Tước lẫn Vương Lãnh đều tối lại n phần....

Vương Lãnh tự giác chạy lên không cần Nhan Tước kéo tai lên nữa.

Hắn thấy sợ cái gia đình này.

Theo đúng nghĩ đen.

Cả hai ở trong phòng.

Bốn mắt nhìn hai mắt.

Sáu con mắt nhìn nhau.

Từng hơi thở vang lên nhẹ nhẹ.

Nhan Tước dường như nín thở để chờ khí cho Vương Lãnh.

Hình như trong phòng không thiếu khí ==

– người.

Vương Lãnh hít một hơi thật nhiều oxi.

– gì?

– chán sống?

Nhan Tước bật ra một câu khó hiểu.

Nhỏ hùng hổ,tiến tới đạp một phát vào bàn chân của Vương Lãnh.

Đương nhiên sẽ có tiếng hét như heo chọc tiết vang lên thấu trời và ai cũng được nghe.

– người bị điên hay sao mà đồng ý chuyện này? Người chán sống à? Người nghĩ sống trong ngôi nhà này sẽ vui vẻ à?

Vương Lãnh ôm chân,bất mãn nhìn Nhan Tước.

Cất giọng âm ức,Vương Lãnh không khác gì là con dâu bị mẹ chồng ăn hiếp.

– nhà người cũng đồng ý chuyện này,còn trách mắng ta gì nữa chứ?

Nhan Tước nhếch mép nhăn mặt nhìn Vương Lãnh.

– người nói gì? Ý người là lỗi của ta á?

Vương Lãnh khẽ hít ngậm khí độc mà Han Tước đang phát tiết ra.

– người...đừng làm lố.

Bùmm.

Phát tiết đue...

Nhan Tước bất ngờ lao vào ôm cứng lấy cổ của Vương Lãnh.

Hắn bị tấn công bất ngờ ngã nhào ra sau.

Nhan Tước vớ tay lấy cái gối đè lên mặt của Vương Lãnh.

– người...đang làm gì?

– giết người diệt khẩu...tiêu hủy chứng cứ.

Vương Lãnh : ==

Đè gối lên mặt người ta mà không dùng chút sức thế mà cũng gọi là giết người á?

Vương Lãnh giơ tay lên ôm trọn dáng người bé nhỏ đó,lật xuống lại dưới thân mình.

– không đùa nữa.

Nhan Tước sắc mặt trắng bệch, hơi thở hơi gấp gáp.

Vương Lãnh liền buông nhỏ ra,đỡ dậy.

– người làm sao thế.

– thuốc...thuốc..ở gần...kéo ..thứ..

Từ quan trọng nhất chưa kịp thoát ra,Nhan Tước ôm ngực,sắc mặt trắng toát,thu chân lại ngồi bó gối.

Vương Lãnh lục hết các ngăn kéo đến ngăn cuối thì tìm thấy mấy lọ thuốc.

Hắn kéo bật hần ngăn kéo ra,đem tổ đồ ra hết trước mặt Nhan Tước.

Nhan Tước vừa thấy đồng thuốc liền vớ tới lấy.

Một lúc sau...

Vương Lãnh lại đem Nhan Tước để dưới người mình.

Mặt hắn nghiêm nghị.

– khai ra mau,nhà người còn gì nữa?

Nhan Tước mặt đỏ bừng bừng dù đầy vẻ mệt mỏi.

– hết rồi,chỉ có hai.

– thật? Nếu như lâu lâu lại xuất hiện thêm bệnh mới thì như thế nào?

– liên quan tới mi không?

Nhan Tước vừa dứt lời,Vương Lãnh khuôn mặt đau khổ nhìn nhỏ.

Rằmmm...

– buông Tước Tước ra.

Papa đại nhân không biết từ đâu chui ra,tay cầm khẩu súng nước chìa vào hai người bọn họ.

Đằng sau là mama biến thái đang cầm con dao nhựa.

Bên cạnh là “ái phi” Nhan Tiêu Liên, một tay cầm sợi dây chuyền phát sáng đủ màu hình bát quái. Tay còn lại đưa lên gần miệng liên tục thổi phù phù vào cái nhẫn phát sáng.

Gia đình phép thuật?

Vương Lãnh ở rể.

Vừa phải sống chung với đứa con gái nhỏ xíu vừa bị bệnh bạch tạng vừa bị hở van tim.

Lại còn phải sống với cái gia đình mọi rợ khác người này .

Thật sự là khóc hết nước mắt.

9. Chương 9: Tổ Tình Trong Đêm Mưa, vương Lãnh Đồng Ý.

Nhan Tước nhẹ nhàng ra khỏi giường.

Vì trọng lượng khá nhẹ nên chẳng ảnh hưởng mấy đến gã đang ngủ say bên cạnh.

Mở cửa ban công, bên ngoài sấm sét ầm ừ.

Mưa rơi tí tách, ướt hết cả gấu váy ngủ con giống của Nhan Tước.

Nắm chặt lấy gấu váy, Nhan Tước bước hẫng ra khỏi phòng ngủ đi ra ban công đứng tựa vào hành lang.

Quay mặt vào nhìn khung cảnh sắc tím ren xanh nhẹ nhàng u ám.

Mặt Nhan Tước vô cảm.

Sét đánh... ánh sáng rọi vào căn phòng.

Phản chiếu lên cái gã đang trở mình.

Vương Lãnh ngồi dậy dụi mắt.

Sét đánh thêm một lần nữa.

Vương Lãnh nheo mắt nhìn về hướng ban công.

Hắn thấy một thứ gì đó màu trắng đang đứng hứng mưa.

Sét đang lần nữa.

Vương Lãnh nhìn kĩ hơi chút.

Ánh sáng ngược với Nhan Tước.

Làm bóng dáng của nhỏ vô cùng đáng sợ.

Váy áo bay lòa xòa, mái tóc rối bù.

Khuôn mặt không mở mắt.

Vương Lãnh thiếu chút là hét lên khi sét đánh thêm lần nữa.

Hắn tiến lại gần, thềm hít hơi lạnh khi người đứng trước mặt hắn là Nhan Tước

Sẽ không có gì đặc biệt khi một con nhỏ đầu óc không bình thường như bao người như Nhan tước đang đứng hứng mưa.

Nếu như... nhỏ đang trong tình trạng ngủ say.

Cái này có phải là mộng du không vậy trời.

Vương Lãnh kéo nhỏ hăm kia vào, lòng không khỏi trách mắng số mình quá nhỏ.

Nhan Tước bị Vương Lãnh gọi dậy.

Không giống như Aurora, được đánh thức bởi nụ hôn của tình yêu đích thực.

Nhan Tước bị đánh thức bởi cái tát đích thực rất đau.

– tỉnh chưa?

Khuôn mặt phóng đại của Vương Lãnh hiện ra trước mắt.

Suýt chút thì giơ tay lên đánh gãy mũi hắn rồi.

Nhan Tước hít một ngụm khí rồi hung hãn đẩy tên đó ra.

– người làm gì thế hả?

– người còn nói nữa hả? Mộng du có ai ra ngoài ban công tắm mưa như mi không? Sao không chọt hai ngón tay vào ổ điện tự sát mẹ nó đi. Đồ rãnh rỗi.

Nhan Tước ngấn người rồi thờ ơ nhìn ân công của mình.

– gì chứ? Có ai khuyến khích người khác tự tử như người không cái tên hoa công tử kia?

– có, là ta đấy.

Nhan Tước nổi xung lên, vơ lấy cái gối gần đó, ném vào người của Vương Lãnh, bắt cần sao té ngã ra sau.

À còn không quên kéo Vương Lãnh xuống theo.

– ờ Vương Lãnh.

Vương Lãnh ngả sang nằm bên cạnh Nhan Tước, cùng nhỏ nhìn lên trần nhà hoa lệ.

– sao Nhan Tước?

– người với ta...

– sao?

– ra ngoài tắm mưa đi.

Vương Lãnh chưng hửng, bị Nhan Tước kéo bật dậy đi ra ngoài.

Ngoài đường thanh vắng, hai hình bóng một cao một thấp kéo qua kéo lại dưới mưa.

– về... mau về.

Tiếng nói của Vương Lãnh bị vùi dưới tiếng mưa, tiếng sét và cả tiếng cười ha hả của Nhan Tước.

– hoa hoa công tử, chúng ta đi tiếp nào.

Nhan Tước như người say thuốc, lôi lôi kéo kéo Vương Lãnh đi trong mưa.

– Nhan Tước Tước, đi về nhà mau.

– không, ta không về nhà, đó không phải là nhà.

Lời vừa bật ra, Vương Lãnh hơi sững người lại, liền bị Nhan Tước kéo lại gần nhỏ.

– phải đó không phải là nhà ta, nơi gọi là nhà, ta không muốn nó hoa lệ và lạnh lẽo như thế. Nhà của ta phải ấm áp, đầy tình yêu, chứ không phải lời xu nịnh. Ta muốn ở một ngôi nhà gỗ trên vách núi, ta thích ngắm biển, tựa vào hàng rào gỗ màu trắng, ngồi trước nhà uống trà, trồng hoa cẩm tú với người thân, đó ta mới gọi là nhà.

Vương Lãnh mặc cho Nhan Tước ôm mặt mình lắc qua lắc lại, cố gắng nghe những lời đứt quãng trong mưa.

– Vương Lãnh ta muốn người tham gia ước mơ đó, ta muốn người là nhân vật chính trong câu chuyện đó...

– ta đồng ý.

Hai chữ đồng ý Vương Lãnh thốt ra thật dễ dàng, Nhan Tước cười khỏ, đôi mắt lấp lánh to tròn trong mưa áp sự buồn.

Nhan Tước nhếch mép lên nói :

– người thật lòng hay đang thương hại ta?
– ta thương hại người.
Nhan Tước cười lớn, rồi nhón chân lên, xoa đầu hoa hoa công tử.
– tốt lắm, cứ thương hại ta như thế nhé, rồi sẽ một ngày mi sẽ chuyển đáp án 2 sang 1.
Vương Lãnh khẽ gật đầu, rồi bế Nhan Tước lên đi về biệt thự.
Phải ta thương hại người.
Đó không quan trọng, quan trọng nhất bây giờ là...
Ăn người đã.
Và sẽ kiếm cách giữ người bên ta trong tương lai...
Hề hề....

10. Chương 10: Lười Nhác Hẹn Hò

Nhan Tước gác chân lên bàn, đầu ngả lên vai Vương Lãnh.
Hai người, một điện thoại, một Ipad.
Mạnh ai nấy làm việc của mình trừ việc nhai kẹo sigum là giống nhau.
Vương Tiểu Hạ ngáp ngắn ngáp dài nhìn couple đình đám của trường.
– Nhan Tước, Lãnh ca...
Vẫn chăm chú vào chơi.
– hai người đi hẹn hò đi.
– nhác.
Nhan Tước lấy cục kẹo ra rồi dán lên Ipad của Vương Lãnh.
Hoa hoa công tử mặt mày tím tái nhìn con bé cấp một dán kẹo sigum đã nhai gần hết chất ngọt vào êm yêu của mình.
– nhà người hẹn hò mà nhác, nhà người không phải con gái?
– ta không phải gái, chỉ là girl high quality. Nhà người muốn thì cứ đi với Lãnh.
– nói thế mà cũng được, ca, chẳng nhẽ huynh không muốn hẹn hò?
– lười lắm.
– huynh cũng thế ư! Cả hai người có phải đang hẹn hò không thế?
Vương Tiểu Hạ vừa đập bàn quát lớn liền bị ánh mắt sát thủ của bà già quản thư.
– thì sao?
– phải hẹn hò.
– để làm gì?
– để trao dồi tình cảm.
– trao dồi làm gì?
– HAI NGƯỜI ĐI HẸN HÒ LẬP TỨC CHO TÔI...
Nhan Tước bị Vương Lãnh kéo bật dậy lòng không khỏi ầm ức.

– người kéo ta đi đâu?

– hẹn hò,nếu không Tiểu Hạ sẽ không phát tiền lương cho ta.

– tiền lương??

Cả hai vừa đến bãi cỏ cạnh trường.

– Ời,tiền tiêu vặt hằng ngày của ta nằm trong tay con bé .

Nhan Tước cảm thấy thật tức cười.

Thân làm anh mà thế,bị chính em gái mình nắm giữ tài sản.

Nhan Tước bị Vương Lãnh hét lời đến kéo kéo cuối cùng bị kéo nằm vào lòng của Vương Lãnh hồi nào không hay.

– rãnh quá ha?

Vương Lãnh không trả lời,tay hơi siết lại .

– buông...

Vương Lãnh đề Nhan Tước xuống.

Đầu hơi cuối,cuối cùng là môi chạm môi.

Nhan Tước mặc cho hân hôn mình.

Một lát sau,Vương Lãnh rời môi nhỏ,nhưng vẫn đề lên Nhan Tước.

– nói nữa,ta hôn chết giờ.

Có ai lại nói chuyện kiểu đó không chứ?

– Hoa hoa công tử,người xê ra.

Vương Lãnh cuối xuống hôn tiếp,mãi trước khi buông ra,hắn còn cắn nhẹ môi dưới của nhỏ.

Nhan Tước phẫn uất nhìn hắn.

– nói nữa đi!

– còn lâu.

Vừa nói xong,Nhan Tước tội nghiệp bị Vương Lãnh gặm môi lần nữa.

– hề,có vẻ người câm rồi thì phải.

– người nói gì hả.

Gặm môi lần nữa.

Brừmm...

Vương Lãnh khẽ chữi thề.

Tay rút điện thoại,ta kia vôn về lộn tóc đen của Nhan Tước.

– alô?

” Lãnh,hôm nay là thứ mấy? ”

Một giọng nữ nhẹ vang lên,có cơn gió lạnh bay qua.

Vương Lãnh nhướng mày,rồi khẽ cau lại,hắn ngồi bật dậy,mặc cho Nhan Tước đang nằm đó không thềm đỡ dậy.

Nhan Tước khẽ cười mĩa,chỉ là một ả,có cần phải xoắn?

– anh sẽ đến ngay.

” em hỏi hôm nay thứ mấy? ”

– thứ 3

” anh đã nói gì? ”

–

” không nhớ? ”

Cơn gió lạnh lại thổi.

– anh sẽ, sẽ đến ngay.

” không nhớ? ”

Vương Lãnh đứng bật dậy, khẽ thì thầm gì đó rồi cúp máy.

– ta đi công việc, người chờ ta ở đây.

Nhan Tước không đáp, chỉ lặng lẽ quay lưng lại với Vương Lãnh.

Nhỏ nghe tiếng bước chân huỳnh huyếch xa dần, cuối cùng ngồi dậy, nhặt chiếc lá nhỏ vương trên tóc xuống rồi khoanh chân lại ngồi nhìn về một phía vô định.

Cứ nhìn mãi.

Lâu lâu, có cơn gió lạnh lại thổi tới.

Làm mái tóc xơ khô của Nhan Tước bay tứ tung.

Nhan Tước chẳng buồn chỉnh lại sau lần thổi thứ n .

Chờ mãi...

Rào...

Trời cũng tối, Nhan Tước vẫn ngồi đó dầm mưa.

Dưới ánh đèn mập mờ, nhìn Nhan Tước thật nhỏ nhoi.

Nhỏ tự rửa mình.

Nhan Tước mà là con đàn!!

Cơn mưa dứt, ánh đèn đường tắt ngúm.

Nhan Tước lấy điện thoại ra.

Bấm vài con số.

Vài phút sau, có ánh đèn pha ô tô rọi vào.

– Nhan Tước, sao em lại dầm mưa thế này? Vương Lãnh đâu?

Chị Liễu Thi Khả, bạn thân kiêm chị em, kiêm vệ sĩ của Nhan Tước xuất hiện.

Nhan Tước ôm bà chị của mình.

– Thi Khả, em thật điên.

Liễu Thi Khả thờ ơ đáp.

– em vốn đâu bình thường.

Cả hai cùng cười lên xe trở về nhà.

Hôm nay mama papa và Tiêu Liên đi dự tiệc nên nhà chỉ còn Vương Lãnh.

Hắn đang ngồi coi đá banh thì thấy Nhan Tước về liền quay đầu lại.

– Tước Tước, người đi đâu mới về thế?

Nhan Tước cười cười, không đáp, vẫn để chị Liễu Thi Khả bế mình lên lầu.

– sao ướt hết thế này?

– mới đi tắm mưa về.

Vương Lãnh bế Nhan Tước từ tay Thi Khả rồi nhanh chân chạy về phòng.

Hắn lấy khăn lau đầu cho Nhan Tước vừa rửa.

– người bị hâm à?

– không.

– thế sao lại tắm mưa?

– nhớ nhân tình.

Vương Lãnh hơi khựng lại, sau đó cầm tay Nhan Tước lên đặt lên cái khăn trên đầu nhỏ.

– tự lau đi, rồi vào nhà tắm, trong đó có sẵn đồ rồi.

Nhan Tước ôm khăn đi vào phòng tắm.

– ê hoa hoa công tử, ta quên đem đồ lót.

Vương Lãnh mặt mày xám xịt, đi đến tủ đồ, mặt không khỏi căng thẳng.

– bộ màu kem á nha.

Mặt đen thêm bội phần.

Vương Lãnh mày đúng là cu ly của Nhan Tước.

11. Chương 11: Ngược, tiểu Tam Thua Nguyên Phối

Cả ngày chỉ biết ăn và ngủ.

Vậy mà Nhan Tước cô nương vẫn ôm tong ốm teo, không mập thêm một chút hay có một tí mỡ thừa nào cả.

Vương Lãnh đứng nhìn những gói bánh rỗng từ tay của nhân Tước thả xuống lòng không khỏi oán trách.

– quét tiếp đi.

Hắn trong trận phục người hầu, cầm chổi và xúc rác hậm giục quét từng vỏ bánh, vụn bánh xung quanh.

Diing doong...

– ra mở đi.

Vương Lãnh hậm hực tiến đến mở cửa.

Ai bảo số hắn nhỏ quá làm gì!

Chơi caro thua, bị bắt làm việc nhà.

Người làm trong nhà được Nhan Tước cầm chổi quét ra đường ở rồi.

Thế mà lúc này còn mạnh miệng nói : ” căn nhà nhỏ như thế này, ta dư sức làm hết ”

Ồi thì nhỏ, một căn phòng rộng có 80m² chứ mấy, mà căn nhà lại có hơn mười phòng.

Bây giờ thì hậm hực không kịp.

– ai đó?

Vương Lãnh vừa nhìn thấy người đang đứng trước mình liền tái sắc.

Đối phương vừa nhìn thấy Vương Lãnh.

Ôm ngay miệng,khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng lên vì nhẹn cười.

Nhan Tước ngoái đầu ra nhìn thì thấy một nữ nhân mặt đang đỏ bừng bừng liền quay đầu lại.

Cuối xuống cầm chiếc dép bông của mình. Ngắm ngay cái đầu đang bừng bừng sát khí ném thẳng tới.

Bốp...

Nhỏ ung dung quay người lại ngồi ăn tiếp.

Bên kia cánh cửa,đối phương vừa xem xong tuyệt kĩ nhà này liền phụt cười.

Vương Lãnh ôm đầu hét lên trong lòng .

Nhan Tước khốn nạn.

Nữ nhân đứng trước cửa,mái tóc cắt ngắn ôm vào khuôn mặt nhỏ,đôi môi chúm chím như anh đào,đôi mắt tròn xoe.

Không thể cho là mỹ nữ thì cũng phải được phong là thiên sứ.

– Vương Lãnh,Nhan tiểu thư là ai?

Nhan Tước đang ăn bánh thì nghe thấy cái giọng khá quen,lại còn nhắc đến tên không khỏi.....

....

.....ăn tiếp bánh như chưa có chuyện gì cả.

– em vào đi.

Mễ Linh bước vào nhà tự nhiên.

Ngồi xuống trước mặt Nhan Tước rất tự nhiên.

Chìa tay ra làm quen rất tự nhiên.

Ăn nói rất tự nhiên.

– chào tôi là Mễ Linh,là bạn gái của Vương Lãnh.

Nhan Tước vẫn tiếp tục ăn bánh,mắt dán vào màn hình TV.

Mễ Linh liền tới rút dây cắm điện ra,màn hình lập tức tối thui.

Nhan Tước nhú mày nhìn Mễ Linh rồi nhìn sang Vương Lãnh đang lo lắng.

Ể,lo cho ai vậy đại ca?

– thì ra là nguyên phối.

Nhan Tước nói nhỏ,Mễ Linh không hiểu liền nói:

– hả?

– người là nguyên phối,là chính thê của Vương Lãnh...hmmm...xin chào tỷ tỷ,em là tiểu tam của vi phu nhà chị.

Mễ Linh khẽ nhếch mép cười.

Nhan Tước cảm thấy mình hơi bị lạm ngôn tình cổ đại quá rồi.

– chào muội,tiểu tam. Tướng công của ta phải nhờ em rồi.

Vương Lãnh khẽ nuốt nước bọt,mồ hôi tuôn ra như tắm.

Nhan Tước nhìn sang Vương Lãnh khẽ nhếch mép cười cười.

– sao lại nhờ muội. Tiểu muội đây phải nhờ chính thê tỷ tỷ chăm sóc cho tướng công chứ.

– tiểu tam em quá khách sáo rồi, ta nghe nói muội vì chờ tướng công đến đón mà bị cảm lạnh à? Haizz hôm đó tướng công đến đón chị, em thật tội nghiệp.

Nhan Tước khẽ co giắt.

Sao cô ta lại biết mấy cái chuyện này.

– tỷ tỷ, hình như tỷ xen vào chuyện của muội rồi.

Mễ Linh bật cười nhìn Nhan Tước đầy thâm ý.

– Nhan tiểu thư, tỷ sao có thể xen vào chuyện của muội? Tỷ chỉ là con nhà dân thấp hèn, sao có thể sánh bằng con của vua chúa?

Nhan Tước mặt mày dù vô cảm nhưng khuôn mặt đã đờ đờ sát khí từ khi nào không hay.

Nhan Tước nắm chặt bàn tay, móng tay đâm mạnh vào da.

Cơn đau nhức làm nhỏ tỉnh táo hơn để không làm gì mất danh dự cho gia đình.

– phải, tôi đúng là con nhà vua chúa, chị đâu có thể xen được vào chuyện của tôi đúng chứ? Vậy bây giờ có chuyện này...

Mễ Linh nhếch mép khinh khỉnh nhìn Nhan Tước.

– sao?

– chuyện của tôi là mời chị ra về và tôi sẽ giữ Vương Lân ở đây, dù hôm nay hai người kỉ niệm ba năm quen nhau đi chăng nữa. Vương Lân hôm phải giúp tôi làm nghĩa vụ vợ chồng.

Nhan Tước thờ ơ nhìn khuôn mặt hơi biến sắc kia.

– đương nhiên nếu chị thích thì có thể ở lại “dự giờ”.

Mễ Linh vuốt vuốt tóc mái, rồi hất nhẹ sang bên.

Khuôn mặt hơi biến sắc đã thay vào là khuôn mặt thâm hiểm.

– Tiểu Lân, anh không phiền nếu như em ở lại làm bóng đèn “dự giờ” trong tiết học nghĩa vụ vợ chồng của hai người chứ?

Vương Lân cau mày, sau đó kéo tay của Nhan Tước đi vào phòng bếp.

– gì đây? Chẳng nhẽ người muốn nguyên phối đại nhan của người “dự giờ tiết học nghĩa vụ vợ chồng” ngay trong phòng bếp ư?

Vương Lân giơ tay lên tát một cái vào mặt của Nhan Tước.

– Mễ Linh là bạn gái chính thức của ta. Người làm cái quái gì thế hả?

Nhan Tước cười cười.

Cất giọng nhàn nhạt chất vấn ngược lại.

– vậy ta thực sự chỉ là tiểu tam xen vào chuyện của hai người?

– ...

– thật sự ta là tiểu tam xen vào hai người?

– phải.

Sắc mặt Vương Lân trở lại như những ngày đầu gặp mặt Nhan Tước, bộ dạng lạnh lùng không cần đời.

–

Nhan Tước bấm điện thoại.

Bên đầu dây kia lập tức bắt máy.

– đem con nhỏ Mễ Linh đó đi cho khuất tôi,tặng thêm cho con nhỏ đó một cái tát vào má trái.

Vương Lãnh giật cái điện thoại ném mạnh vào tường.

– người làm gì thế hả?

– có đập cũng vô ích,chắc giờ cô ta đã...

– ÁÁÁÁ .

Vương Lãnh đã không còn đứng trước mặt Nhan Tước nữa.

Nhỏ vuốt vuốt mái tóc,quay người mở vòi nước ở lavabo.

Tay vịn trán,đầu lắc lia lịa.

Người ta nói,có tiểu tam thì nguyên phối không còn chỗ đứng.

Vậy nguyên phối vẫn còn chỗ đứng,thì tại sao lại cần tiểu tam?

Nguyên phối thắng tiểu tam.

Ít ra trong chuyện của Nhan Tước .

12. Chương 12: Mama Đại Ca

Nhan Tước ngồi ì trong phòng của hai đại phụ huynh nhà mình không chịu ra ngoài.

– con gái lớn rồi thì phải về nhà ngủ với chồng chứ.

Nhan Tước ôm gối ngồi ở bàn trang điểm tẩy máy mỹ phẩm.

Nhan Tước vừa chấm một ít phấn thoa lên sống mũi mình liền bị đánh vào tay.

– au..đại ca,cho con dùng tí đi.

Mama đại ca,có cần keo kiết đến thế không?

Đại ca vừa liếc mắt sang đại nhân (papa),ông liền cong đít chạy đi nơi nào đó trong nhà.

Đại ca khóa trái cửa lại,ngồi xuống cạnh Nhan Tước đang trưng bộ mặt nũng nịu đáng ghét.

Bà lấy ít bông tẩy trang,chùi đi vết phấn Nhan Tước vừa....quẹt lên mặt...

Bà nhẹ nhàng từ tốn.

Khiến cho Nhan Tước chợt nhớ lại chuyện lúc sáng.

– đại ca,người có tự hào khi mình là tiểu tam không?

Mama đại ca có lẽ đã biết được chuyện hồi sáng,bà lấy một ít phấn nền,bôi bôi trác trác lên mặt Nhan Tước.

– có.

– người có cảm thấy tội lỗi khi cướp papa từ tay của mẹ của con không.

– cũng có mà cũng không!

Đại ca vẫn tiếp tục trang điểm cho Nhan Tước.

– là sao?

– có lỗi vì đã không đến giải phóng sớm cho mẹ của con,không có lỗi vì mẹ của con tự nguyện trao papa cho mama.

Nhan Tước cảm thấy thật buồn cười.

– mama có bao giờ hối hận khi đồng ý cho con ở với papa không?

– cũng có mà cũng không.

Nhan Tước nghếch mặt ra.

– có là vì con được ta chia $\frac{1}{4}$ trái tim của ta, bằng với bé Liên, không là vì, ta và papa rất yêu con.

Nhan Tước hài lòng với câu trả lời này.

– ta đã biết chuyện lúc sáng.

Nhan Tước bị xoay vào gương nhìn.

Trước mặt nhỏ dường như chẳng còn là làn da trắng toát, lạnh lẽo. Chẳng còn đôi mắt to vô hồn, lãnh cảm. Cũng chẳng còn đôi môi không chút sắc.

Hai má hồng hồng, đôi môi đỏ căn mọng, đôi mắt được phớt chút màu nâu ở trên, phía dưới kẻ viền màu đen.

Nhìn rất có thần sắc, rất đẹp.

– với tư cách là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, ta sẽ cho con biết bí mật của tình yêu.

Nhan Tước bị lột đồ ra, được đại ca mặc đồ vào một cách cưỡng ép.

– bí mật?

– phải.

Đại ca xoay con gái của mình một vòng rồi bắt ngồi xuống ghế, bắt tay vào bới tóc.

– tình yêu như make up thôi, không phải càng dày càng đẹp, cũng không phải mỏng là đẹp, nhưng chỉ cần có sai sót, tác phẩm của con sẽ ...bùmm....it will drop and fall.l, drop and fall.....nhưng có vài trường hợp phá luật lại tạo nên kiệt tác. Không phải là ta khuyên con phá hoại, gài bẫy Mễ Linh, ta chỉ có thể khuyên con rằng, con người ai cũng xứng đáng có tình yêu, nếu tình yêu bị người khác lấy, hãy lấy lại bằng khả năng của mình. Dù có được hay không thì cũng không hối tiếc vì mình đã cố gắng.

Nhan Tước nghe lọt tai từng câu từng chữ.

– thế cũng đồng nghĩa với việc đi giật bồ người ta thôi mà đại ca.

– giật khác, giành khác. Hãy nỗ lực vì tình yêu của con.

Nhan Tước bị đẩy ra phòng khách.

Nhìn nhỏ trang điểm và mặc trang phục thời thượng khiến cho mọi người trong nhà đều ngẩng ngơ nhìn.

Cái áo đầm màu đen ôm sát người, đôi boot cao tới cổ chân màu đen tuyền nốt.

Mái tóc được cột cao lên.

Lát sau mama đại ca cũng đi ra với bộ dạng rất ngẫu.

Áo đen xẻ ngực, ngắn vừa vặn ôm lấy ngực.

Chiếc quần lưng cao bằng da màu đen ôm sát.

Đôi boot cao tới cổ chân, mặt đeo kính râm.

Đại nhân liền xun xoe hỏi.

– vợ đi đâu thế?

Mama nhả ra từng chữ.

– ĐI.ĐÁNH.GHEN. Thi Khả mau chuẩn bị xe mô tô.

Chị Thi Khả liền quay lưng bỏ ra ngoài.

Nhan Tước trở mắt nhìn đại ca.

Vương Lãnh chui ra đứng bên cạnh Nhan Tước.

– tính đi đâu?

Nhan Tước quăng cho cục bơ.

– ta hỏi người đi đâu?

– người là gì mà quản ta.

Nói rồi bỏ đi ra ngoài để Vương Lãnh tức sôi máu.

Cả đêm đó, Nhan Tước và Liễu Tiểu Tiểu đi bar, xong lại ghé vào quán nhậu ven đường nhậu một chầu tương bình.

13. Chương 13: Nhan Tước Không Hải Lòng

Nhan Tước chán chường nằm trên bàn liên tục thở dài.

Quay sang kẻ sắc lang bên cạnh vờ vờ lộn tóc ngắn.

– làm gì vậy?

Nhan Tước quay lại chậm rãi, nhìn Mễ Linh đang ngồi cạnh.

À ta hôm nay mang khuyên mũi.

Nhìn rất lưu manh.

– cô bị thiếu cận?

Mễ Linh cười khinh khỉnh.

– không? Tôi phải hỏi lại xem thử hành động đó là tôi đoán đúng không! Vậy câu trả lời của cô?

Nhan Tước cười cười, lâu lắm mới có người nói chuyện như thế với nhỏ, sao lại không làm kẻ cơ hội, tận hưởng một chút chứ?

– tôi nghĩ thật ra có lẽ cô vừa thiếu cận vừa thiếu năng.

Mễ Linh chéo chân này sang chân khác.

Khuôn mặt vẫn ngạo nghễ.

– nếu cô có thể đoán, có lẽ cô nên đi học y, học vào lớp chính trị? Có lẽ không hợp lắm!

– xin lỗi, tôi không đủ thời gian để học y.

– ồ... nghe nói cô bị bạch tạng, thế cô có cần phải làm cho hai người khổ như thế không?

Bàn tay đang vờ vờ lộn tóc của Vương Lãnh khẽ khựng lại, Nhan Tước nhíu mày nhìn Mễ Linh.

Cô gái, cô nói đúng nghĩa đen chứ?

– nghĩa đen?

– phải, nghĩa đen.

– cần, tôi cần phải là cho hai chúng tôi bị tổn thương.

– ồ, vậy cô nghĩ Vương Lãnh sẽ bị tổn thương?

– phải, tôi tin như thế

– cái gọi là niềm tin đó, tôi nghĩ cô đang nhầm lẫn với ảo tưởng.

Nhan Tước cười cười, tay khẽ chỉ vào đầu mình rồi nói.

– tôi e tôi không thiếu năng như cô, không đủ trình để khiến người khác nhầm lẫn tin tưởng và ảo tưởng.

Mễ Linh tắt hẳn nụ cười.

Ý gì đây? Chẳng phải cô ta đang nói về chuyện đó ư?

– tôi thật sự thất vọng, một kẻ có thể ngang nhiên nói chuyện kiểu này với tôi lại như thế. Vương Lãnh sẽ nghĩ sao về sự trong sáng của nguyên phối nhà mình?

Mế Linh hơi biến sắc.

Vương Lãnh vẫn còn ngủ, ả nghĩ ả vẫn còn cơ hội hạ bệ con nhỏ Nhan Tước này.

– Vương Lãnh luôn tin tôi.

– vậy hãy chắc hẳn vẫn chưa biết người nuôi đàn ông sau lưng hẳn nhé.

– ý gì?

– ta nghĩ chắc hẳn biết.

Ngón tay khẽ kéo mạnh lọn tóc của ai đó.

– hừ, chuyện đó dù có biết, Vương Lãnh cũng sẽ bỏ qua. Chỉ là mấy gã đàn ông ta cần khi có “nhu cầu”, Vương Lãnh sẽ chẳng trách ta.

– ồ? Máu gã? Ta cứ nghĩ là một đấng chứ.

Mế Linh bật cười, nhìn nhỏ ung dung vừa trả lời vừa vuốt ve đuôi tóc của mình.

– hahaa, nhầm rồi cưng, một gã chẳng bao giờ đủ cho ta. Một playgirl như ta, chẳng nhẽ chịu ăn chay?

– ồ vậy ư? Vương Lãnh nghe chưa, cô ta ghê thật luôn, playgirl. Hình như đúng hơn là gái điếm. Ta không có ý xúc phạm nguyên phối của người là gái làng chơi nhưng thật sự...aa thất vọng a. Không ngờ một kẻ như người lại nuôi gái điếm... azza.

Vương Lãnh tỉnh từ lúc bị giật tóc này giờ cổ ngoi đầu lên nhưng bị lực tay của Nhan Tước đè xuống.

Bây giờ mặt mày đen sì, ngồi dậy từ từ.

Mế Linh ngồi sững sờ.

Biểu cảm rất thú vị.

Tất nụ cười, mặt tím rồi đen, đôi lông mày nhỏ cau chặt lại, cắn chặt môi.

– thất vọng không?

Nhan Tước cười cười, hỏi cả hai.

–

Đáp lại là sự cắn răng của hai bên.

Nhỏ cười cười.

Vương Lãnh quay phắt sang nhìn Nhan Tước.

– cô muốn phá bọn tôi?

Câu nói mong đợi trong ngày của Nhan Tước.

Nhan Tước cười cười gật gật cái đầu nhỏ xinh.

– vậy thì xin lỗi, cô không thành công.

Nhan Tước vẫn cười khiến Vương Lãnh khó chịu.

Mế Linh từ khi nghe câu nói đó về mặt liền hớn hỏ, xún xít tới ôm lấy cánh tay của Vương Lãnh

– đúng vậy, Vương Lãnh anh đừng tin lời ả.

Nhan Tước cười cười.

– người cho rằng ta không thành công?

Vương Lãnh nhíu mày nhìn Nhan Tước.

– nếu thế....người làm to rồi.

Hàng lông mày của Vương Lãnh càng cau lại,sắc mặt đầy vẻ khó chịu.

– pye pye...

Nhan Tước bỏ đi ra ngoài,miệng huyết sáo rất trẻ con.

Vừa khuất khỏi tầm mắt,khuôn mặt con nít lúc này đã trầm lạnh xuống.

Nhan Tước không hài lòng.

Không một chút hài lòng.

Thái độ đó thật dễ cho người khác đoán được tâm tư.

Đáng nhẽ hắn đã diễn thì phải diễn tới cùng chứ!

Sao lại give up giữa chừng?

Vô dụng...

14. Chương 14: Ý Đồ Đen Tối : Thời Gian Tươi Đẹp

Để lại cmt nếu bạn đang còn sống và đang đọc dòng chữ này.

Còn ai mà đang lơ lửng và không có chân....cho Yui....xin khiêu ạ.

——+——

Nhan Tước hôm nay nhuộm tóc màu vàng nâu.

Mái tóc nay đã dài hơn từ khi gặp Vương Lãnh lần đầu,nhìn Nhan Tước thật dễ thương. Vậy mà...

Nằm trên chân của Vương Lãnh,Nhan Tước bấm điện thoại nhìn mặt rất khó chịu.

Hết nhẫn nhớ đến chủ ị. Nhan Tước đang cảm thấy khó chịu.

Vương Lãnh thì khỏi nói,khuôn mặt tuần tú như Tây Thi của hắn cũng bị Nhan Tước làm cho méo xẹo.

– đứng dậy đi,ta dẫn người đi dạo.

Nhan Tước vẫn nằm ị ra đó.

– dậy nào,người muốn đi dạo không?

Vương Lãnh vuốt nhẹ sống mũi của Nhan Tước.

– dậy nào nhóc con.

Nhan Tước nhõng nhẽo nhìn Vương Lãnh liền bị hắn hôn một cái thật mạnh vào má.

– ư...không chịu đâu.

Vương Lãnh véo nhẹ mũi của nhỏ.

Nhìn bên ngoài,cả hai không khác gì một cặp đôi dễ thương. Và Nhan Tước không thích thế.

Vương Lãnh đè nhỏ xuống hôn lên đôi môi đang chu lên đó.

– đi nào.

Vương Lãnh vác nhỏ lên vai hướng thẳng lên lầu,phòng nhỏ.

Tầm mười lăm phút sau.

Nhan Tước tròn xoe mắt nhìn xung quanh.

Tiếng “rộp” lá khô gãy dưới chân liên tục.

Nhan Tước tung tăng nhún nhảy trên con đường đầy lá khô.

– Đợi anh.

Nhan Tước khẽ khựng lại chờ Vương Lãnh.

Không biết từ khi nào, Vương Lãnh lại xưng anh với cô.

Nhan Tước nhớ lúc nhỏ, cô cũng đã từng như thế này.

Vương Lãnh đến gần Nhan Tước nắm lấy bàn tay nhỏ xinh, lạnh ngắt kia.

– đợi chút nào, không biết đường mà cứ đi trước.

Nhan Tước cười cười.

Gió thoả dạt dào làm mái tóc bay bay.

Vương Lãnh vén nhẹ tóc Nhan Tước qua bên, năm cảm nhỏ lên, hôn thật nhẹ, thật sâu.

Hình như chưa bao giờ, nụ hôn của Vương Lãnh giành cho Nhan Tước lại ngọt ngào đến thế.

Nhan Tước cười cười, đôi mắt híp nhẹ lại, nhẹ giọng hỏi trong gió:

– người hay dẫn Mễ Linh đến đây?

Vương Lãnh xoa đầu nhỏ rồi nắm tay đi tiếp trên con đường lá.

– đừng bắt ngờ nhé, anh chưa bao giờ.

– ồ, vậy chắc dẫn người khác đến?

– không.

– vậy ta là người đầu tiên?

– không.

Nhan Tước siết nhẹ tay, khóe môi có chiều hơi cong lên, đôi mắt long lanh hơi híp lại.

Sai rồi Vương Lãnh...

Câu trả lời không đúng.

Nhan Tước len lén nhìn Vương Lãnh.

Sống mũi cao, hàng mi dài, đôi môi mỏng.

Nhan Tước yêu...

– nhìn hoài không chán à.

– không.

– vậy... nhìn anh suốt đời thì sao?

– có lẽ.

– ồ.

– sao lại quen Mễ Linh?

– ồ...hứng thú sao nhóc con?

– phải đẩy hoa hoa công tử

Vương Lãnh khẽ ho khan hai tiếng rồi rời quay mặt qua phía bên kia.

– à,tại cô ta...

– thôi,chuyển chủ đề.

– ...

Vương Lãnh giờ mới quay mặt lại nhìn Nhan Tước,chỉ cười cười.

– muốn chơi xích đu không?

Nhan Tước quay sang,gật gật đầu rồi để Vương Lãnh kéo đi thoải mái.

Đứng trước chiếc xích đu cũ kĩ đã rỉ sắt.

Bên trên phủ đầy lá khô.

Nhan Tước xung xáo,chạy lên trước,dùng tay phủi hết lá khô xuống.

– coi chừng bắn..

Nhan Tước thổi vài cái là hết bụi,nhỏ ngồi xuống.

– đẩy,đẩy Lãnh.

Nhan Tước cười híp mắt,Vương Lãnh đứng ở sau lưng,nhẹ nhàng đẩy nhỏ.

Thời gian tươi đẹp là đây.

15. Chương 15: Âm Mưu Đen Tối : Thời Gian Tươi Đẹp 2

Nhan Tước tung tăng nhảy chân sáo ở phía trước.

Vương Lãnh khẽ cười cười.

Hắn nhớ năm xưa..

Hắn từng đến đây..với người hắn từng yêu.

– ê,mau lại đây Lãnh.

Nhan Tước đứng trước quầy game bắn súng.

Vương Lãnh thở dài,chạy đến bên cạnh Nhan Tước một cách nhanh nhất.

– Tước,chơi mãi không mệt à?

Nhan Tước khinh khỉnh nhìn Vương Lãnh đáp vồn vện

– không.

Vương Lãnh mếu máo nhìn nhỏ.

Tướng Mễ Linh đã có tính cách giống cô ấy,ai dè,Nhan Tước mới đúng là phiên bản sao chép.

– Lãng,con gấu..con gấu đó.

Nhan Tước kéo tay áo hắn mãi,cứ chỉ về món đồ dễ thương đang nằm trên kệ ấy.

Vương Lãnh cười cười rồi nhìn về phía mà Nhan Tước,khẽ sững lại.

Con gấu trắng có thắt nơ màu xanh ấy,chẳng phải giống như đúc con gấu hắn đã từng tặng cho ai đó?

– Nhanh nào Lãnh,ta còn muốn đi tàu lượn và ăn kem nữa.

Vương Lãnh cười cười,cho qua quá khứ,cầm khẩu súng gỗ lên,nhắm về phía con gấu..

Đoàng..

Con gấu ngã về phía sau,rơi ra khỏi kệ gỗ.

Vương Lãnh cười cười, chủ tiệm cầm con gấu nhỏ đó trao cho Nhan Tước.

Nhỏ cười cười, nhảy lên ôm lấy cổ của hắn.

Vương Lãnh cười cười, tình cảnh này, có cần giống đến thế không?

Cả hai, một cao một thấp.

Cao nắm tay thấp, thấp nắm tay gấu bông trắng thất nơ xanh.

Đi đến tàu lượn siêu tốc.

– Lãnh Lãnh Lãnh.

Nhan Tước ôm cổ hắn đứng đưa, khuôn mặt nhỏ xinh không nhéo.

Vương Lãnh khẽ hôn lên đôi môi đang chu nhẹ lên.

Hắn nắm tay kéo Nhan Tước đi về quán kem thay vì vào trong.

Nhan Tước hơi nũng nịu nhưng thôi.

Gọi liền ba ly kem.

Nhan Tước hai ly matcha.

Vương Lãnh ăn dâu sữa.

Nhan Tước cười cười, khóe mắt lại híp thành hình lưỡi liềm.

Kem dính trên khóe môi mỏng.

Nhan Tước tròn mắt tiến lại gần, liếm nhẹ lên khóe môi Vương Lãnh.

– ọe.. dâu sữa đúng là buồn nôn mà.

Vương Lãnh cười cười, sao Tước lại giống đến thế?

– matcha mới khó ăn.

Nhan Tước nhú mày nhìn Vương Lãnh rồi tuếp tục ăn kem.

Câu đó, không có trong quá khứ.

Nhan Tước buồn vài phần.

Ăn kem xong, Nhan Tước kéo Vương Lãnh ra bãi cỏ gần bờ hồ trong công viên.

Cả hai nằm cạnh nhau.

Vương Lãnh giơ tay lên đón gió, chiếc nhẫn trắng ở ngón áp út bên tay phải lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Nhan Tước cười cười, ngồi bật dậy rồi chồm qua nhìn Vương Lãnh.

Hai tay nhỏ chống xuống nền cỏ ở hai bên đầu Vương Lãnh.

Cái đầu nhỏ xinh cứ lúc lắc.

Nhan Tước cười cười dưới ánh nắng.

Ở chỗ cỏ, sau lớp áo mỏng, có thứ gì đó bị ánh sáng chói chang rọi vào lấp lánh ánh sao.

Vương Lãnh bị ánh sáng phản chiếu rọi thẳng vào mắt nên quay đầu sang bên trái né.

Nhan Tước ngừng nụ cười trên môi.

Không hài lòng, không hài lòng.

Lúc trước đâu phải là né đâu?

” I wanna say I Love You ”

Tiếng hét ở đâu đó vang lên trong đầu Vương Lãnh.

Hắn choáng.

Câu tỏ tình đó chẳng phải đã xảy ra vào ngay thời điểm này ư?

– I wanna say I Love You.

Đôi môi nhỏ xinh của Nhan Tước khẽ nhấp nháy.

Vương Lãnh có lẽ không thấy.

Lãnh à! Lời hứa...Tước đã thực hiện rồi.

Gấu bông trắng thất nơ xanh lặng lẽ nhìn hai người, rồi bị gió thổi, chân Nhan Tước vô tình làm lặn xuống hồ nước.

Vậy là hết.

Âm mưa đen tối đã thực hiện, thời gian tươi đẹp chấm dứt

16. Chương 16: Ý Đồ Đen Tối : Tạm Biệt, giả Dối

Cây kem trên tay đang tan dần.

Thứ chất lỏng màu trắng đục đó đang chảy trên tay Vương Lãnh.

Hắn chẳng quan tâm cho mấy, đôi mắt nhú lại nhìn về phía nào đó.

Nhan Tước chậm chậm, thông thả đi về phía Vương Lãnh.

Nhỏ như một tiểu thư chính gốc, tay cầm khăn tay lau đôi bàn tay nhỏ xinh.

Nhan Tước dừng lại, đứng cách Vương Lãnh tầm ba mét.

– sao lâu vậy?

Cây kem tan gần hết, bàn tay của Vương Lãnh dính đầy kem.

– lâu à? Không đủ kiên nhẫn ư?

Vương Lãnh khó chịu, ngoắc tay bảo Nhan Tước tới lại gần.

Nhỏ vẫn đứng yên ngay đó, cứ nhìn Vương Lãnh mà cười cười.

– Lãnh ta muốn hỏi anh.

Vương Lãnh cười nhẹ, Nhan Tước gọi hắn là anh từ lúc nào rồi à?

– hỏi đi.

– không nhớ? Ta nghĩ anh đã nhớ!

– nhớ gì?

Vương Lãnh nhú mày nhìn Nhan Tước.

– ngày hôm nay, đừng nói với ta anh không nhớ!

Vương Lãnh sắc mặt tối sầm, đứng dựa vào cái cây, bàn tay khẽ siết lại.

– Tước, em là ai?

Nhan Tước cười cười. Ý cười hiện rõ.

– bảy năm trước anh yêu ta, Lãnh, chúng ta quen nhau một ngày, vì lời hứa đó mà ta phải bị giam cầm không tự do. Hôm nay anh trả lại đi.

– trả? Em nói gì ta không hiểu. Ta và em chỉ mới vừa quen nhau,sao lại có thể giam cầm được?

Hàn khí toát ra khắp nơi từ người của Vương Lãnh.

Nhan Tước cười cười,nhỏ thích biểu hiện này.

– Vương Lãnh ơi là Vương Lãnh,đã ta kể cho anh nghe nhé,anh không nhớ ư? Ngày hôm nay của bảy năm trước,anh dẫn ta vào khu rừng đó,ngồi trên xích đu đó,còn dẫn ta đến đây,lúc đó anh đã nói gì nữa...

Vương Lãnh bỗng hét lên

– em đừng nói nữa.

Nhan Tước tiến lên hai bước,dang hai tay ta,cười cười,ý cười càng đậm.

– Lãnh à,anh đã nói thế giới nhỏ này là của ta. Anh còn mua cho ta con gấu trắng thất nơ xanh,ta còn nũng nịu bắt anh đi tàu lượn,ta còn từng nằm đè lên anh ở bãi cỏ,anh từng trao ta cái nhẫn.

Nhan Tước tiến thêm một bước,cái vật lấp lánh lại lóa lên.

Vương Lãnh cười đau đớn.

Sao Nhan Tước lại nhớ rõ đến từng chi tiết đến thế.

Nhan Tước tiến thêm nữa.

– à còn nữa,lúc đó,ta còn nói với anh rằng...

Nhan Tước mím môi nhin cười rồi khẽ nhấp nháy đôi môi

” I wanna say I love You ”

Vương Lãnh gần như sụp đổ,kí ức năm đó lại hiện về,và cả kí ức của khoảng thời gian sau đó nữa.

Hắn ngồi sụp xuống.

nhân Tước tiến lại gần,đứng trước mặt hắn,khụy gối xuống.

Giơ hai tay ôm lấy khuôn mặt đang xanh lét kia,kéo lại sát gần mặt mình.

– Lãnh à,lời hứa,anh bắt ta hứa,ta nhắc lại nhé.

Vương Lãnh mặt mày tái tím,hắn không muốn nhớ lại.

– nếu muốn anh thả,phải hứa với anh rằng,bảy năm sau,hãy làm lại tất cả những chi tiết của cuộc hẹn ngày hôm nay,nếu không em sẽ vĩnh viễn mất tự do.

Nhan Tước cười cười,buông mạnh tay.

Nhỏ đứng lên,cười lớn.

– nhờ anh,tôi đã không được chứng kiến cảnh mẹ mình rời đi,bỏ tôi mà đi. Anh được lắm.

Vương Lãnh như không nghe thấy gì,đứng hẫng dậy,nhéch mép nhìn cô.

– tôi nhớ người năm đó tôi bắt cóc không phải là tiểu thư Nhan Tước.

Nhan Tước cười cười,nhéch mép,vương tay vỗ hai cái vào má của Vương Lãnh.

– Lãnh à,năm đó đúng là không phải là Nhan Tước mà là Lệ Thiệu Quân,năm xưa tôi mang họ mẹ. Nhưng không sao,Lệ Thiệu Đồng đã bỏ tôi đi,lúc bị anh bắt cóc,ít ra sau đó,ba của anh cũng chẳng còn trên đời này.

Vương Lãnh mím chặt môi,nhìn Nhan Tước quau gót bỏ đi.

Đi được hai ba bước,Vương Lãnh gọi lại.

– Lệ Thiệu Quân,chẳng nhẽ cô vì chuyện này mà đồng ý đính hôn?

Nhan Tước quay đầu lại.

– phải,dù gì cái đó có thể....hủy.

Nhan Tước cười tươi,rồi khẽ nhả ra từ chữ như xát muối vào lòng Vương Lãnh.

– hãy hận ta.

Nhan Tước bỏ đi dứt khoát.

Một đoạn xa rồi...

Cả hai cùng kín đáo rơi những giọt thủy tinh sóng sánh.

“There are three words, that I’ve been dying to say to you

Burns in my heart, like a fire that ain’t goin’ out

There are three words, and I want you to know they are true...

I need to let you know

I wanna say I love you,

I wanna hold you tight

I want your arms around me and I, want your lips on mine

I wanna say

I love you, but, babe I’m terrified”

Mãi đến khi cuộc gọi gần kết thúc,Nhan Tước lại bắt máy.

– alô.

” Tước,anh sẽ hận em. Thiệu Quân,anh xin lỗi vì năm đó,anh đã từng thích em,Tước hôm nay anh muốn nói với em,anh thích em ”

Tút...

Nhan Tước gần như hóa đá,dòng nước ở khóe mắt tràn ra,vai diễn của nhỏ đã thất bại.

Đằng kia,Vương Lãnh ngồi sụp xuống,ngẩng mặt lên,một tay gác ngang mặt,không ai thấy rõ cảm xúc hiện giờ của hắn chỉ là...nếu nhìn kĩ,thì sẽ thấy một hàng nước lóng lánh.

Hắn đã bị vai diễn của Nhan Tước lừa.

Tạm biệt.....tất cả giả dối.

Bây giờ,nhỏ tự do,hắn cũng vậy.

Sống thực,cả hai cùng sống thực.

——+——

Đang thắc mắc có nên kết thúc hay không?

Yui

17. Chương 17: Âm Mưu Trả Thù

Ánh nắng khẽ len qua tán rèm mỏng,chiếu lên khuôn mặt đang ửng hồng.

Mái tóc trắng nổi trội dưới ánh nắng.

Đôi môi khẽ nhấp nháy.

Đôi mắt mở to tròn.

Nhan Tước nhìn chăm chăm vào cửa kính đang mở hờ.

Khuôn mặt khẽ cười cười.

Bên kia đường,ngôi nhà màu xanh nhàn nhạt.

Thấp thoáng bóng dáng của hai người,một nam một nữ.

Nhan Tước từ từ ngồi dậy.

Vò nhẹ mái tóc rối đã dài tới thắt lưng.

Mới đó đã tám tháng.....một năm trôi qua.

Nhan Tước đã tốt nghiệp đại học. Sớm hơn dự định tám tháng.

Ngày nào cũng mỉm cười mãn nguyện vì đối phương không cô đơn như mình.

Thì có vẻ không giống với cuộc sống của một cô gái hai mươi mốt tuổi chủ nào

Nhan Tước đang ở nhà riêng của bản thân.

Hầu như những nhà xung quanh không hề biết tiểu thư Nhan đang ở đây.

Bàn tay thon nhỏ khẽ vén rèm ra một nửa.

Đối diện,Vương Lãnh đang cười đùa vui vẻ với Mễ Linh.

Cô cười khẽ,đôi mắt dời xuống bàn tay phải của Vương Lãnh,cái nhẫn lấp lánh đó vẫn còn đó.

Nhìn sang cái bàn bếp bên cạnh trên đó có.... tờ báo Ngôn Viên hai ngày trước, tờ báo làm mưa làm gió hai ngày nay.

Trang bìa là tấm hình chụp lên cô.

Khốn kiếp không cần phải “nhớ” đến mức đó không?

Đôi môi khẽ tắt ngúm nụ cười.

– tại sao lại không vứt bỏ?

Nhan Tước cụp mắt,quay người đi vào trong.

Bước xuống lầu,Nhan Tước nhìn xung quanh.

Căn bếp vẫn như cũ,vẫn chưa có gì hết.

Nay đã chinh ình xuất hiện.... Liễu Tiểu Tiểu.

– azza,Tước Tước,con thật hư a,dọn ra ngoài,vậy mà còn ở xa như thế.

Nhan Tước cười cười,tay mở tủ lại lấy hai chai bia.

– đại ca,con thích ngôi nhà này mà.

Nhan Tước vừa nói vừa hất hết mấy lon nước ngọt,vỏ bánh,vỏ trái cây từ bàn bếp xuống.

– con coi kìa,ở nhà không thích ư? Dọn ra đây đã thế còn bữa bộn,cả phòng bếp cũng chưa có gì.

Không biết từ bao giờ mama lại nói nhiều,lại tích cảm rầm đến thế.

– đại ca,con vẫn còn sống đấy thôi.

Nhan Tước xé gói mì,đổ ra tô rồi dùng tay bóp nát.

Thêm vào là các gói gia vị.

– Tước,sao lại ăn kiểu này.

– con không có thời gian.

Khuôn mặt lười nhác của Nhan Tước khiến Liễu Tiểu Tiểu nổi giận.

Sắc mặt biến đổi liên tục.

– lên thay đồ,nhanh.

Nhan Tước rùng mình nhìn bạch cốt tinh đang nổi cơn thịnh nộ liền bỏ chạy lên lầu cấp tốc thay đồ.

Một lát sau,phong cách thời trang mới của Nhan Tước xuất hiện – bụi đời chợ lớn.

Ngay lập tức,mama đại ca tức xì khói đẩy con gái lên lầu,miệng luôn nói.

– con gái mà thế đấy..uổng công ta đào tạo thẩm mỹ cho con...

Nhan Tước gật gà gật gù chịu sự điều khiển của đại ca.

Lát sau,tiểu thư Nhan trình làng.

Một bộ đầm chấm bi.

Mái tóc quăn phần đuôi.

Đôi mắt vô hồn,lưỡi nhác được điểm viền nâu.

Đôi mắt trắng nay đã hồng hào.

Nhìn rất dễ thương.

Nhan Tước nhìn mình một hồi lâu rồi cũng gật gù cái đầu nhỏ xinh.

Cả hai mẹ con lên chiếc Benz của Nhan Tước rời nhà đi.

– sao rồi? Hai đứa sao rồi?

Nhan Tước hiểu ý của bà,nhỏ miệng cười giả dối :

– còn sao nữa,vẫn tốt chứ sao!

Mama đại ca cười khuấy.

– vẫn tốt? Vậy nó không biết nó đã vô tình mua nhà cho con bé chính thê đó đối diện nhà con ư?

– không.

– Tước đáng thương,con có cần nhẫn nhịn đến thế không?

Nhan Tước vuốt ve tà váy.

– không phải,coi như đang giám sát đi.

– hừ.

– ha. Con tính đi xin việc.

– hử? Công việc của con có vấn đề ư?

– không,chỉ là...cuốn tiểu thuyết sắp tới con tính làm...

– tình bạn công sở?

– không,mà là tình yêu!

– what? Con chưa bao giờ đụng tới thể loại đó mà.

– thì giờ mới thử,vừa hay có người để giúp.

– ai?

– Vương soái.

– hử?

– coi như trả thù vụ mua căn nhà đối diện đi.

Nhan Tước cười nham nhở, còn đại ca thì im thin thít không dám ho he, vì bà chẳng muốn nghe cái kể hoặc đáng sợ ấy.

Nhan Tước nắm chặt vô lăng thầm rửa cái tên khốn nào đó.

Dừng xe trước siêu thị nội thất, Nhan Tước bước xuống xe với cặp kính râm che gần hết khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

– làm gì thế? Con gỡ kính xuống đi, che hết thành quả của ta rồi kìa.

Nhan Tước lắc đầu nguầy nguậy. Cô khê nghiêng rằng ken kết.

Nếu không phải thằng đàn ông khốn kiếp đang ở độ nhà đối diện tung ảnh chụp lên tác giả tiểu thuyết nổi tiếng Hoa Tuyết Nhan lên thì cô có cần như thế này?

Thì cô có cần trốn chui trốn nhủi trong nhà suốt hai ngày nay?

Cô có làm gì đâu nào? Chỉ là tung tin tổng giám đốc trẻ của tập đoàn Lãnh Tước mắc bệnh “không lên được”.

Vậy mà tên khốn kia lại up hình cô, lại là một bức hình xấu xí nữa chứ.

Nhan Tước dắt đại ca đi vào siêu thị.

Vừa vào trong, đồng gian hàng nội thất đã làm cho Nhan Tước mỏi mắt, buồn ngủ.

Còn đại ca thì thôi, kéo Nhan Tước chạy đến gian giường ngủ dành cho.... trẻ em.

Ô, nào là hello kitty dễ thương đến Winx club hiện đại, màu mè. Còn có năm anh em siêu nhân vĩ đại, doreamon thần kì bla bla blô blô.

Đại ca, con đâu phải là con nít đâu chứ?

– xin hỏi hai phu nhân, cháu nhà mình là con gái hay con trai.

Nhan Tước đen mặt, tức tốc dắt đại ca sang giường bình thường.

Đại ca nhìn qua nhìn lại, lắc đầu liên tục.

Nhan Tước thở dài rồi chọn một cái màu xám tro thiết kế khá đẹp.

Nhan Tước cho mama đại ca tùy ý chọn dụng cụ nấu ăn cho mình.

Đương nhiên trở thành một đồng hồ nhón màu hờm.

Tập đề hello kitty, dao, muỗng, đĩa, nĩa, thìa đều là kitty.

Tóm lại dụng cụ bếp dành cho con nít.

Nhan Tước cảm thấy thực sự không ổn

18. Chương 18: Xin Việc

Vương Lãnh một tay ôm eo của Mễ Linh, một tay cầm tờ báo Ngôn Viên in hình Nhan Tước mà cười.

– ghét ghê, cứ cầm tờ báo đó mà cười mãi thôi.

Mễ Linh dụi dụi đầu vào hõm cổ của Vương Lãnh.

– ha, thì trả thù được nên anh vui chút, không cho à bé cưng.

Mễ Linh cười ngọt ngào.

– thư kí của anh, em đã tuyển thêm người chưa?

– hừ, em làm đã được rồi, tuyển thêm người khác làm gì?

– azza, ai bảo anh thấy em công việc chồng chất làm không hết làm chi?

Vương Lãnh vôn vê lộn tóc dài của Mễ Linh.

– à phải rồi, có một đơn xin việc, em thấy nên hỏi anh.

– là ai?

Vương Lãnh gõ ngón tay vào tờ bìa của tờ báo.

– Hoa Tuyết Nhan, Lệ Thiệu Quân.

Vương Lãnh hơi sững lại, rồi cười xuề xòa.

– đó là ai?

– đừng giả nai là đã quên con người đó, cô ta chính là quá khứ của Nhan Tước chứ ai.

Vương Lãnh che mắt lại, sau đó thở dài rồi cười khổ :

– em cứ nhận đi, lần đầu tiểu thư Nhan đi xin việc, không nên để cô bé đó tự ti về mình.

Mễ Linh gật gù.

Cả hai người vốn chẳng có tình cảm, ở bên nhau, vốn chỉ để che giấu giùm Vương Lãnh.

Dù gì cũng không sao, coi như đây là cơ hội để hành hạ đôi chút thiên kim tiểu thư Nhan Tước.

Nhan Tước bước xuống xe, ngẩng mặt lên nhìn tòa nhà cao năm mươi tầng trước mặt mình.

Tập đoàn của cô và anh, cái tập đoàn “của hồi môn” của cô.

Haizz đại nhân Nhan Nhiễm Phong thật sự yêu thương con gái, thật sự hoan phí.

Làm như sợ con gái về nhà chồng sẽ bị ăn hiếp hay sao mà cho của hồi môn kiểu này?

Cũng tội cho Vương Lãnh, chưa tốt nghiệp đại họ đã phải vác cái cục nợ to đùng trị giá mấy tỉ đô này.

Có ngày anh chết sớm vì lão hóa.

Nhan Tước mặc quần ôm dài,áo sơ mi đi vào.

Nhìn cô như là một đứa con nít mặt đồ người lớn.

Có ngày cô cũng biến mất vì trẻ hóa.

Trường phòng nhân sự là một anh chàng da nhẵn, tức là một ông bác sắp hưởng lương hưu.

Anh chàng da nhẵn dẫn Nhan Tước lên tầng năm mươi với bộ mặt vừa nhẵn vừa dề.

Nhan Tước chán nản.

Biết thế ở nhà tiếp không sướng à?

Nhan Tước được đưa qua tay hai người nữa, đều là giống đực.

Sao mà tập đoàn này toàn là giống đực không thế này?

Cuối cùng thì là.... Mễ Linh.

– ồ, chào chị.

Nhan Tước bây giờ mới quan sát kĩ được Mễ Linh, cô nàng giờ đã để tóc dài thước tha, khuôn mặt rõ vẻ đoan chính hơn, xinh đẹp, sắc xảo hơn.

– Lệ Thiệu Quân, à không Nhan tiểu thư.

– em không cần chị khai báo danh tính thực. Chị muốn em chết à?

Dáng vẻ nói nhỏ của Nhan Tước làm Mễ Linh thấy buồn cười, sao năm xưa nàng lại không thấy được vẻ dễ thương như con nít của cô?

– vào đi, Lãnh đang đợi em

Nhan Tước mở cửa, nghênh ngang bước vào trong, đi sau là Mễ Linh đang cười thầm.

– Hoa Tuyết Nhan, tôi rất hâm mộ cô a, cho tôi xin chữ kí nào.

Vương Lânh ngồi ở cái bàn đối diện cười ngạo nghễ.

Nhan Tước ngồi xuống, kéo ghế lại gần cái bàn, chống cằm nhìn Vương Lânh như thể đang ngắm một hiện tượng thiên nhiên nào đó.

– Tổng giám đốc Vương, tôi thật hâm mộ một người mắc bệnh “không lên” như ngài đây lại có được một vị hôn thê tương lai xinh đẹp như tôi lại còn có một nhân tình tuyệt sắc như chị Mễ Linh.

Mễ Linh cảm thấy khuôn mặt mình đang đen lại.

Khụ đây là cuộc phóng vấn hay là màn chửi xéo nhau vậy?

Mễ Linh khẽ ho khan lôi hai sinh vật đáng nguyên rửa kia xuống lại trái đất

Mà có vẻ như hai con “sinh vật ” kia hình như vẫn bỏ ngoài tai mà tiếp tục đấu khẩu.

– có một người vợ tốt như tôi anh sướng bỏ mẹ.

Cô dừng dừng nhìn anh cười khinh khỉnh,thù cô nương đây phải trả đủ vốn lẫn lời.

– không biết ai bỏ mẹ chạy đến sống đối diện nhà tôi.

Vương Lânh soi cười nham nhở đắc thắng.

Mễ Linh đứng ở sau sắc mặt càng tối.

– hừ,nói vậy mà nghe được ư? Tôi nói cho biết,anh không nhận tôi thì tôi sẽ công khai chuyện tôi và anh đã kết hôn.

– hừ,muốn thì chiều.

Vương Lânh cuối xuống viết viết vài chữ rồi ngoắc Mễ Linh lại gần.

– từ nay cô ta,Lệ Thiệu Quân sẽ là thư kí của cô.

Nhan Tước nhếch mép cười,hà hà..

Mễ Linh sợ nụ cười ác ma đó.

Nàng nhanh chóng cầm giấy tờ đi ra ngoài.

Để lại không khí kì dị lại ở trong phòng.

Nhan Tước ngồi nhấp nhấp ngụm trà.

Vương Lânh ngồi đối diện chống cằm nhìn cô.

– vợ.

– gì?

– anh nhớ vợ.

Nhan Tước nhếch môi cười,tiếc rằng là chiếc cốc đã che mất nửa mặt cô. Anh không thấy nụ cười đẹp đó.

Vương Lânh híp mắt nhìn Nhan Tước cười cười.

– vợ.

– gì?

– tối nay về nhà anh.

Nhan Tước khẽ gật đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Vương Lânh đợi tới khi Nhan Tước khuất sau cánh cửa gương phòng anh rồi mới dập nụ cười.

Khẽ thì thầm.

– Nhan Tước, tôi hận.

19. Chương 19: Lăn Đầu Gặp.

Nhan Tước ngồi đối diện Vương Lân đang ăn ngon lành.

Hừ gì vậy? Đã đến nhà cô ăn chực mà còn ăn ngon lành nữa chứ?!

Đáng nhẽ cô phải qua nhà anh ăn chực chứ?

– Lân, Mễ Linh đang chờ anh.

Cô ngậm miệng khó chịu nói.

– này vợ, em thích chồng mình qua nhà nhân tình ở ư?

Nhan Tước không nói, cúi thấp đầu, đôi đũa trên tay chọc liên tục vào bát cơm.

Gì chứ? Cô mới là tiểu tam danh chính ngôn thuận, chứ có phải chính thê kia đâu nào?

Anh quen Mễ Linh thì công khai.

Tôi với anh kết hôn trong bí mật, chỉ có tôi, anh và tờ giấy hôn thú biết.

Azza tôi thấy mình mới là tiểu tam chứ chính thê nổi gì?

– ồ, sao hôm nay lại có người nhả hứng đến căn nhà nhỏ của Thiệu Quân thế này?

Người vừa bước vào chẳng ai khác là Lê Thiệu Đồng hai tay đang xách các túi lớn.

– Thiệu Quân, thức ăn này bỏ vào tủ lạnh, còn giỏ này là đồ dùng.

Lê Thiệu Đồng ném đồng túi cho Nhan Tước rồi ngồi xuống trước mặt Vương Lân.

– cậu là ai? Bạn trai hay bạn học của nó?

Vương Lân nuốt phụt cơm, sao Lê Thiệu Đồng lại không nhớ ra tên khốn đã bắt cóc con mình chứ?

– cháu là...

Rầm...

Lê Thiệu Đồng đập mạnh xuống bàn hùng hổ quát :

-nói nhanh, nếu là bạn học thì cứ tiếp tục tự nhiên, còn nếu là bạn trai thì mau rút về, Thiệu Quân đã có chồng, vạn lần đừng để nó quấy rầy.

Vương Lân khẽ run sợ, nếu là bạn học thì cứ tự nhiên? Bà làm thế sao người khác tự nhiên nổi.

Azza, không trách được, Lê Thiệu Đồng cũng chỉ vì lo cho cánh đàn ông bị Nhan Tước lừa để làm vật thí nghiệm viết tiểu thuyết. Con rể ư là co rể, con đang ở đâu mau xuất hiện, mẹ cho gọi con.

Vương Lân nuốt ngụm nước tỉnh mở miệng bảo anh chỉ là bạn học thì Nhan Tước đã phát ngôn.

– con rể của mẹ đấy.

Lê Thiệu Đồng xoa cằm rồi nheo mắt nhìn Vương Lân mờ ám.

– azza, Thiệu Quân, tên này mắt nhỏ dài, môi mỏng, khuôn mặt cân đối, sống mũi cao azza không được rồi, tên này quả là yêu nghiệt.

Vương Lân cảm thấy da mặt mình đang co giật liên hồi.

Nhan Tước tiến lại gần, khom người nhìn Vương Lân, tay chống cằm tì lên mặt bàn.

– mẹ nói rất đúng, chồng con quả thật là giống yêu nghiệt.

– thế nên bỏ đi.

– vâng, nên bỏ.

Da mặt Vương Lãnh cau lạo hết chỗ nói, hắt khê ho khan.

– thấy chưa, cả ho mà bộ dạng không khác gì là Tây thi ôm ngực.

Nhan Tước gật đầu tán thưởng.

– sao lại có một con người vừa giống Tây thi vừa giống yêu nghiệt thế này?

Vương Lãnh sắc mặt tối sầm, mím môi không dám ho he gì nữa.

– nhìn kìa Thiệu Quân, cậu ta cuối gằm mặt nhìn như con dâu nhỏ xinh vừa về nhà chồng đã bị bắt nạt vậy! Azza loại này, bỏ sớm để có phúc.

Vương Lãnh không nhin đưỡ nữa, kéo Nhan Tước ngã vào lòng mình rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp của Lệ Thiệu Đồng.

– nhạc mẫu đại nhân, con đích thực là chồng của Tước Tước. Nhạc mẫu xin đừng hiểu nhầm mà trêu.

Vương Lãnh, anh phát ngôn gì vậy? Hình như hơi bị lậm ngôn quá đấy.

Nhan Tước vai run run, có lẽ là nén cười.

Lệ Thiệu Đồng nhếch mép, quay qua mở tủ lạnh lấy hai chai bia ra.

– Tước Tước, azza Lệ Thiệu Quân, con lên lầu làm “bài tập về nhà” đi, con rể ở lại đó uống với ta, chúng ta nói chuyện nghiêm túc về Tước Tước.

Chữ Tước được bà kéo dài ra, lại còn nghiêng răng.

Vương Lãnh nuốt ngụm khí lạnh, lo sợ trong lòng.

Gì vậy nè?

Đừng nói là cả nhạc mẫu đại nhân cũng biến thái như ba người gia đình nào đó nhé.

Ba người đó, bạn tự hiểu.

Nhan Tước cười trộm, rồi nhìn Vương Lãnh, azza cô cũng chẳng muốn chồng yêu của mình lâm nạn đâu.

Nhan Tước cười rồi, nắm lấy tay Vương Lãnh kéo đi, cước bộ khá nhanh.

Cô và anh nhanh chóng rời khỏi nhà.

Lúc anh và cô vui vẻ nắm tay đi, Lệ Thiệu Đồng đứng ở trước nhà, dựa vào cửa châm điếu thuốc, khóe môi hơi nhếch.

– về sớm.

Nhan Tước đi song song với Vương Lãnh.

Cái bóng của cô và anh đổ dài xuống đường, bóng anh dài hơn, đó là điều hiển nhiên.

– Lãng, anh...

– anh không muốn nói chuyện

20. Chương 20: Đi Đạo

Nhan Tước lặng lẽ đi sau cái bóng lớn của Vương Lãnh.

Bộ váy ngủ hình thỏ và đôi dép trong nhà khiến cho Nhan Tước lạnh.

Tuy thế, mặt ai đó vẫn lộ ra vẻ con nít, nhí nháy mà không có chút gì gọi là đang lạnh run.

– Vương Lãnh...

Wương Lãnh không muốn nói chuyện cho nên, suy ra anh làm thật.

– em lạnh.

Cái bóng của anh khựng lại, Vương Lãnh từ từ quay lại, nhìn cô một hồi.

– anh cũng lạnh.

Rồi quay lại tiếp tục bước đi.

Nhan Tước muốn đâm vào thứ gì đó. Chẳng hạn như khuôn mặt (của bà tác giả).

– nhan lên.

Nhan Tước nhanh chóng đi lên bằng Vương Lãnh, chưa kịp nhìn sang khuôn mặt anh đã bị một lực nào đó kéo lại.

Cả hai dừng lại.

Khuôn mặt của Nhan Tước áp sát vào khuôn ngực rắn chắc của Vương Lãnh.

Cô nghe rõ nhịp đập của tim anh.

Chiếc áo khoác da bọc lấy cô vừa vặn.

– ồm quá. Không mập như Mễ Linh.

Nhan Tước cười, anh là ý gì đây?

– nhưng ta thích cảm giác cơ thể em lạnh lẽo áp vào ta.

Nhan Tước dụi mặt vào bờ ngực rắn chắc kia.

Wương Lãnh vừa ôm Nhan Tước, vừa bước đi chậm rãi.

Chân cô ngắn, anh sợ cô không theo kịp anh

Nhan Tước ngược nhìn Vương Lãnh trong lòng có chút ấm áp trào lên.

– Lãnh...

– hử?

– không có gì.

– ừm...

Anh và cô nhẹ nhàng bước bên nhau, chỉ như thế là đủ rồi.

Đi trên đường, con đường hoang vắng, chỉ có ánh đèn mờ.

Cả hai bước bên nhau, hai cái bóng, một lớn một nhỏ gần như dính vào nhau.

Thỉnh thoảng lại dừng lại vì cái bóng nhỏ lạnh chân.

– Lãnh.

– hử?

– em buồn ngủ.

– thuê nhà nghỉ ngủ nhé.

Đấy là lúc mà hai người vừa đi qua một cái nhà nghỉ.

– Lãnh em lạnh..

– em nhảy vào thùng kem kia thì sẽ hết lạnh.

Cô và anh vừa đi qua tiệm tạp hóa cũ có để một thùng kem ở đằng trước.

Cuối cùng cũng về nhà.

– em vào đi.

Vương Lãnh đẩy Nhan Tước đang nũng nịu đến cổng.

– tạm biệt.

Vương Lãnh vừa quay lưng thì đã bị Nhan Tước kéo lại.

– sao vậy hả?

Nhan Tước méo mặt , nặn ra từng chữ.

– mẹ khóa cửa rồi.

Vương Lãnh : ● = ● Có cần phải nhọ đến thế không?

Thế là....

Rầm rầm rầm...

Rất may quanh đây nhà đều cách nhau khá xa, nếu không chắc cô và anh đã bị mắng té tát.

Cô và anh liên tục đập vào cánh cửa sắc màu đen kia.

Đập một hồi bàn tay nhỏ nhắn của Nhan Tước đỏ sừng lên, cô ngồi thụp xuống, xoa xoa hai bàn tay của mình.

Ngước lên, Vương Lãnh vẫn đập liên tục vào cánh cửa.

Cô mỉm cười, anh lo đến thế là cùng.

Vương Lãnh bực dọc ngồi thụp xuống, nhìn sang Nhan Tước.

Trời ạ! Chẳng nhẽ đêm nay phải ở với con bé điên khùng bất chợt này?

Nhan Tước dựa vào vai của Vương Lãnh.

Ngước nhìn lên bầu trời không có sao.

-bầu trời chán.

Vương Lãnh im lặng chẳng nói gì.

Nhan Tước tiếp tục khơi chuyện

– giống cái ngày ta và anh trở về với bản thân nhỉ?

Vương Lãnh đứng phắt dậy làm Nhan Tước mất đà, ngã sang bên.

Anh đập liên tục, được vài cái thì Lệ Thiệu Đồng xuất hiện.

– chịu về rồi à?

– vâng, bác mở cửa cho con.

Lệ Thiệu Đồng nhú mi. Gì mà bác cơ chứ? Nàng dù gì cũng chỉ mới bốn mươi một tuổi, già nổi gì?

– nhóc, người dám gọi ta là bác, ta chỉ mới có bốn mươi một tuổi. Phải gọi là chị mới có thể chấp nhận được.

Vương Lãnh rút cảm, bà già U40 này, sao lại biến thái thế?

Vương Lãnh cườu xun xoe :

– chị Lệ, cảm phiền mời chị ra mở cửa cho Nhan Tước vào a

~Lệ Thiệu Đồng khoái chí vừa đi ra vừa lắc mông.

Vương Lãnh thấy cửa vưaf được mở liền bỏ chạy như bay vào căn nhà đối diện.

Vậy là thoát được hai con người biến thái.

Đèn mở lên, Vương Lãnh quay lại nhìn Mễ Linh trong bộ áo ngủ sexy.

– á, tên dê xồm.

Vương Lãnh thần thờ, thì ra bên cạnh anh có nhiều con người biến thái đến thế.

Vương Lãnh tiến đến bế thốc Mễ Linh lên, ôm đi vào lòng.

Cả đêm cho Mễ Linh tỷ biết thế nào là biến thái

21. Chương 21: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Nhan Tước mặt mày nhăn nhó, nhìn bản thân mình trong gương.

Cô thật có phúc khi có hai bà mẹ, một người rất am hiểu về thời trang, còn người kia thì lại là nhà tạo mẫu.

Nhưng mà họ biến cô thành thứ gì vậy nè?

Mái tóc trắng bện sang bên.

Khuôn mặt trang điểm nhẹ.

Đồ công sở rất thanh lịch, lại thêm đôi gót đen cao năm phân kia nữa.

Rất fây sìn.

Fây sìn.

Nhan Tước thì thấy nó như đồng sinh lầy.

Hai bà mẹ thì đứng tám tắt, tăng bốc nhau.

– tỷ thật đúng là nhà tạo mẫu tài năng có khác a, muối tương màu be này không hợp với váy đen chứ.

– ân, ta thấy muối cũng có khiêu trang điểm đấy chứ! Ày, hai chị em mình thật là tài năng a

~Nói rồi cả hai bay vào nắm tay nhau nhún nhảy như con nít.

– hai người thôi đi.Tăng bốc nhau vừa phải thôi.

Nhan Tước khuôn mặt hầm hầm liền bị hai đôi mắt “triều mền” dọa cho mặt không còn máu.

– nói gì vậy con gái yêu.

Lệ Thiệu Đồng, xoa xoa cằm vẻ rất “râm”, tay kia xoa nhẹ má hồng của Nhan Tước.

Liều Tiểu Tiểu thì xoa nhẹ cằm Nhan Tước, khẽ chạm nhẹ vào môi đỏ của Nhan Tước vẻ mặt “râm” không kém.

Nhan Tước hoảng sợ, vớ lấy túi xách co giò chạy.

Để lại sau lưng là tiếng cười của hai bà mẹ.

Lên xe, cô chạy một mạch đến Lãnh Tước.

Vừa đi vào, các cô tiếp tân không ngừng liếc xéo cô.

Đi qua phòng nhân sự, anh chàng da nhẵn từ trong phòng chìa mặt nhẵn của mình ra ra sức vẫy tay với Nhan Tước.

Phòng tài vụ, vài anh chàng đưa mặt ra khỏi tấm gương cười nham nhở chào cô.

Nhan Tước mặt đầy hắc tuyến. Co giò đi thật nhanh lên phòng giám đốc.

– Lệ Thiệu Quân, cô đến trễ.

Cái bàn thư kí nhỏ xinh màu xám xịt đang được Mễ Linh ngồi lên.

– nga~ tránh cái mông của tỷ ra bàn của của ta a~.

Mễ Linh hừ hừ, quay mông tiến đến cái bàn bên cạnh, bê một tập giấy đến đập mạnh lên bàn “giấy” của cô.

– đây là gì vậy?

– là sổ sách của hai năm trở lại đây, cô mau lập bảng thống kê nó lại, và ghi nhận xét. Cuối giờ nếu chưa làm xong, cô có thể “được” tan ca.

Nhan Tước mặt méo xệch.

Chức vụ cô xin vào là trợ lí thư kí, chứ có phải là nhân viên phòng kế toán?

Nhan Tước mặt đen, cố nặn một nụ cười xinh đẹp.

Mễ Linh nhanh chóng đi vào phòng giám đốc, Nhan Tước bĩu môi rồi bắt đầu lật sổ sách.

May năm xưa cô học kinh tế, chuyên ngành kế toán, nếu không bây giờ chỉ có một từ để hình dung cô : n(g)usi.

Bên trong Mễ Linh trừng mắt nhìn Vương Lãnh đang thông dong xoay bút đọc báo cáo.

– trời ạ! Giám đốc, anh nở lòng nào để em ra đó “chiến” với Nhan Tước? Cô ta, khuôn mặt cô ta khi nở nụ cười đó, chỉ có thể hình dung bằng một từ : đáng sợ.

Vương Lãnh cười cười, hất tay ý bảo ra ngoài.

Mễ Linh phụng phịu, không cam đoan lê bước ra ngoài.

– Thư kí Lệ, cô vào đây.

Mễ Linh vừa đặt mông xuống thì nghe giọng của Vương Lãnh truyền ra.

Nàng nhìn Nhan Tước từ từ đứng dậy, khuôn mặt hăm tãi ngàn năm, đúng lúc cửa phòng mở.

Vương Lãnh ở bên trong cười thách thức nhìn nàng, lập tức bị nàng trừng mắt nhìn lại, không may bộ mặt hăm tãi ngàn năm kia quay lại liền thấy cái trừng mắt của Mễ Linh liền bĩu môi. ..

– giám đốc, gọi tôi có việc gì?

Vương Lãnh vờ cuối xuống ghi chép gì đấy cả nửa ngày mới ngất mặt lên nhìn Nhan Tước đang nhăn nhó vì chân đứng quá lâu trên đôi cao gót chết tiệt này.

– mỗi sáng đúng tám giờ pha cho tôi một ly cafe phân chôn Malaysia, sau đó cách mỗi tiếng pha cho tôi một ly hồng trà của Thượng Hải. Phải kèm thêm một phần bánh tart phô mai Pháp ở tiệm Thùy Hy ở phố bên.

Nhan Tước nghe xong thì chính thức sém ngã quỵ.

Gì chứ? Cafe? Hồng trà? Bánh ngọt tiệm Thùy Hy? Kidding me?

Nhan Tước suýt tức hộc máu.

Tính mở miệng phản bác, lại nhìn thấy một tờ giấy A4 có tám ảnh thẻ quen quen.

Đuýt.

– vâng.

Không thể tức giận, không thể tức giận, trên tay tên đáng ghét kia đang cầm không phải chính là hồ sơ của cô ư? Hừ hừ.

Nhan Tước giận dỗi đi ra ngoài.

Vương Lãnh nhếch mép cười rồi xoay tròn bút vươn tay lấy một vài tờ giấy bắt đầu làm việc.

Dáng vẻ mê hồn của anh làm cho một con chim cái bay đâm vào cửa sổ. ==

Nhan Tước loay hoay với đồng tài liệu, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn vào cánh cửa gương kia, lại bắt gặp dáng vẻ quyến rũ khi làm việc của Vương Lãnh. Lâu lâu lại thấy anh nhìn mình.

Nhan Tước vừa loay hoay ghi chép lại trên máy tính lâu lâu lại mở cửa sổ QQ lên, rồi vào trang web riêng của mình : Tuotruyenthân

Hí hoáy ghi nháp lại tình tiết ngày hôm nay.

Ày, xem ra công việc cũng nhàn rồi với Nhan Tước rồi ==

22. Chương 22: Động Với Chưởng Dục, Mây Với Chưởng Mưa

Nhan Tước vươn người, bây giờ đã là 0:34 .

Cô xoa nắn hai bàn tay mỗi nhừ.

Vừa đứng dậy là lão đạo, Nhan Tước chống tay lên bàn nhưng hai cánh tay đã không còn sức.

Thành ra....

Rằmmmm.... bộp.

– đau.

Cô té thẳng xuống nền men lạnh lẽo.

Nhan Tước cảm thấy đầu óc mình cứ quay tròn tròn.

Chịu không được, cố gồng vịn lấy cái bàn đứng lên.

Đôi cao gót năm phân được tiến đến góc gầm bàn. Cúc áo sơ mi được mở ra một cúc trên.

Nhan Tước đầu hơi rối xù, nằm gục lên bàn ngủ thiếp đi.

Vương Lãnh mở cửa ra. Tiến đến gần Nhan Tước đang ngủ say, khóe miệng còn có chút nước dãi.

Nhan Tước khẽ cựa quậy.

Vương Lãnh mảy thờ ơ, cầm lấy cái ly màu sứ màu đen của vợ mình đi vào phòng giải khát.

Sau khi pha cho bản thân một ly sữa cafe thơm nồng (rất ngon a~) Vương Lãnh đưa ly sữa lại gần cái mũi nhỏ xinh của cô vợ nhỏ.

Khẽ thì thầm bên tai Nhan Tước “thần chú gọi dậy” độc nhất vô nhị.

– vợ ơi vợ à bơi về chơi với anh.

Nhan Tước lập tức “trúng phải chú” mở mắt ra nhìn Vương Lãnh đang cười thâm hiểm.

– mùi gì vậy?

Nhan Tước giương đôi mắt mơ hồ, dụ tình của mình nhìn vào cái ly sứ đen của mình nằm trên tay Vương Lãnh đang bốc khói.

– sữa cafe!

Hai mắt Nhan Tước sáng rực, sáng như đèn pha ô tô, giơ tay lên tính giật lấy ly sữa.

Vừa chạm vào ly đã bị Vương Lãnh đánh vào tay.

– rửa mặt rồi làm cho xong.

– ly sữa ấy !

– của tôi.

Vương Lãnh nói xong, quay lưng vỗ mông bỏ vào trong phòng giám đốc.

Nhan Tước mặt mày xám xịt, dùng dần đi đến phòng giải khát.

Không may đạp phải vũng nước và....

Vèo... rầm...

Bàn tọa hôn đất.

Vương Lãnh ở bên trong phòng giật mình, rồi mở hé cửa ra nhìn, thấy Nhan Tước ngồi bệt ở dưới đất thì thở dài thoải mái, tươi cười quay vào trong tiếp tục làm việc

May là chưa sập nền.

Nhan Tước lồm cồm bò dậy, không may vớ phải cái đĩa tròn và....

Cốp.... đầu đập vào kệ gỗ.

Lần này thì ai đó đã òa khóc...

Kể vô tân nào đó đang trốn trong phòng cũng chịu không nổi mà mở cửa đi nhanh về phía ai đó, bế lên đem vào phòng. Ngồi trên ghế, Nhan Tước mếu máo kể lể.

– hức... tại anh mà ta ra hức.... như thế này.

Vương Lãnh ôm Nhan Tước vào lòng, cầm tì lên đầu, một tay xoa nhẹ cái trán nhỏ xinh kia.

– đồ ngốc nghếch.

Nhan Tước bĩu bĩu mũi, quay người lại áp mặt vào tấm ngực rắn chắc kia.

– ta buồn ngủ.

Vương Lãnh xoa nhẹ lên cái lưng nhỏ của Nhan Tước.

Cô dụi dụi, tìm vị trí thoải mái rồi nhắm mắt lại thiếp đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, mỏng manh của Nhan Tước khẽ ửng sắc dưới ánh trăng và ánh đèn bàn.

Vương Lãnh nhẹ nhàng bế Nhan Tước đứng lên, tay mở cánh cửa ở sau kệ treo trên phòng.

Đi vào là căn phòng nghỉ màu xanh nhạt.

Chỉ đơn sơ vài thứ, cái giường, tủ quần áo và nhà vệ sinh nhỏ.

Vương Lãnh tắt đèn rồi từ từ ôm Nhan Tước nằm xuống.

Cả hai cùng ngủ.

Trời ửng sáng, cái cửa sổ trải dài trên bức tường rọi ánh sáng nhàn nhạt rọi lên khuôn mặt bị tím một bên của Vương Lãnh.

Nhan Tước chớp đôi mắt tròn xoe, nhìn Vương Lãnh vô tội.

Cô vô tội thật.

– bị sao vậy?

– bị đánh.

Nhan Tước ngồi dậy, vừa vuốt mái tóc rối vừa ngậy thơ hỏi Vương Lãnh.

– ai đánh?

– em.

Nhan Tước khựng lại, khuôn mặt méo mó rồi....

– hahaha, bị en đánh á haha....

Nhan Tước bị khóa miệng bằng một nụ hôn hung hăng của anh.
 Cả người cô ngã ra phía sau rồi nằm hẫng lại lên giường.
 Đôi môi mỏng của Vương Lãnh cứ hôn tới tấp lên cánh môi nhạt sắc kia.
 Môi cô vừa hé ra, chiếc lưỡi của anh lập tức xâm nhập vào bên trong.
 Khuấy động điên cuồng trong miệng cô.
 Người ta nói, đàn ông buổi sáng động dục, quả không sai.
 Bàn tay to kia đang tốc áo cô lên, vuốt ve bờ eo nhỏ nhắn kia.
 Cốc...
 – Lãnh à! Dậy nào, hôm nay ta phải đi công tác đấy.
 Cái giọng trong veo của Mễ Linh vừa cứu sống Nhan Tước, cô liền đẩy mạnh Vương Lãnh.
 Sắc hồng hiện rõ trên khuôn mặt kia .
 Vương Lãnh bị ngã về phía sau, té xuống giường.
 – Lãnh sao vậy!
 – không có gì, Tước Tước hơi quậy.
 Mễ Linh ngoài đó tự động im bật.
 Nhan Tước thầm trách, tại sao Vương Lãnh lại cho nhân tình của mình biết mình đang mây mưa với vợ.
 Nhưng thật ra, Mễ Linh đã hiểu và cười tủm tỉm đi ra ngoài.
 Nhan Tước đợi này có vẻ được nghỉ ngơi cả buổi sáng rồi.
 Nhan Tước thầm oan trời than thân với Mễ Linh :
 “Lãnh không động dục, cô và anh cũng chẳng có mây mưa”

23. Chương 23: Cảm Xúc

Nhan Tước nhìn bức ảnh cũ .
 Bức ảnh tuy đã sạm màu vàng như nó vẫn thấy rõ được khuôn mặt tươi cười của Vương Lãnh và Mễ Linh.
 Có vẻ như hai người bọn họ quen nhau từ trước, từ lúc còn nhỏ.
 Nhan Tước thở hắt rồi nhét tấm hình vào túi váy, đứng lên đi pha trà cho vị giám đốc đang ngồi chơi xơi nước ở trong kia.
 Bên bàn của Mễ Linh, cô nàng đang nghe điện thoại cố tình mở loa ngoài cho Nhan Tước nghe.
 ” tối nay, con và Lãnh nhớ về nhà nha, chúng ta đang tính đến chuyện cho con về đây ở... khi thích rồi nhé hihi... cuối cùng cũng được bên Lãnh rồi, ta chúc mừng con..”
 Bên đầu dây bên kia, giọng ngọt ngào triu mến.
 Nhan Tước nhìn qua cái gương thấy Mễ Linh đang cười tí mắt, hai tay ôm má hồng hồng.
 – vâng ạ, con và Lãnh sẽ về. Bác Vương.
 Nhan Tước mặt mày xám xịt!
 Bác Vương?? Ba của tên Lãnh kia sớm qui tiên chầu trời, chẳng lẽ lại là Vương Thanh Tuyền từng ủng hộ chuyện tình của mình và Lãnh.....????
 Nhan Tước hít một hơi.

Thầm nghĩ chỉ cần Vương Lãnh vẫn còn có tên trên tờ giấy hôn thú và hân vẫn chưa đưa cho cô giấy ly hôn, cô vẫn còn có hân bên cạnh.

Không phải lo gì.

Ly hồng trà nóng được đem vào phòng.

Vương Lãnh không thèm ngước mắt lên nhìn, vẫn tiếp tục cặm cụi ghi chép gì đó.

Cạch...

Tiếng cạch nhỏ xíu làm Vương Lãnh cau mày.

– không nhỏ tiếng được à??

– không!

Vương Lãnh ngẩng mặt lên, đặt bút xuống, chống cằm nhìn Nhan Tước.

– là ý gì?

– là ý gì, anh tự hiểu chứ!

–

Vương Lãnh không muốn cãi nhau ngay bây giờ, nhưng mà cô gái trước mặt mình hình như muốn gây sự.

– giám đốc, tôi muốn xin nghỉ a

~Nhan Tước cười cười, nhưng chẳng có chuyện gì.

– là sao?

– à, tại nhà có chuyện, tôi cũng sắp phải đi du học nên xin nghỉ.

Nhan Tước bịa đại một lí do ngớ ngẩn.

– du học??

– phải a~ tôi sẽ làm cho tới khi có người thay thế. Thế nào, tôi trách nhiệm quá chứ!!

– tôi sẽ suy nghĩ.

Nhan Tước không nói gì, quay lưng ra ngoài, đúng lúc vừa gần đến cửa. Có tiếng điện thoại vang lên.

– alô, mẹ à?

.....

– dạ, con biết rồi.

.....

– Mẹ Linh? À thì chuyện đó.....

Đoạn sau, Nhan Tước chẳng nghe được vì cửa đã đóng lại, căn phòng cách âm đó vĩnh viễn không thể cho cô nghe tiếp.

Nhan Tước cười tươi rói.

Ngồi xuống lật tài liệu.

Lực tay hơi mạnh làm vài tờ giấy bị rách.

Roẹt... roẹt...

Nhan Tước tròn mắt nhìn tay mình...

Rồi nhìn sang tập tài liệu.

Nó đã rách bươm mấy tờ cuối.

Có vẻ tối nay phải ở lại làm hết đồng này.

Cái đồng mấy hôm trước vừa làm xong.

Trờiiiiiiiiiiiiiiiii.....

Mế Linh cầm tập tài liệu to đùng, đem tới cho Nhan Tước.

– đem đồng này xuống phòng tài vụ và phòng thiết kế.

– Ờ.

Nhan Tước vừa đứng lên, Mế Linh đã hách tóc, nhếch môi hống hách bảo.

– sau này phiền chị Vương giao anh Vương lại cho tôi, tôi sẽ bảo quản anh thật kĩ.

Nhan Tước nhếch môi, cảm thấy những lời vừa rồi thật nực cười.

– xin lỗi! Anh Vương không phải là thực phẩm có thể mua bán và... bảo quản.

Nhan Tước vừa nói xong, Vương Lãnh từ phòng bước ra, ngây thơ hỏi :

– bảo quản gì??

Nhan Tước cười cười rồi ôm tài liệu đi ra ngoài.

– Mế Linh, đi thôi.

– Ơ nhưng mà vẫn còn trong giờ làm....

Đoạn sau, Nhan Tước chẳng muốn nghe tiếp.

Cô bước thật nhanh tới thang máy.

Nhan Tước nhú mày nhìn vào máy tính.

Truyện của cô bị anti???

Tại sao?

” bình luận của Binvo.... : tình tiết huyết cẩu như thế, Au à, nàng nên chỉnh lại, không ta sẽ bỏ.”

” bình luận của Tyu*.. m : Tuyết Nhan, ta thấy truyện nàng càng ngày càng khó hiểu. ”

Và vô vàng các bình luận khác.

Cô đã làm gì sai chứ???

Tình tiết tình yêu của Nhan Tước và Vương Lãnh đâu có cẩu huyết đây chứ??

Cô vẫn chịu được mà.

Nhan Tước thở dài nãi nê, ôm chồng giấy trắng gục xuống bàn.

Cô ngẩng mặt lên nhìn về phía căn phòng cách âm kia.

Giờ mới phát hiện, ngày nào cô tan ca, Vương Lãnh đều ở lại cùng cô.

Bây giờ, phòng giám đốc thật lạnh lẽo và cô đơn.

Nhan Tước cũng cô đơn như căn phòng này.

Cô gom túi xách, mang lại đôi giày chạy thật nhanh ra ngoài.

Nhan Tước không thể để Vương Lãnh diện tên người đàn bà khác vào tờ hôn thú của hân ngoài cô.

Chạy đến cửa thang máy Nhan Tước thật sự muốn đập nát luôn toà nhà này, thang máy hống tại sao lại không sửa.

Cô mở cửa thoát hiểm nhìn xuống..... hít thở không kịp....

Tòa nhà này....

Ai đã thiết kế ra nó vậyyyyyy.

Nhan Tước mặt mày tái mét.

– khôn... khôn kiếp... tưởng đây là Mĩ chắc.... thiết kế lối thoát hiểm kiểu này ai dám... xuống... .

Cầu thang làm bằng gương cường lực.. . trong suốt 100% .

Nhan Tước hít một hơi.... chạy như bay xuống....

Xoạt..... rầm....

Nhan Tước lặn hai vòng rồi đập lưng vào tấm kính... cả người đau nhứt.

Nhan Tước cười đau đớn.

Cô không thể ngăn chuyện này lại rồi.

” Hello from the other side

I must’ve called

A thousand times

To tell you

I’m sorry

For everything

That I’ve done

But when I call you never

Seem to be home”

– alô?

“.....

– pháp?

-“.....

– hà... con cũng đang tính đi, đúng lúc thật....

-“.....

– papa, con muốn đi...sớm một chút.

-“.....

– vâng,..... sao.... được, hai ngày nữa.

Nhan Tước cầm điện thoại, nhìn màn hình tắt đi.

Cô vừa nói dối là đi du học vào lúc sáng, không ngờ là ông trời lại ưu đãi tốt với cô đến thế.

Nước mắt khê rơi trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Nhan Tước đau.. . cả thể xác lẫn tâm hồn.

Sao cô lại đau đến thế??

Cơ sự gì mà phải đau??

Cô... chỉ là yêu thôi....

Bức ảnh từ túi rơi ra.

Nhan Tước cầm lên, bức ảnh đẹp bị cô vò thành một đồng.

Đến mức, bức ảnh bị tróc ra làm hai mảnh lớn.

Nhan Tước cười khỏ, cầm ảnh góc xé toạt ra.

Nếu như không thể cản việc đó, ít ra hãy để cô được xé đi tấm ảnh này.

Cô vừa xé ra, thì mặt dưới của bức ảnh, cái mặt bên trong, nếu không xé ra thì chẳng thể thấy được .

” Mễ Linh, anh yêu em, hy vọng em có thể đồng ý cùng anh đi hết cuộc đời này”

Trên mặt giấy, còn có hai vết keo dán chồng lên nhau.

Vậy tức là.....

Viễn cảnh hai người họ bên nhau hiện ra trước khuôn mặt đau đớn kia.

Bây giờ thì Nhan Tước đã nhận ra, hôn nhân vội vàng kín đáo của cô, vốn chẳng có tình cảm gì ngoài tình cảm của cô.

Chợt nhớ lại, hôm mà Vương Lãnh đòi đăng kí kết hôn với cô, anh chỉ nói một câu mà làm cô đồng ý....

” anh yêu em Nhan Tước, anh vẫn sẽ hận em vì đã làm anh đau khổ, nhưng tình yêu của anh là lập phương của nỗi hận đó, Tước, lấy anh đi”

Giờ thì đã hiểu, thì ra, lập phương của anh là thế.

Lập phương có thể âm mà, em đã hiểu rồi Vương Lãnh.

Em chỉ mãi là tiểu tam của đời anh., là nhân vật phản diện của Mễ Linh.

Tình yêu của anh, cái thứ anh đã nói, có thể là âm rồi anh ạ!

Nhan Tước ôm mặt, nước mắt ướt đầm, len qua kẽ tay.

Cả đêm, tại sao hoàng tử của cô lại không đến như những câu chuyện tình yêu??

Cả đêm, sao lại không có lấy những một người lau nước mắt cho cô?

Cả một đêm, chẳng ai bên cạnh cô, bên cạnh an ủi cô

24. Chương 24: He Never Know.....

Choàng tỉnh bởi mùi thuốc sát trùng nồng nặng.

Xung quanh là mây trắng đặc trưng.

Nhan Tước cảm thấy tay trái mình khá tê.

Nhìn qua thì thấy Lê Thiệu Đồng đang gói đầu lên tay cô.

Cạch...

– đại ca.

Nhan Tước cười nhẹ nhìn Liễu Tiểu Tiểu tay cầm túi cháo đi vào.

Mama đại ca lập tức giấu túi cháo ra sau lưng mặt cực kì phòng bị.

Rất buồn cười.

– sao vậy??

– cháo này là của tỷ, không thể cho người ăn.

Nhan Tước cười cười không nói gì.

Liễu Tiểu Tiểu cũng cảm thấy đứa con gái cưng của mình có điều bất thường.

– con thật sự muốn đi Pháp?

Nhan Tước ngồi dậy, khẽ gật đầu.

– việc.. đó đã ổn thỏa cả chứ?

– rồi, vé máy bay, kí túc xá và giấy nhập trường đã xong.

– vâng.

– có cần phải gấp như thế không?

– à...ai đã đem con vào đây vậy??

– là bảo vệ.

Nhan Tước cảm thấy lòng mình trống rỗng, hụt hẫng.

Vậy chứng tỏ, anh vốn không quay lại công ty cũng chẳng biết cô bị té cầu thang rồi ngất đi.

– nhưng mà Tước...

– sao?

– ở Lãnh Tước không có canteen hay sao mà con không ăn cơm?? Để kiệt sức mà ngất đi??

Nhan Tước cười, không nói gì.

Rầm....

– chuyện gì vậy??

Lệ Thiệu Đồng thức giấc vì tiếng mở cửa mạnh, nhìn ra sau thấy Vương Lãnh đang thở hổn hển.

Nhan Tước nằm xuống chui vào chăn, giọng công chúa ra lệnh :

– mọi người ra ngoài hết đi.

Liều Tiểu Tiểu kéo Lệ Thiệu Đồng ra ngoài.

Để lại một người đứng, một người nằm.

– em sao lại ngất mà không báo cho ta?

– ngất rồi sao báo?

Cái giường cao cấp bị lún xuống.

Vương Lãnh đã ngồi cạnh Nhan Tước.

Anh đặt tay lên đầu Nhan Tước, giọng nhỏ nhẹ.

– sao lại té cầu thang?

Thì ra anh cũng biết cô bị té cầu thang.

Nhan Tước lật mạnh chăn ra, hất luôn tay của Vương Lãnh.

– ngấm trai đẹp nên té.

Giọng cô chứa đầy sự tức giận.

Vương Lãnh nắm lấy cổ tay của cô kéo thật mạnh lại gần mình

– Nhan Tước à không, Vương phu nhân, có nam nhân nào ngoài ta có thể khiến cô có thể ngất ngơ mà té cầu thang??

Nhan Tước giật tay lại... nhưng lại không được, cổ tay cô đau đến mức phát khóc.

– tôi nhìn ai thì kệ tôi, với lại, cái chức vị Vương phu nhân, xem ra tôi không còn đảm đương nổi.

Vương Lãnh gì chặt tay cô, đôi mắt anh đẩy lên sự tức giận tột độ.

– được lắm, cô muốn li hôn với tôi ư??

Nhan Tước : – ừ.

Chát...

Một bên má của cô đỏ lên cả.

Anh nhìn thấy mà lòng đau cả lên.

Bản thân rất muốn chạm vào và hỏi cô.

Nhưng anh lại phải kiềm lại bản thân mình.

Nhan Tước của anh vốn chẳng có tình cảm gì với anh thật rồi.

Về mặt quyết tâm, cảm phần kia của Nhan Tước thật sự khiến anh đau lòng.

Vài hôm trước, mama của Nhan Tước, Liễu Tiểu Tiểu đã tới tìm anh nói hãy li hôn với cô.

Bà ấy bảo anh, Nhan Tước trong lòng có một nam nhân người Pháp, sắp tới Nhan Tước sẽ chuyển sang đây ở với anh ta.

– thật sự em muốn li hôn?

Nhan Tước lòng đã đau nay càng đau hơn, cô không muốn níu kéo, cũng chẳng muốn làm tiểu tam của anh nữa, cô đã mệt lắm rồi.

– phải, em muốn li hôn.

Vương Lãnh không biết mình nên làm gì tiếp theo??

Cảm thấy bản thân thật dư thừa, mọi lời nói anh muốn nói với cô trở thành vô nghĩa, vô dụng.

Nhan Tước nhìn khuôn mặt không cảm xúc của anh mà tim như vỡ vụn.

Việc cô muốn li hôn, không ngờ anh lại chẳng có tí cảm xúc nào ư?

Nhan Tước gạt tay anh ra, rồi quay người đưa lưng về phía anh.

– đi về đi, đơn li hôn.... em sẽ gửi sau.

Vương Lãnh muốn níu kéo. Nhưng cô lại đề nghị như thế, anh bất lực.

Vương Lãnh bước từng bước nặng nề ra khỏi căn phòng này.

Anh không ngờ, hôn nhân của anh, cái hôn nhân mà anh làm chủ tất cả này, thì ra chỉ là vở kịch một mình anh tự biên tự diễn...

Cô gái mà anh yêu từ ngày đầu gặp mặt đã không yêu anh.

Cô bé năm đó anh bắt cóc, nay đã không còn nằm trong tay anh nữa rồi.

Cánh cửa vừa đóng lại.

Nhan Tước úp mặt thật chặt xuống gối, cố ngăn dòng nước tinh khiết đang rơi ra từ khóe mắt.

Hết thật rồi.

Kể duy nhất làm cô đau khổ.

Kể hại cô ba mẹ chia ly.

Kể khiến cô phải giữ khư khư lời hứa đó.

Người đàn ông đầu tiên cô yêu....

Anh không yêu cô

(Còn tiếp)

25. #25 : Rồi - Tìm Lại

Nhan Tước nhìn căn phòng trống.

Dinh thự bộ trưởng bộ Quốc Phòng của papa luôn cô đơn lạnh lẽo thế này ư??

Đồ đạc trước đây của cô khá ít, với lại, nơi này....

Là nơi mà Vương Lãnh cùng ở với nhau từ ngày hai đứa công bố đính hôn.

Vương Lãnh từng đề cô đùa giỡn trên chiếc giường này.

Cô từng cùng anh nằm trên sàn nhà nghe nhạc.

Bây giờ.... chẳng còn cái gì trong căn phòng này.

Trên bàn, tờ đơn li hôn mới toanh, chỉ có vắn vệt chữ kí của cô.

Nhan Tước xác vali lên, kéo ra ngoài, trên tay cầm tờ đơn li hôn.

Cô sẽ ghé sang chỗ anh một chút rồi mới ra sân bay.

Vương Lãnh tay cầm tờ đơn li hôn.

Mắt nhìn theo bóng hình nhỏ nhoi của cô dưới dòng người tấp nập của sân bay.

Rất muốn đuổi theo, nhưng lại nhớ tới khuôn mặt nước mắt nhạt nhòa năn nỉ anh kí đơn li hôn lúc nãy.

Anh thật sự chẳng thể nhắc bước ngăn cản cô đến với tình yêu của mình.

Vương Lãnh nắm chặt lấy tờ giấy.

Anh đang cố kiềm nén.

Lòng rất đau, tim đã bị thương, vậy mà bản thân không thể đến nơi có thể chữa cho anh.

- con rể.

Nhan Tước vừa lên máy bay, Lệ Thiệu Đồng bước đến cạnh anh.

- chào mẹ vợ.

Vương Lãnh cười, tay lau đi giọt nước mắt vừa rơi.

- con rể. Trông con thật thảm hại.

Vương Lãnh cười nhẹ không nói gì, vẫn tiếp tục nhìn về hướng cửa số 5.

- con rể nhìn con và Tiểu Quân như thế, ta không nỡ hòa theo bọn họ chọc hai con nữa.

- chọc??

Lệ Thiệu Đồng khẽ gật đầu.

- vậy chuyện này??

- hai đứa là nhân vật của chúng ta!

Vương Lãnh không hiểu gì nhưng vẫn chạy như bay xuống cổng bay số 5.

Nhan Tước đã lên sân bay rồi.....

Mẽ Linh nói :

- xin lỗi anh Lãnh, em chỉ là cùng với gia đình hai người muốn hai người đẹp bỏ sự kiêu ngạo qua bên mà đến với nhau.

Vương Lãnh ở trong phòng Nhan Tước khóa chặt cửa lại.

Mặc cho bên ngoài kêu gào bảo anh mở cửa suốt hai ngày qua.

Thì ra mọi chuyện là trò đùa của đám người ngoài kia.

Vương Lãnh ôm cái gối trắng của Nhan Tước, ngồi co chân lại không khác gì một đứa trẻ đáng thương.

Mề Linh và anh vốn đâu có kết hôn?

Anh và cô ta đâu có yêu nhau sao cô lại hiểu lầm.

Hơn nữa, anh lại không nghĩ rằng, Nhan Tước suốt ngày bận rộn với cuốn tiểu thuyết và anh.

Sao có thời gian đi yêu ai khác.

Vương Lãnh, mày thật ngu xuẩn.

.....

Nhan Tước, anh nhớ em. Anh muốn gặp lại em

Nhan Tước ôm hai quyển sách, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Roselly ngẩng phắt dậy cười với cô.

- Lizzy, cuối cùng bạn cũng về, tôi đang đợi bạn đấy!!

- đợi??

- tới đây, nhanh nào!

Nhan Tước đi nhanh đến chỗ cô bạn.

- gì nào??

- tên tèn.... thích rồi nhé Nhan Tước, bạn được David mời đi ăn tối.

Nhan Tước cầm bó hoa màu hồng nhạt, nhìn tấm thiệp có hình trái tim!

- David?? Là ai?

Bốp.... Nhan Tước lãnh nguyên một cốc vào đầu.

- Là hotboy của trường chúng ta, David Fericd ấy.

- Fericd??

- phải.

- cậu nhóc có vẻ ngoài tầm thường mà hay ngồi cạnh tôi ??

Roselly trợn mắt!

Vẻ ngoài tuấn mỹ như Robert Pattison. Đôi mắt xanh ngọc sâu hun hút. Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, ngũ quan cân đối, góc cạnh.

Vậy mà Lizzy phòng nàng lại bảo là tầm thường??

- bạn hâm à?? Có nhiều người sẵn sàng chơi xấu nhau để được lên giường với David đấy.

Nhan Tước thở hắt, kiểu nhân vật nổi tiếng này, động vào chỉ tổ chuốc phải rắc rối.

- thôi, tôi chẳng có hứng thú với cái giường của anh ta lẫn thân xác của anh ta. Bạn thích thì đi thay tôi đi.

- không được, bạn phải đi, gái Châu Á các cậu sao không có mắt nhìn người thế hả??

- haizz.. tôi chẳng quan tâm.

Roselly không thể cãi tiếp liền chuyện chủ đề.

- Lizzy à! Hôm nay đã là một tháng bạn nhập học, hay là cùng tôi đi uống gì đó đi.

Nhan Tước cầm quần áo vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

- tôi còn bài luận, không thể đi.

- Lizzy, bạn thật lạnh lùng. Vậy mà còn nghiêm túc nữa chứ.

- cảm ơn vì đã khen.

Roselly chợt vỗ đầu nhớ ra gì đó liền mở cửa phòng tắm chui đầu vào.

- Lizzy, sáng hôm nay, có một người Châu Á đứng chờ ai đó ở cổng trường đấy, trường ta chỉ có bạn là người Châu Á....

- ý bạn là gì?

- khả khả.... cái người đó cực đẹp trai nhé, có thể so là hơn David đấy.....

- rồi sao??

- bạn có quen không? Giới thiệu cho tôi đi.

- Roselly Lufyna, bạn nghĩ tôi có người thân à? Dù có đi chẳng nữa, tôi cũng chẳng rãnh.

- ừ ừ dù gì thì cũng là đồng hương, bạn xuống coi thử đi.

- tôi không rãnh.

- vậy bạn đi chơi với David đi.

- không rãnh.

- bạn mà không đi, tôi sẽ gửi tin nhắn đến số điện thoại 4727**** duy nhất trong danh bạ của bạn đấy nhé, tôi đoán chắc, số điện thoại đó của người bạn thích đấy.

Nhan Tước thò khuôn mặt lạnh băng ra nhìn Roselly thấp giọng đe dọa.

- Roselly Lufyna, bạn dám?

- dám cứ sao không.

Roselly cầm điện thoại xoay xoay trên tay.

Nhan Tước thở dài, gạt đầu rồi đóng mạnh cửa lại.

- haha.....

Nhan Tước vuốt mái tóc trắng dài ngang lưng lên cao. Tóc mái hớt mỏng. Sau gáy xoa vài loạn tóc nhỏ.

Chiếc váy nâu sẫm dài xuống gối, áo sơ mi trắng đóng thùng.

Nhan Tước trông rất xinh. Cô gái hai mươi ba như cô tưởng chừng chỉ mới lên cấp ba.

David vừa thấy Nhan Tước, đôi mắt liền sắc trưng như đèn pha, cầm lấy tay cô dắt ra cổng trường.

Ngoài cổng, người Châu Á mà Roselly nói lúc nãy vẫn đứng đó đợi chờ ai đó.

Dáng người cao cao, vững chãi.

Mái tóc rối bay trong gió, để lại mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ trong không khí.

Chiếc áo sơ mi rộng bay phấp phới thoát ẩn thoát hiện body rắn chắc.

Quần âu dài.

Một tay cầm áo vét vắt qua vai, một tay vò vò mái tóc rối.

Nhan Tước không đeo kính áp tròng, làm cô chẳng thấy rõ nam nhân kia.

Nhan Tước vẫn mặt lạnh, bị David kéo đi.

- Lizzy

Nhan Tước vừa đi qua cổng trường, lại phải quay đầu lại nheo mắt nhìn người vừa gọi mình.

- Nhan Tước.

Người đó vẫn gọi cô, giọng khàn khàn không rõ.

- ai vậy?? Lizzy, bạn quen cậu ta à?

Nam nhân Châu Á kia tiến lại gần, ánh đèn đường rọi xuống khuôn mặt đẹp trai như tượng tạc kia dần hiện rõ trước mặt Nhan Tước.

Vô thức, Nhan Tước rút tay mình về thật mạnh, bước lùi ra sau hai bước.

- Vương Lãnh, sao anh lại ở đây??

- tôi mới phải hỏi em trước, sao em lại đi chơi với thằng nhóc thua mình hai tuổi thế này.

Nhan Tước bị Vương Lãnh kéo tay thật mạnh mạnh về phía anh.

David Ferid thấy bất ngờ, tưởng anh đang bắt nạt Nhan Tước, liền xông ra , đâm vào mặt anh một cái.

Nhan Tước dừng đứng nhìn hai người đàn ông lớn xác nhỏ não kia.

Vương Lãnh đứng dậy phủi bụi, nhìn Nhan Tước nói :

- không ngờ em lại có thể đi chơi với đứa con nít tràn đầy hormone nam tính này.

- nhìn lại bản thân anh đi, anh cũng là thể loại to xác bé não đấy.

David chẳng hiểu gì, liền tới nắm tay Nhan Tước nói :

- yên tâm, tôi sẽ bảo vệ bạn.

Bốp..

- anh làm gì thế hả?? - nam phụ kêu lên, not nữ chính.

- thế bạn đang làm gì Lizzy??

- cô ấy là bạn gái của tôi.

Vương Lãnh nhú mồm nhìn Nhan Tước, chỉ thấy cô khẽ nhún vai tỏ ý không biết.

- cô ấy là vợ tôi.

David quay sang nhìn Nhan Tước, cô lại nhún vai.

- anh là chồng em đấy, thừa nhận đi.

- em đã kí đơn li hôn.

Vương Lãnh lôi ra từ túi áo một bọc trong suốt, bên trong là tro giấy.

- ý em là cái này??

Nhan Tước nhìn sang nơi khác.

- hai người là vợ chồng?? Lizzy sao bạn không nói.

- bạn không hỏi sao tôi nói?

David hừ một cái rồi bỏ đi.

Vương Lãnh tiến tới ôm ngang người Nhan Tước nhấc lên bế vào xe.....

26. #26 : “đánh Nhau” Trong Xe

Nóng, coi chừng phỏng :)) *cười gian tà*

Nhan Tước vừa mới chỉnh lại chỗ ngồi liền bị Vương Lãnh kéo qua chỗ anh, đặt lên đùi ngồi.

Vương Lãnh vùi mặt vào hõm cổ, hít lấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô.

Nhan Tước cảm thấy thật nhột nhạt.

Cô muốn ôm lấy anh nhưng hình ảnh của anh và Mễ Linh bên nhau cứ quanh quẩn trong đầu cô.

- buông... em ra.

Vương Lãnh hôn nhẹ lên cổ cô, cất giọng khàn khàn.

- không...sao lúc này anh gọi mà không dừng lại? Ghét anh đến thế ư?

- không nhìn ra.

- không nhận ra giọng của chồng mình?

Nhan Tước suýt bật cười vì cái giọng nũng nịu như con nít của anh

- giọng anh lạ quá.

Nhan Tước nghiêng đầu, vài lọn tóc rơi xuống.

- à... do bị cảm . này.

Nhan Tước khẽ lùi ra, tay bịt miệng. Nhíu mày nhìn Vương Lãnh.

- anh mau đi về đi, không lại lây bệnh cho tôi

- Nhan Tước, em....

- buông tôi ra, tôi phải về kí túc xá làm luận văn.

Vương Lãnh ghì chặt Nhan Tước , đem cô nhét vào lòng mình.

- tệ hại.

- hử?

- anh bỏ vợ mình ở nhà chạy đến đây tìm tôi làm gì??

- vợ anh ở đây.

Nhan Tước nhếch mép cười khuấy, vòng hai tay trước ngực nhìn Vương Lãnh đầy chăm biếm.

- ở đâu sao tôi không thấy, hay là anh giấu cô ta ở cốp xe rồi chở đến đây xem anh vụng trộm với vợ cũ?

- anh nhớ anh chỉ mới kết hôn một lần.

- cho là anh chưa kí giấy ly hôn, thì anh đem cô ta, người vốn dĩ là vợ anh đến coi anh đang dúi với tiểu tam ư?

Vương Lãnh nhún vai.

Anh biết, trong một tháng. Cô đã thay đổi đến chóng mặt. Từ cách cư xử, biểu cảm tuy vẫn dửng dưng và độc địa như xưa, nhưng bây giờ lại có thể cảm nhận được sự xa cách của cô.

- sao em cứ khăng khăng bảo anh yêu Mễ Linh??

- tôi bảo lúc nào.

Vương Lãnh day thái dương, nhìn Nhan Tước thiếu não.

- xong chưa? Tôi về đây, kéo anh lại lây bệnh cho tôi.

Vương Lãnh ôm chặt lấy thân hình nóng bỏng của cô.

Nhướn tới hôn cô.

Khẽ liếm lên đôi môi anh đào kia, Nhan Tước vô tình kích thích dục tính kìm hãm lâu ngày của Vương Lãnh.

Bàn tay lạnh lẽo của Vương Lãnh vuốt ve bờ eo nhỏ của Nhan Tước.

Chiếc áo nhanh chóng bị tóc lên.

Bàn tay tinh nghịch của ai đó luồn thẳng vào chiếc áo sơ mi mỏng giở trò.

Móng tay Nhan Tước bấu chặt vào eo Vương Lãnh nhưng vẫn không làm anh hề hấn mà dừng lại.

Anh liên tục khuấy động khuôn miệng nhỏ nhắn.

Nhan Tước, cần.

Bây giờ chỉ có cần là biện pháp duy nhất để thoát khỏi anh.

- Nhan Tước, khốn kiếp, em dám cần người.

Nhan Tước trèo qua ghế phụ ngồi.

Lườm Vương Lãnh.

- khốn kiếp, tôi và anh không còn có quan hệ gì., biến khỏi đời tôi đi.

Vương Lãnh ghì chặt lấy tay cô, áp vào ngực mình.

- thấy không? tim tôi không còn ở trong nữa, em lấy mất rồi. Mà em đang giữ đồ của tôi, nên em và tôi có một mối quan hệ.

Nhan Tước : -_-

Vương Lãnh : ÷ ÷

- đây là ngực phải, tim anh ở ngực trái, thì làm sao có thể thấy nó đập??

Vương Lãnh : T^T

Nhan Tước quay người, mở cửa xe, vừa bước xuống...

- Nhan Tước.... em thật ngu ngốc.

Nhan Tước, mặt đờng đờng sát khí, quay phắt lại nhìn Vương Lãnh.

- người nói gì thế hả? Người nói ta ngu ngốc ư? IQ của ta hơn người đến tận một chỉ số đấy nhé. Tên ngu si.

Nhan Tước đầu đầy hắc tuyến, mặt đen không thể đen hơn, toàn người đờng đờng sát khí đóng sầm cửa lại ngay lúc Vương Lãnh chìa mặt ra.

Chiếc mũi đẹp của ai đó được xịt ra chút máu tươi lần đầu.

Nhan Tước ra tay thật độc ác.

Vương Lãnh ôm mũi đang chảy máu, nhảy ra khỏi xe đuổi theo Nhan Tước.

Cô mặc kệ cái gã đang chảy máu mũi lẻo đẻo theo cô, mặt lạnh bước đi dù trong lòng đang khẽ mỉm cười.

Về tới phòng, Nhan Tước nằm bẹp xuống giường, mặc cho Vương Lãnh đang đứng đó khó xử.

Roselly vừa bước ra khỏi phòng tắm liền sững sốt.

Tiến lại gần, đá nhẹ vào hông Nhan Tước.

- Lizzy, sao bạn nói là đi hẹn hò với David, mà lại về cùng một người khác??

Nhan Tước trừng mắt, với tay nhéo Roselly một cái.

- tôi chưa bao giờ nói là đi hẹn hò, bạn toàn tự ý.

- đừng giận mà.

Roselly cười xuề xòa.

- được thôi, bạn mau mang hộp y tế ra đây, sơ cứu cho anh ta đi.

- yes sir.

Nhan Tước đợi đến khi Vương Lãnh bị Roselly làm đau, la lên la xuống rồi mới đẩy cô nàng ra, tự mình làm.

- Nhan Tước, đau.

- im mồm.

Vương Lãnh dù biết Nhan Tước rất dễ thay đổi, nhưng không ngờ cô lại hung dữ như đến thế.

- xong rồi, mau biến về đi.

Vương Lãnh nhìn sang chỗ khác, liền bị Nhan Tước đánh vào đầu.

Anh lườm Nhan Tước rồi nhào người lên hôn một cái vào đôi môi hơi sưng kia rồi chạy về.

27. #27 : Gỡ Xích - Happy Ending

Vương Lãnh vui vẻ lái xe đến trường đại học XXX, nơi Nhan Tước đang học.

Anh đã điều tra về cô.

Một tháng qua, Nhan Tước ngoài học và Roselly, cô hoàn toàn không có hoạt động gì khác.

Nhưng vấn đề ở chỗ....cô tuy không nổi bật nhưng mọi người đều để ý đến cô nhóc bình thường này của anh. Nhất là các giống đực ngoài anh ra.

—————+—+—————

- hôm nay giám đốc công ty Lãnh Tước sẽ tham gia lớp học này cùng các bạn.

Đám nữ sinh viên bắt đầu lao nhao khi Vương Lãnh vừa bước vào.

Cả giảng đường nhanh chóng nhộn nhịp.

Nhan Tước khẽ cau mày, bộ tên gốc có IQ chỉ thấp hơn cô một chỉ số lại ngu si đến thế ư??

Phụ nữ Pháp vốn rất bạo, nhất là về phương diện tình cảm, tên đó thì lại là một tên..... yêu nghiệt đẹp trai như tượng thần.

Nhan Tước tinh thần suy sụp hẳn, ôm khuôn mặt đang tái mét xanh lét kia, cố gắng kìm nén không lấy cái cặp của cô chụp lên đầu tên đáng ghét kia.

- giám đốc Vương, anh chọn chỗ ngồi rồi để tôi lên giảng đường nào.

Vương Lãnh đảo mắt một vòng, lựa chọn ngay bàn đầu, bàn mà chỉ có Nhan Tước ngồi.

- chào em.

- ờ.

Nhan Tước quay mặt sang hướng khác, cố gắng không quay lại nhìn khuôn mặt đáng ghét kia.

Mặc dù không quay lại, nhưng Nhan Tước biết, tên ngốc kia đang đắc chí vì tưởng cô ngượng ngùng. Hắn có thể thiếu năng đến thế là cùng.

- Tước à....

Nhan Tước quay phắt qua nhìn tên đó.

Giọng điệu nũng nịu này khiến cô mắc ói.

- gì??

- đừng giận nữa mà.

- tôi và anh quen nhau??

Nhan Tước lạnh lùng quay mặt đi.

- Vợ, chúng ta cùng kí vào tờ hôn thú đấy, tên của em có trong tờ giấy sở hữu tài sản của anh, cả tờ di chúc của anh tương lai cũng có tên em đấy

Nhan Tước thờ ơ trả lời, mắt vẫn dán vào cái bảng trắng.

- liên quan?

- có liên quan, em là vợ của anh.

Vương Lãnh hơi lớn tiếng, làm một vài người chú ý vào họ.

- tôi mà là vợ của một kẻ ngu si như anh á? Tôi đâu có ngu người cưới anh.

- em.... Nhan Tước, em vừa phải thôi, chúng ta vẫn là vợ chồng, em đừng có mà phủ định mối quan hệ này.

Vương Lãnh lớn tiếng là cả giảng đường nhìn chằm chằm vào họ.

Nhan Tước đập bàn một cái đứng phắt dậy mắng :

- anh không có phủ định mối quan hệ này ư? Chắc là không đấy! Anh mau quay về cùng chị ta đi, tôi không muốn thấy mặt anh.

Vương Lãnh cũng đứng phắt dậy, lớn tiếng :

- sao lúc nào em cũng nói anh yêu Mễ Linh?? Bằng chứng nào nói em như thế hả?? Anh chỉ yêu em.

Mọi người xung quanh bắt đầu nhộn nhịp.

- chắc không?? Vậy tại sao anh lại viết như thế này.

Nhan Tước lấy ra từ trong cặp một bức ảnh cũ bị tách hai ra. Một mặt có chữ viết.

Vương Lãnh hơi sững sốt nhìn bức ảnh, rồi cầm lên nhìn chăm chú.

Nhan Tước luôn đem theo mình bức ảnh này để nhắc, người cô yêu vốn không yêu cô và đang rất hạnh phúc.

Nhan Tước ngồi phịch xuống ghế nhìn Vương Lãnh đang chăm chú vào bức

Cô cắn chặt môi dưới để ngăn nước mắt trào ra.

Tự trách bản thân mình, tại sao lại lụy anh đến mức này.

Bỗng cả cơ thể Vương Lãnh run bần bật rồi....

- haha haha, ngốc haha , em ngốc quá Nhan Tước.

Vương Lãnh cười như điên làm Nhan Tước ngớ người.

Vương Lãnh vừa cười vừa xé luôn, tách hai mặt bức ảnh ra.

- nhìn này vợ à, chữ viết... bị dính lên mặt này nữa.

Nhan Tước giật lấy tờ giấy, nó đúng là các chữ viết trên mặt dưới có vài chỗ bị cách khoảng, và có chữ trên mặt kia.

Nhan Tước im lặng.

Vương Lãnh hết cười, cất giọng triều mến :

- câu đó của anh, nguyên văn là thế này ” Mễ Linh, anh chưa hề yêu em, hy vọng em có thể tìm thấy người đồng ý cùng em thay anh đi hết cuộc đời này” . Lá thư đó, anh gửi cho Mễ Linh từ ngày mà chúng ta tự do, cái ngày ở công viên đó. Vì anh biết, anh chỉ yêu

Từ “em” chưa kịp thốt ra, Nhan Tước đã ôm cổ anh hôn thật sâu.

Nước mắt đã rơi, nhưng là vì hạnh phúc.

Cô đã hiểu lầm anh rồi.

Người cô yêu vốn yêu cô.

Cuộc hôn nhân của cô vốn hạnh phúc.

Xung quanh xúc động, vỗ tay rào rào, còn có cả tiếng huýt sáo.

Nhan Tước ngược ngội buồn Vương Lãnh ra, kéo anh đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, cô đổ hết sách vở ra khỏi cặp, rồi lấy nó chụp lên mặt Vương Lãnh.

Anh chỉ có thể để cô chiếm hữu, cô chỉ là một người phương đông, lại còn khá nhỏ bé, sao có thể chống lại phụ nữ Pháp bạo dạn được .

Vương Lãnh cười, nắm chặt lấy tay cô để cô dẫn đường.

——-+———

Nhan Tước cười hạnh phúc khi tay cô được anh đeo nhẫn vào.

Hôm nay, ngày đám cưới của cô.

Thời khắc này, cô và anh đã thành vợ chồng.

Vương Lãnh kéo khăn voan lên, nhìn cô cười híp mắt.

Anh cúi xuống hôn lên đôi môi nhỏ kia.

Xung quanh tiếng reo hò của mọi người vang lên.

Thời điểm này, đối với cô thật tuyệt vời.

Nhan Tước sẽ mãi ghi nhớ điều này.

Đám cưới của cô không có paparazi, không có nhiều bạn bè, chỉ có cha mẹ của cô, mẹ ruột của cô, mẹ của Vương Lãnh, Mễ Linh, Nhan Tiêu Liên và Vương Tiểu Hạ đang nằm trên giường bệnh với máy móc lạnh lẽo.

Cô em gái này của Vương Lãnh, vì người mình yêu mà bây giờ sống cuộc sống thực vật

Nhan Tước để Vương Lãnh ở lại với ba người biến thái bậc nhất nhà cô, bản thân thì cầm ly rượu đến nơi Vương Tiểu Hạ đang nằm.

- Tiểu Hạ, tôi kết hôn rồi này.

Vương Tiểu Hạ nằm im, hơi thở tiếp tục đều đặn.

- Tiểu Hạ, bạn của ta, người mở mắt ra nhìn ta và caca người đang hạnh phúc nè.

...

..

- Hạ Hạ, ta muốn người chúc mừng ta.

Bà Vương Thanh Tuyền vỗ vai Nhan Tước.

- con bé sẽ chẳng mở mắt nữa đâu. Con mau ra “giải cứu” Vương Lân đi kìa.

Nhan Tước cười nhẹ, vuốt mái tóc khô của Vương Tiểu Hạ rồi đi về hướng của Vương Lân.

- Tiểu Hạ, anh con hạnh phúc rồi.

Nhan Tước dựa vào vai Vương Lân thì thầm.

- Vương Lân, năm xưa anh bắt cóc em, hại ba mẹ chia tay. Nay em bắt cóc anh về làm chồng, hại anh không thể đem bộ mặt đẹp trai yêu nghiệt của anh đi tán tỉnh con gái, chúng ta coi như huề.

Wương Lân bật cười, nắm chặt lấy bàn tay của cô đang đan xen qua tay anh.

- em thật ác, nhưng anh toàn tâm để em bắt cóc.

Hai người cùng nhau đi đến hết con đường hạnh phúc.

Hết,

28. Ngoại Truyện 1 : Câu Chuyện Nhỏ.

Câu chuyện nhỏ số 1 : ủng hộ có con.

Sau một hồi mây mưa.

Nhan Tước mồ hôi nhễ nhại, nằm trên người Vương Lân.

- khốn kiếp, em vẫn chưa muốn có con.

Wương Lân cọ mặt vào má của Nhan Tước suy nghĩ một hồi :

- nên có con, bây giờ là vừa.

- hả??

Wương Lân tuy là một soái ca bước từ trong truyện ra nhưng sao lại muốn cô có con sớm??

Chẳng nhẽ anh thích con nít sao??

Nhan Tước chợt nhớ lại lúc nhỏ, anh từng nói với cô :

” đúng là đứa con nít ồn ào khó bảo”

Anh rõ ràng là ghét con nít, sao có thể....

- bây giờ mà sinh, nghĩ đi, em sẽ không đi lãng nhăng với người khác.

- Lân, hêm à! Em không thể trông con nít.

- tại sao??

Nhan Tước hí mắt, ngón tay nhỏ vẽ vòng tròn trên ngực Vương Lân.

- này nhé, nếu như có con, điều thứ nhất là, em mà bé con sợ rằng.... lỡ tay làm rớt nó. Thứ hai, nếu con lớn thêm chút, em dẫn nó đi dạo như dẫn chó thì không biết rằng em có để quên nó ở đâu hay không. Thứ ba, nếu như nó lớn thêm chút, em lỡ thấy thứ gì của nó không hợp mắt, em đem bán nó cho lũ buôn người thì sao?

Wương Lân : • = • |||

Nhan Tước • •

Câu chuyện nhỏ số 2 : con trai Vương Bảo Bảo.

Lúc Vương Bảo Bảo sinh ra, Nhan Tước cũng đã trở thành bà cô hai mươi chín tuổi.

Nhan Tước suốt ngày muốn đem bỏ con trai đến nơi nào đó thật xa, nhưng mà mỗi lần vừa đặt con xuống, nó lại khóc rầm trời.

Vương Lãnh cực kì ghét việc đó.

Nhất là mỗi lần cho con bú.

Vương Lãnh hận không thể đem đứa bé đem vứt.

Ngực của cô, chỉ có thể để anh chạm, không thể để giống đực khác chạm vào.

Nhất là cái thằng Bảo Bảo đáng chết kia.....

Bảo Bảo lên bảy có đứa em gái tên là Bối Bối năm tuổi

Đứa em gái bám mẹ cực kia.

- Bối Bối, mi buông mẹ ta ra.

Bối Bối thờ ơ bỏ qua lời nói của anh trai nhà mình tiếp tục công việc vẽ son lên mặt bà mẹ đang ngủ ngon kia.

- Vương Bối Bối, người buông mẹ ta ra.

Bảo bé con nắm lấy tay Bối muội kéo ra, cây son lại vinh hạnh vẽ lên khuôn mặt xinh xắn kia một đường.

- Vương Bảo Bảo, anh buông ta ra.

- ta không buông, mi thả tay ra nhanh.

Cây son bị Bảo Bảo và Bối Bối giành giật cuối cùng là quẹt qua quẹt lại trên mặt Nhan Tước thêm vài đường.

- Vương Bối Bối, buông ra nhanh.

- không bao giờ, ta sẽ không buông.

Cạch....

Sát khí ủa vào, hai anh em nhanh chóng buông cây son ra, quay phắt lại phía cánh cửa.

Bóng đen, cao cao, chững chạc và đầy sát khí, Vương Lãnh đứng đó khẽ gầm lên :

- VƯƠNG BỐI BỐI, VƯƠNG BẢO BẢO .

Năm Bảo Bảo lên mười, Bối Bối tám tuổi.

Vương Lãnh thực hiện ước mơ có một ngôi nhà thực sự cho Nhan Tước.

Một ngôi nhà gỗ do chính anh thiết kế bên bờ biển San Francisco.

Ngôi nhà tình yêu của hai vợ chồng.

Một hôm, Nhan Tước và Vương Lãnh để hai đứa bé ở nhà, còn bản thân thì dắt tay nhau đi hưởng tuần trăng mật thứ hai.

- Bảo Bảo, anh, papi đâu rồi.

Vương Bối Bối ngồi trên người Bảo Bảo nhún nhún.

Cô bé gọi mãi mà anh hai chẳng dậy.

Bảo Bảo tướng ngủ rất xấu, hai tay hai chân giang hình chữ đại, miệng mở to. Nước bọt chảy ra ở mép một chút ít.

Tức giận, Bối Bối chạy vào bếp, hùng hùng hổ hổ cầm lát hai lọ gia vị chạy vào phòng.

Cô bé nhẹ nhàng đổ vào miệng Bảo Bảo ớt bột và muối....

Thằng bé đang ngủ vì sắc ớt mà phải tỉnh dậy, tá hỏa chạy vào nhà tắm nôn ra.

- Vương Bối Bốiiiiiiii

- Bảo Bảo, em đói.

- xem thử có gì ăn không?

- có sashimi.

Bảo Bảo vốn ghét ăn tôm, mà sashimi thì lại....

- cần hâm lại không Bối Bối? Ta thấy nó đông cứng lại đây rồi này.

Bối Bối nhìn chăm chăm vào đĩa sashimi được bọc lại đàng hoàng vừa lấy ra khỏi tủ lạnh, rồi hùng hồn tuyên bố :

- vớt nó vào lò vi sóng là được.

Bảo Bảo đem nguyên cái đĩa bỏ vào lò vi sóng, bật nút, vặn vặn cái nút.

Rồi quay sang Bối Bối.

- xong chúng ta ngồi đợi.

- nhưng Bảo Bảo không ăn shashimi mà.

Bảo Bảo sức nhớ tới món mì xào bữa hôm đó Nhan Tước nấu.

Liền mở tủ lạnh, lấy mấy tuýp mì vàng ra.

Thằng nhóc bật bếp, để nguyên một nồi nước lên.

Bối Bối đứng nhìn Bảo Bảo thuần thục làm các bước.

Cô bé ngưỡng mộ anh trai mình liền leo lên ghế đầu ở đối diện, chăm chú nhìn anh hai làm mì xào.

Từng độc tác điều luyện đầy kĩ thuật.

Bảo Bảo cầm lọ tiêu đang mở sẵn, chuẩn bị dùng muỗng thêm vào chảo mì, rồi kết thúc món ăn.

Bộp....

.....

- á á á á

Một con thằng lùn rơi xuống ngay chảo mì, Bảo Bảo hoảng hốt .

Tay hất một cái.... cả lọ tiêu bay vào mặt Bối Bối.

Con bé vinh hạnh....

Hất xì liên tục....

- Vương Bảo Bảo, anh chết với tôiiii.

Bảo Bảo cười xuề xòa, mồ hôi ra như tắm.

Thằng nhóc lùi lại tới lò vi sóng, sức nhớ ra đĩa shashimi.

Nó mở lò vi sóng ra, một mùi khó chịu xông ra, đĩa shashimi ở trong này không được hâm nóng mà còn tỏa mùi.

- noooo.... đĩa shashimi của tôiiiii.

Bảo Bảo không biết tại sao mà lò vi sóng lại không nóng.... hổng rồi chẳng?

- là do lò vi sóng, chứ không phải anh.

Bối Bối khóc không hết nước mũi, cầm sợi dây điện lên hét :

- LÀ DO ANH KHÔNG CẮM ĐIỆN .

Vương Bảo Bảo ôm đầu, nước mắt nước mũi ngồi sụp xuống nhìn Bối Bối trong bộ dạng quở dưng, miệng lẩm bầm :

- mami ơi... Bối là con quỉ.... mami, Bối hóa quỉ rồi.

Hai anh em ngồi chờ chết trong phòng khác.

Bảo Bảo ôm gối ngồi co ro trong góc ghế sofa.

Bối Bối nằm nửa trên nửa dưới trên sofa.

Con bé bỗng bật dậy, nhìn anh hai, rồi sà tới ôm lấy đầu thằng bé khóc lên khóc xuống, liên tục chùi nước mũi vào tóc nó.

- anh hai, papi. Anh hai ơi papi. Anh hai papi.

Bảo Bảo ôm lấy con bé khóc liên tục, miệng kêu gào “mami”

Bối Bối nhắc thời thở dài.

- anh hai.

- hức hức...

- anh hai.

- hức hức...

- anh có biết ba mẹ đi đâu không?

- hức... nghe đồn, hình như là San Francisco

Bối Bối vô cảm nhìn anh hai khinh thường.

“Nghe đồn” , anh hai của bé sao lại ngu si đến thế.

- anh vào phòng papi lấy giấy hôn thú của hai người bọn họ đi. À lấy luôn sổ nhân khẩu.

Bảo Bảo như cún con, rầm rập nghe lời.

Bối Bối lấy vại bộ quần áo, nhét vào balô xinh của bé.

Bối Bối kéo anh hai đang ngơ ngác nhìn mình ra khỏi nhà, ra khỏi nhà, bé khóa cửa cẩn thận, khởi động khóa chống trộm an toàn.

Hai đứa bé dắt tay nhau, chính xác hơn là Bối Bối nắm lấy tay Bảo Bảo đón taxi chạy ra sân bay.

Hai đứa bé chạy vào sân bay, trình giấy tờ của hai bậc phụ mẫu, cà thẻ ngân hàng của họ, đặt hai vé máy bay đến San Francisco.

Nhan Tước và Vương Lãnh đang trùm chắn, diễn kịch hai người nóng bỏng.

Bên ngoài cánh cửa gỗ là hai đứa bé đang lén la lén lút, thì thầm với nhau.

- anh hai, papi và mami trốn trong chắn chơi trốn tìm với ta à?

Đứa bé trong sáng chưa hề bị đầu độc một tí đen tối nào từ đồng tiểu thuyết của Nhan Tước. Bé duy chỉ hưởng được sự phúc hắc lẫn nhan sắc từ mẹ.

Bé không thích mami, trong khi Bảo Bảo thì lại bám mẹ, đọc hết tất tần tật các cuốn tiểu thuyết vừa khi biết đọc.

Bảo Bảo mặt ửng đỏ, nhắc thời lấp bắp không biết giải thích thế nào.

- ờ thì... à... mami đang cho papi sinh em bé. (=.=)
Bối Bối đã tám tuổi, đương nhiên hiểu về việc này, liền nổi lòng độc chiếm papi.
Đầu óc non nớt từ từ vẽ ra viễn cảnh.
Mami bị anh hai độc chiếm, em bé mới độc chiếm papi, midnh bé cô đơn.
Bối Bối khóc không hết nước mũi tông cửa bay vào hét lên :
- PAPI CON KHÔNG MUỐN CÓ EMMM.

29. Ngoại Truyện Đặc Biệt : Phỏng Vấn Timeee....

tung bông *tung lụa*
Ngoại truyện đặc biệt đây :))
Hôm nay, phóng viên Yui thối tha sẽ phỏng vấn đặc biệt hai anh chị nhà mình.
Yui : - em hèm, xin chào hai người.
Nhan Tước : - chào đồ khốn kiếp.
Yui : *cười trừ* - chào nàng.
Vương Lãnh *lườm*
Yui *toát mồ hôi chân* - nào... chúng ta phỏng vấn
Hai người kia *nhìn chăm chăm*
Yui *toát mồ hôi mông*
- cho hỏi Vương Lãnh, trong hai người ai là công, ai là thụ?
Vương Lãnh *đen mặt* *hạ giọng* : - tùy tư thế, nhưng đa số lần, tôi là công.
Yui *mặt hắc ám* : - khụ... thật là, ta chưa đủ thành niên, khụ....
Nhan Tước : - liên quan?
Yui: •=• - khụ... hỏi tiếp nào, nếu như mọi việc không phải do gia đình hai bên và Mẹ Linh, thì Lãnh, người có tìm Tước??
Vương Lãnh *bịt miệng Yui* *nói nhỏ* - khốn kiếp, đừng nói câu đó, Nhan Tước không biết là do gia đình đâu.
Nhan Tước *ngơ ngác nhìn Lãnh đang thân mật với Yui* *máu ghen sôi* - VƯƠNG LÃNH, BUÔNG RA .
Vương Lãnh *mặt đen* - anh xin lỗi.
Yui *cười đắc thắng* : - trả lời đi nào Lãnh.
Vương Lãnh *trầm ngâm suy tư* - ta vẫn sẽ đi tìm, vì ta yêu Nhan Tước. Chỉ là không biết thời gian cụ thể mà thôi.
Nhan Tước *cười ngọt ngào* *nhìn Lãnh hạnh phúc*
Yui •=• : - xin lỗi, ở đây có trẻ fa, làm phiền tình tứ lúc khác.
Nhan Tước *lườm*
Yui : - có vài câu hỏi nữa. Cho hỏi Tước, tại sao năm đó lại quyết tâm thực hiện lời hứa?

Nhan Tước - mẹ dạy như thế.

Yui : *mặt hắc ám* - thế sao nàng lại kết hôn với hắn ta, nàng cũng biết hắn ta là một kẻ phong lưu, đẹp trai yêu nghiệt, chuyên mê hoặc phụ nữ.

Nhan Tước *nhìn Vương Lãnh* - đẹp trai thì có, phong lưu thì ngoài ta và Linh tử, còn ai nữa?

Yui *lầm bầm* : - biết thế thêm vào vài nữ phản diện.

Nhan Tước *lườm rách mắt*

Yui : - hơ... em hèm, Lãnh ca, hãy phát biểu cảm nghĩ của người về Tước nàng ta.

Vương Lãnh : - Tước à?? Có lẽ nên nhìn lâu rồi, ở chung lâu rồi nên no comment.

- Vương Lãnh, em đói.

- ăn tác giả đi.

Yui *ngất*

- bả ngất rồi.

Vương Lãnh *đạp đạp* *nhún vai* - chắc đột quỵ rồi, đem chôn đi.

Nhan Tước *cầm xẻng* *cùng Vương Lãnh đào đất*

Vương Lãnh *vứt Yui vào hố vừa đào* *cầm xẻng xúc đất đắp lại*

Yui *ngoi lên chụp chân Nhan Tước* - còn nữa, cho hỏi, hai người đang hạnh phúc chứ?

Nhan Tước *nhìn* *cười hạnh phúc* - tuy là có hai sinh vật đáng ghét ở nhà, công việc rất bận rộn, mà người biết không? Ta nghĩ không những bây giờ hạnh phúc, sau này, sau này, sau này nữa, bọn ta vẫn hạnh phúc.

Vương Lãnh *dắt tay Nhan Tước đi* - em chưa nghĩ đến kiếp sau ta vẫn hạnh phúc thế này à?

Nhan Tước *cười cười* : - anh dám tưởng tượng kiếp sau em sẽ hành xác anh như thế nào, không?

Vương Lãnh *cuối xuống* *hôn lên chóp mũi Tước* : - anh tưởng tượng rằng, em vẫn yêu anh.

Chương trình truyền hình đến đây là hết.

Tác giả đã nhập viện vì bị chôn dưới đất và tình yêu màu hờm của cặp vợ chồng kì lạ này.

Còn nữa nhé.

.
. .
.

Đến bạn.... (thứ lỗi vì không nhớ id của bạn)

Nàng đã hỏi, cho xem người yêu Vương Tiểu Hạ.

Câu này ta sẽ trả lời.

Và câu trả lời của ta là.... hắn ta là một kẻ đào hoa, si tình, là bạn hàng xóm của nàng.

Vương Tiểu Hạ, ta viết hắn một bộ về nàng âsý, tuy chưa hoàn.

Mong các nàng đón đọc bộ tiếp theo của ta, Lụy tình.

Yui~

30. Ngoại Truyện 2 : Bắt Cóc

Lệ Thiệu Quân lơ mơ đi trên con đường lạ, bé con đó không ngờ mi có thể đi lạc.

Con bé hôm nay tự đi mua quà sinh nhật cho papi của nó, vậy mà, bây giờ, quà chưa mua được, mà lại lạc đường.

Phải rồi, suốt mười ba năm bé sống trên đời, có bao giờ bé tự mình đi nơi nào đâu.

Toàn là được hộ tống, hoặc là bị nhốt trong nhà.

Đang xa có chiếc xe màu đen đi tới, dừng ngay trước mặt con bé, có một ông bác mặc bộ đồ vest đuôi tôm bước xuống, đi nhanh đến trước mặt bé, chìa tay ra cung kính nói :

- tiểu thư, đi với tôi, tôi sẽ dẫn cô về nhà.

Con bé ngơ ngác, cầm lấy tay ông ta để ông ta dắt lên xe.

Chiếc xe sang trọng chạy được một đoạn, con bé mới phát giác được rằng, có lẽ nó đã bị bắt cóc.

- bác à... chúng ta đang đi đâu vậy?

Ông bác đang lái xe khê khệng lại rồi nhẹ nhàng bảo :

- con đã bị bắt cóc, ngoan ngoãn nghe lời ta đi

Lệ Thiệu Quân gật gật đầu, thần nhiên nghĩ : “đúng là bị bắt cóc”

Chiếc xe bon bon chạy trên con đường cao tốc.

Và dừng lại trước cổng một căn biệt thự.

Nó hoàn toàn cô lập với xung quanh.

Cánh cổng sắt màu đen từ từ mở ra.

Chiếc xe nặng nề đi vào.

Bé con Lệ Thiệu Quân cười khúc khích, phấn khích tột độ.

Cạch...

Cánh cửa mở ra, chiếc xe chạy thẳng vào khuôn sân của nhà chính.

Xung quanh là các bức tường màu vàng nhàn nhạt.

Trên cầu thang cách chiếc xe không xa, một thằng nhóc kệnh kiệu đứng chống cằm lên lan can, nhìn con bé từ từ bước xuống xe.

- đây là đâu.

Thằng bé ngẩn người vì vẻ ngoài lạ lùng của con bé. Rồi cười thích thú.

- đây là nhà ta.

Vương Lãnh hai tay dút vào Tước quần, đi chậm chậm đến trước mặt Lệ Thiệu Quân.

Con bé bị nhiễm những bộ phim hàn suor mướt, thấy soái ca bước từ phim ra, đẹp trai lai láng, nhà giàu nứt vách, lạnh lùng phóng đảng.

Con bé chợt bay tới ôm lấy cổ của Vương Lãnh phán :

- anh phải lấy em làm vợ, nhà em rất giàu, hai chúng ta lấy nhau sẽ rất rất rất giàu có.

Vương Lãnh chóng mặt mày, phán lại vào mặt con bé :

- đồ con nít ồn ào khó ưa, tránh ra cho ta.

Con bé bị đẩy ra phũ phàng, té ập lên sàn lạnh.

- ahuhuhuhu....

- ồn ào quá.

Bé con hùng dũng, bay tới chân của thằng bé, ra sức quẹt nước mũi vào cái quần âu của nó.

- hức, ta đã đánh dấu chủ quyền, anh phải lấy ta.

Bác quản gia cười nhẹ, rồi húng giọng, vờ lo lắng :

- thôi chết cậu chủ ơi, cậu phải lấy tiểu thư này thật rồi, nghi thức quẹt nước mũi mà tiểu thư đây vừa làm là ghi thức hứa hôn đấy ạ.

Thằng bé tím tái mặt mày, xong lại cúi xuống xách nách con bé đứng lên.

Nó vuốt mái tóc trắng của con bé rồi dắt lên trên tầng.

Nếu đã là vợ hần, hần sẽ chăm cho múp thật múp rồi mới làm thịt được (mới tí đã biến thái rồi •~•, trẻ con lớn nhanh quá)

Thế là cả ngày hôm đó hai đứa đi chơi đã đời.

Về tới lại biệt thự trời cũng đã tối đen..

- Lãnh, ta muốn về nhà.

Vương Lãnh sai người đưa Lệ Thiệu Quân về.

Về tới nhà, vừa mở cửa ra, con bé đã thấy mẫu thân xách vali đi về hướng nó.

Bà mẹ trẻ xinh đẹp của con bé khẽ vuốt tóc nó, cúi xuống hôn cùng lên khuôn mặt nó.

- ở nhà nhớ ngoan ngoãn.

Rồi bà ấy bỏ đi, không để con bé chạy theo kịp, bà ấy đã lên chiếc xe màu đỏ của bà và đi mất.

Lệ Thiệu Quân chạy thật nhanh vào nhà, con bé vấp té hai lần, đầu gối của nó tím lại sưng lên, đau vô cùng.

Mái tóc lúc nãy được anh cột cao lên, giờ lại bung xõa nhiều lọn.

Căn nhà tự dựng lại rất lớn, căn nhà mà con bé ngày nào cũng chạy quanh mà sao giờ lại quá lớn.

Nhưng thật ra.... con bé chạy mãi mà không tìm được papi của mình.

Cạch....

- tiểu thư.

Bà quản gia từ trong phòng con bé bước ra.

-Mari Mari, papi đâu.

- à, ông ấy đi rồi.

- Mari, mẫu thân... bà ấy đi đâu vậy?

Bà quản gia cười man rợ, cười độc ác.

- bà ta đã li hôn với chủ tịch, hiện giờ chủ tịch đang đi đón mami cho tiểu thư đấy.

Bà ta vỗ nhẹ vào má con bé hai cái rồi thẳng tay tát, làm con bé ngã lăn.

Con bé che giấu khuôn mặt cảm phần sau làn tóc xù.

Làn nước mắt tuôn nhẹ trên khuôn mặt.

Bà ta cúi xuống, nắm lấy cái cằm nhỏ, bấu móng tay vào đó, gặm nhẹ :

- mẹ mày cuốn gói rồi, mày cũng nên cuốn gói để Liễu phu nhân được yên bình.

Đôi mắt của bà ta cực đáng sợ.

Con bé im thít, chẳng dám nói gì nữa.

Nó dùng hết cả sức mình, hất tay bà ta ra.

Đứng dậy, vén msi tóc trắng rồi qua bên.

Kênh kiệu nhìn bà ta đang ngồi dưới chân mình.

- bà là cái thá gì mà nói tôi như thế.

Lệ Thiệu Quân bước vào phòng mình.

Mặc cho bà ta đang nghiêng răng trèo trẹo bên ngoài.

Nó rất muốn bỏ trốn, đến nơi có anh. Cùng anh thực hiện lời hứa

.

.

.

.

.

.

.

- Thiệu Quân, giờ con phải mang họ của ta.

- vậy tên con?

- là Nhan Tước.

Nó rất muốn tìm anh và nói : - tên em là Nhan Tước, anh đừng quên nhé, đừng chỉ nhớ mỗi Lệ Thiệu Quân thôi nhé. Sau này em sẽ thực hiện lời hứa đó với cái tên này.

.

.

.

.

.

.

- Nhan Tước vào đây, xem em gái của con nè.

Papi con con bé vào, nó cười nhạt rồi đoang rầm cửa phòng bệnh, đi ra ngoài châm điều thuốc rít vài hơi.

Năm nay nó đã mười lăm.

Không biết anh, còn nhớ nó không? Nó thì nhớ anh và muốn thực hiện lời hứa cho anh.

.

.

.

.

.

.
. .

Chát...

- con bé này, mày làm gì thế hả.

Chát...

- tôi mới hỏi bà đấy, bà là cái thá gì trong nhà này, bà chỉ là quản gia mà thôi.

- tao vẫn có thể đánh mày.

Bà ta cầm cây chổi đánh vào người Nhan Tước túi bụi.

Nó bật khóc, lần đầu trong suốt hai năm qua, nó bị tổn thương quá nặng rồi, nó muốn bên anh.

- dừng lại...

- phu.. phu nhân.

Chát...

- bà làm gì thế hả?

- phu.. phu nhân, tôi chỉ dạy dōz nó giúp bà thôi.

- bà, cút cho tôi, nó là con của tôi, chỉ có tôi mới được dạy nó.

Bà quản gia sụp người xuống trần trần nhìn Liễu Tiểu Tiểu rồi cầm cây chổi bay tới tính đánh Nhan Tước đang nằm dưới sàn thêm một cái chí mạng nữa.

Liễu Tiểu Tiểu đạp thẳng vào bà ta.

- cút cho tao, mày đang làm đau con tao đấy.

Có vẻ vì bộ dạng của một xã hội đen như bà ấy, bà ta liền bỏ chạy.

Mami của con bé, liền ngồi sụp xuống ôm lấy đầu con bé nâng lên đặt lên đùi mình.

- con gái, sao con bị đánh mà cứ im lặng thế.

- tôi tưởng bà ta làm việc cho bà đấy chứ.

Cốp...

- đau, bà điên à?

Ánh nắng chiều rọi lên , khuôn mặt của mạm chìm trong nửa tối nửa sáng :

- con gái, ta thương con rất nhiều, ta biết, con ghét ta nhưng ta chưa bao giờ muốn hại hay làm con đau, vì ta đã hứa với mẫu thân của con rồi, con yên tâm, ta tuy là xã hội đen nhưng ta rất giữ chữ tín. Ta rất yêu con.

Nhan Tước bật khóc, gơ tay ôm lấy mami khóc tức tưởi, trong khoảng khắc đó, con bé tưởng chừng có cả mẫu thân và mamk cùng ôm mình.

Anh à, em giải quyết xong rồi, em sẽ xử luôn lời hứa đó.... sớm thôi. Vì bây giờ, em phải tận hưởng hạnh phúc gia đình chút chút... anh nhỉ?

31. Ngoại Truyện Ba Chấm :)

Cái này, viết lâu rồi cơ, mà do là bài Yui đem đi dự thi, cho nên giờ mới nhớ và đăng lên :)

Hình như Yui vô dụng quá hay sao ấy, mà chỉ được giải ba :(nhưng thôi kệ, mọi người yêu thích truyện Yui là Yui vui rồi, pye pye :*

—————+———

Nhan Tước hay kể với Bảo Bảo rằng, nếu muốn có người yêu định mệnh, hãy sai người ra đường bắt cóc đứa con gái nào đó.

Và Bảo Bảo làm thật, vào năm thành bé mười lăm tuổi.

Người bắt cóc con gái nhà lành, không ai hết là Vương Lãnh chồng cô.

Nhìn đứa bé, có vẻ quen quen, Nhan Tước thở dài thường thượt.

Bên ngoài cổng, ba mẹ đứa bé đang kêu gào ầm ĩ, đòi trả con.

Không thể ngờ, cái bộ não CEO của tập đoàn Lãnh Tước lại ngu si đến thế.

Bắt cóc ai không bắt, lại bắt con bé hàng xóm.

Vương Bảo Bảo cũng đau đầu nhìn người ba đánh thương của mình bị mẹ hiền thánh mẫu chì chiết.

- kệ chứ, anh bắt cóc ai lại chẳng được, miễn là Bảo Bảo vui.

Thánh mẫu đại nhân liền lườm Bảo Bảo.

- con có vui?

Người đàn ông đáng thương mắt long lanh sọc nước mang vẻ cầu xin .

Bảo Bảo liền liếc sang Bối Bối đang nghịch tóc của con bé hàng xóm.

Bối Bối ngênh mặt lên, cười cười.

Nụ cười chứa đầy sự khinh bỉ.

Bảo Bảo cười ra nước mắt, van xin Bối Bối.

- Bảo Bảo, đau đầu quá, con mau xử lí đi, ta đi xử lí công văn.

Ba đáng thương công khai đùn đẩy trách nhiệm, nhanh chóng muốn lên đi.

- Vương Lãnh, công văn anh đã xử lí tới qua, bây giờ mau xử lí đồng hồ này đi.

Vương Lãnh khóc thét.

Bối Bối không đành thấy ba mình đáng thương, đứng dậy, dắt con bé ra cổng.

Bảo Bảo lẻo đẻo theo sau đứa em gái của mình.

Nhan Tước kéo tai Vương Lãnh, đi sau hai đứa con.

- con chào hai bác.

Bối Bối lễ phép, cúi người chào hai ông bà hàng xóm.

- con gái của chúng tôi...

Có lẽ , hai ông bà hàng xóm biết được, nhà con bé Bối Bối toàn là lưu manh, xã hội đen.

- hai bác , con có một đề nghị rất lời.

Đôi mắt sáng trong giống mẹ của con bé trở nên đục ngầu, gian thương giống ba nó.

- ... con nói đi.

Ông bác run rẩy, lo sợ.

- con muốn mua con gái của hai bác.

Nhan Tước vừa tới chỗ của hai đứa con liền té ngựa khi nghe đề nghị của Bối Bối.

Đương nhiên, ông bác ngất xỉu, con bà bác thì khóc nức, nghẹn ngào.

- bình tĩnh bình tĩnh nào, đâu phải là hai bác bán con cho bọn buôn người đâu.

Nhị vị hàng xóm vẫn cứ thế mà khóc to hơn, kêu réo thảm thiết.

- đương nhiên sẽ có lời.... con bé sẽ được sống sung sướng và an nhàn trong nhà của cháu, hai bác cứ yên tâm, sau này, con bé sẽ làm dâu nhà cháu, có một người chồng giàu có, đẹp trai, yêu thương con bé.....

Hai ông bà bác nghếch mặt ra

- khà, mà hai bác biết đấy, nhà cháu lại giàu, ông ngoại cháu lại là cựu tổng thống, nhà ngoại cháu thừa hưởng tập đoàn lớn bên Hàn. Mẹ cháu lại là một nhà văn bất tài.....

Cốp....

Nhan Tước cười nhảu nhó cốc thật mạnh Bối Bối.

- ahuhu, con nhầm, là nhà văn tài ba được yêu thích, còn ba cháu là vị gián điệp cực soái, siêu sói, giàu có, hào phóng...

Nhan Tước thấy mũi chồng mình sắp nổ tung liền cốc thêm một cái lên đầu Bối Bối.

- ahuhu, con trả cô bé cho hai bác này, đau quá...

Bối Bối ôm mặt giả vờ ủy khuất.

Thế là hai bác hàng xóm dắt con về còn tặng kèm một câu mắng :

- bệnh hoạn.

Bối Bối sững sờ, quên cả việc mình đang giả vờ ủy khuất, trợn mắt nhìn gia đình hàng xóm kia, không ngờ lại có cha mẹ ngu ngốc như thế trên đời.

Cốp.....

- con gái khốn kiếp.

- mamiiii ác độc.

Bối Bối có thói quen, mỗi khi tức giận lại trợn mắt chu miệng lên dỗi hờn.

Nhan Tước liền cầu cái miệng đang chu ra đó, kéo đi vào nhà.

Tối hôm đó,

- hừ, phạt hai ba con các người không được ăn tối.

Vương Lĩnh ôm eo Nhan Tước khóc đau đớn, không được ăn tối, trong khi, bữa tối lại do bản thân mình nấu.

Thật đau đớn.

Bối Bối khinh khỉnh nhìn ba đáng thương

Lén lút xuống bếp gấp một chút thức ăn. Chạy thẳng lên lầu.

Bíng boongg....

- tối ngay...

Nhan Tước mở cửa ra, thật bất ngờ khi thấy con bé hàng xóm lúc chiều, đằng sau là một cái lô nhỏ xinh.

- con chào cô.

Nhan Tước đơ vài giây rồi khẽ cười.

- bé con, sao lại mò qua đây nữa.

- con muốn làm dâu nhà bác ạ.

Nhan Tước thực sự choáng váng, không nói lên lời.

Thực là.... mới kết hôn hai mươi mấy năm, đã có con dâu là thế loại nào đây.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nen-bat-coc-em>